

Πώς ξεγέρασα
το φόβο του ΘΑΝάτου.

τίθα συμβεί άμα ΔΕΝ...
γεθάνουμε..Ποτέ

(HOMO DEATH)

μία στον Δυδωτή υπαρξιακή
χιουμοριστική ρουβέδα,
του Θανατά.

Τίτλος: Πώς Ξεπέρασα το Φόβο του ΘΑΝάτου
Συγγραφέας: Βασίλειος Ρ. Φλώρος

1^η έκδοση Μάρτιος 2022

© 2022 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΤΑΝ

© 2022 ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ρ. ΦΛΩΡΟΣ

Εξώφυλλο:

Σκίτσα: Αργύρης Μαυρέας

Στουρνάρη 23

T.K.10682 Αθήνα

Τηλ. 2103800259, 2103825940

www.ekdoseisotan.gr

e.mail: info@ekdoseisotan.gr

 [ekdoseisotan](https://www.facebook.com/ekdoseisotan)

ISBN: 978-618-.....

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή σε άλλη διασκευή, σύμφωνα με τον Ν. 2387/1920 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/1993 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (η οποία έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη και του συγγραφέα.

ΨΕΥΔΟ

Ο Ψωριάρης ΦΟΒΟΣ του Θανάτου

Θέλω να πεθάνω με τίποτα.
Θέλει κανένας να πεθάνει; Δεν ξέρω, ίσως κά-
ποιοι να θέλουνε... εγώ όμως δε θέλω να πεθάνω...
Θέλω να μην πεθάνω... ποτέ... Να γίνω δηλαδή αθά-
νατος. Ξαναλέω... Να γίνω αθάνατος. Γίνεται;

Είμαι ένας “Άνθρωπος” που τον έχει απασχολήσει
ο θάνατος σοβαρά. Έχω μελετήσει διάφορες θεωρίες,
έχω κάνει προσπάθειες συνθηκολόγησης με το γεγο-

νός, αλλά ο φόβος μου παραμένει ο ίδιος. Είμαι απ' αυτούς που φοβούνται τον θάνατο. Δεν είμαι από τους γενναίους ν' αντισταθώ στον θάνατο, να πολεμήσω σαν τον Διγενή Ακρίτα στα μαρμαρένια αλώνια και έπειτα να πεθάνω. Τέτοιες παλαβομάρες εγώ δεν κάνω. Δε γουστάρω ραντεβού με τον θάνατο. Βέβαια ξέρω ότι μια φορά θα πάω στο ραντεβού αναγκαστικά. Ο θάνατος είναι ό,τι χειρότερο μπορεί να συμβεί. Είναι ο μέγας τρομοκράτης, ο μέγας δολοφόνος, ο μέγας κακούργος, ο μέγας άγνωστος σκηνοθέτης σε ταινία τρόμου. Με τη διαφορά ότι στην ταινία πρωταγωνιστής είναι πάντα ο άνθρωπος και στην ταινία του θανάτου ο πρωταγωνιστής πάντα πεθαίνει.... Εγώ για ένα είμαι σίγουρος. Δε θέλω να πεθάνω. Είμαι εναντίον του θανάτου... φανατικά... Θα φτιάξω μανιφέστο... μπορεί και κόμμα... ΚΑΠ.. «κόμμα αθάνατων πολιτών», πρωθυπουργός θα γίνω... ποιος δε θα με ψηφίσει;

Όταν σκέφτομαι τον θάνατο φοβάμαι σαν ψωριάρι-κο κουτάβι. Μια λύπη με κατακλύζει, δε θέλω να κάνω τίποτα, όλα τα βλέπω πια ανούσια, δίχως κανένα νόημα, δίχως καμία χαρά. Ο φόβος του θανάτου με παραλύει... Κάθε μέρα ο θάνατος στήνει ενέδρες παντού. Αεροπλάνα πέφτουν ξαφνικά, τρένα συγκρούονται, πλοία βυθίζονται χωρίς τρικυμία, στα καλά καθούμενα. Το αναπάντεχο του θανάτου παραμονεύει παντού. Γιατί συμβαίνουν αυτά;... ρωτάω. Παίρνεις το αυτοκίνητο να πας εκδρομή... τι ωραία μέρα σκέφτεσαι... Και προτού τελειώσεις τη σκέψη σου πέφτει πάνω σου μια νταλικά

και σε τελειώνει. Είμαστε ευάλωτοι στο τυχαίο και στο μοιραίο. Καταλαβαίνεις τώρα;

Πας σινεμά και εκεί που βλέπεις χαρούμενος την ταινία, ξέγνοιαστος, πιάνει φωτιά το κτήριο ή γίνεται σεισμός και σου έρχεται το ταβάνι καπέλο στο κεφάλι σου. Είναι αυτό φυσιολογικό; Πού έφταιξα ρε εγώ; τι γίνεται;

Αν μου κολλήσει στο μυαλό έστω για ένα λεπτό η σκέψη του θανάτου με πιάνει πανικός... Μπορεί να ταλαιπωρούμαι για μέρες και για νύχτες. Έπειτα απότομα, φαπ μου περνάει, ώσπου φαπ με ξαναπιάνει... Φαπ από 'δω, φαπ από 'κει, τελικά χρόνια τώρα έγινα ο άνθρωπος της φάπας... Φάπες από τον φόβο μου για τη ζωή, φάπες από τον φόβο μου για τον θάνατο... Δεν ξέρω... Ένας παλιός συμμαθητής μου, ο Βαγγέλης που είναι και δικηγόρος και γράφει και ποιήματα, μου είπε πως υπάρχουν πολλοί στην κατάσταση τη δική μου... Ίσως η πλειοψηφία φταίει για όλα. Αλλά αυτό είναι πολύ straight!... Ε, τότε για όλα φταίνε οι straight! Τέλος! Τελικά φαίνεται πως οι straight είναι πολύ χαμούρες!!

Ο Σκελετός Της Επιστήμης

Λου λένε οι επιστήμονες:
 «Ζωή είναι το γνώρισμα εκείνο που υπάρχει σε φυσικά σώματα, δηλαδή οργανισμοί που έχουν βιολογικές λειτουργίες, κύτταρα, ικανότητα αυτοσυντήρησης, που μπορούν ν' αναπτύσσονται, να προσαρμόζονται, να αναπαράγονται, να εξελίσσονται σε σχέση με άλλα σώματα που δεν έχουν αυτά τα χαρακτηριστικά...».

Μας φώτισες τώρα κυρία Επιστήμη,

“Η ζωή, λέει, εμφανίστηκε στη Γη πριν 4,5 δισεκατομμύρια χρόνια”. Άρα έχει γεράσει τότε η ζωή! 4,5 δισεκατομμύρια χρόνια, χούφταλο είναι! Μετά έρχο-

νται διάφοροι έξυπνοι τύποι και σου λένε: «η Ζωή είναι Θαύμα, η Ζωή είναι ένα όνειρο, η Ζωή είναι η ομορφιά».

Η Ζωή είναι ένα αγγούρι λέω εγώ, ένα φραγκόσυκο που το μασάς με τη φλούδα .Πάμε τώρα να μας πει η Επιστήμη τι είναι και Θάνατος!

«Θάνατος είναι το τέλος όλων των λειτουργιών ενός οργανισμού». Τελεία.

Έτσι απλά και... τίποτα παραπάνω... Τι λες ρε επιστήμονα; Πετάς μια επιστημονική κοτρώνα και νομίζεις ότι τελειώσαμε; Αποδείξεις κύριε...

Δε μου φτάνει αυτό. Τι εννοείς τέλος; Δεν υπάρχει τίποτα μετά τον θάνατο;

Πήγα και σε ομάδες που κάνουν ασκήσεις θετικής ενέργειας και τέτοια... τίποτα... Μετά άρχισα να κάνω επικίνδυνα σπορ να ξεπεράσω τον φόβο μου. Αναρρίχηση, καγιάκ. Με δέσανε και από τα πόδια και με πετάξανε από τον Ισθμό της Κορίνθου... Τζάμπινγκ το λένε... Τσάμπα κοψοχόλιασα... Τίποτα... μετά φοβόμουν περισσότερο... από γέφυρα ψηλή πια δεν περνάω.. Όταν με πιάνει αυτός ο χτικιάρης φόβος του θανάτου δεν μπορώ να καθίσω σπίτι... πετάγομαι έξω στον δρόμο, έξω στη ζωή να δω ανθρώπους να περπατάνε, να γελάνε, να τσακώνονται, να βρίζονται, να είναι ζωντανοί. Πολλές φορές πάω και διαβάζω όλα τα κηδειόχαρτα που είναι κολλημένα στις κολώνες.

Αν ο νεκρός είναι σε μεγάλη ηλικία, γύρω στα 100, πουχάζω λίγο. Αν είναι σε μικρότερη, συμφορά μου μαύρη. Αν πάρω καμιά φορά καμιά εφημερίδα ψάχνω

να δω, να διαβάσω πρώτα τα μνημόσυνα. Σε κηδείες δεν πάω πια. Κατέρρεα. Με έπιανε μια μαύρη θλίψη γιατί σκεφτόμουν το δικό μου θάνατο. “Δεν είναι σωστό” μου λέγανε, “να μην πηγαίνεις σε κηδείες συγγενών και φίλων”. Δε με νοιάζει τους έλεγα, γιατί θα έρθουν αυτοί στη δική μου; Τελικά... αποφάσισα να το παλέψω. Τον τελευταίο καιρό πηγαίνω σε κηδείες ανθρώπων που δε γνωρίζω... δηλαδή ξένων. Καλύτερα αυτό. Επίτηδες το κάνω. Δε γνωρίζω κανέναν ούτε πεθαμένο ούτε ζωντανό... Είναι σαν να πηγαίνω, ας πούμε, στο θέατρο ή στο σινεμά. Το παλεύω, τι να κάνω; Μερικές νύχτες βλέπω και κάτι παράξενα όνειρα. Προχθές στον ύπνο μου είμαι σε έναν δρόμο και περιμένω ταξί... ξάφνου βλέπω μια φεράρι και σταματάει δίπλα μου... στο τιμόνι κάθεται ένας γυναικείος σκελετός με μακριά ξανθά μαλλιά «Τι γίνεται πάμε καμιά βόλτα» μου λέει...

Άλλες φορές άλλα... μακάβρια... ότι με θάβουνε γιατί νομίζουνε ότι έχω πεθάνει ενώ εγώ είμαι ζωντανός! Πετάγομαι από το κρεβάτι μου και έπειτα τσιμπιέμαι, για να θυμίσω στον εαυτό μου ότι εγώ ζω. Με πιάνει τότε μια τρομερή όρεξη, σχεδόν ψυχασθενική, να ρουφήξω όσο γίνεται τη ζωή. Πηγαίνω και τρώω καλά, περπατώ μέσα στην πολυκοσμία, χώνομαι μέσα στα μπαρ και πίνω.

Στα μπαρ που έχουν κόσμο πολύ, να κολλήσω το σώμα μου δίπλα σε άλλα σώματα να μυρίσω τη μυρωδιά τους, την κολόνια τους, τον ιδρώτα τους. Να κολλήσω το ζωντανό μου σώμα στα ζωντανά σώματα. Πολύς φορές όπως τώρα παίρνω μια βαλίτσα και γυρίζω. Πάω σε ένα ξενοδοχείο...

να περάσει η νύχτα... να περάσει ο χτικιάρης φόβος...

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Στις κηδείες τις φορές που πηγαίνω
έχω την αναγκαία, για τα χρηστά ήθη, λύπη και
στην τροχιά της συνείδησης
συλλογίζομαι το σκεπάρνι του χρόνου,
πως περνάει η ζωή και πως τίποτα δεν είμαστε,
παρά μια αλαζονεία πριν το φιλί του θανάτου.
Όμως, κάποτε, μέσα μου αναβλύζει
μια κρυμμένη χαρά (και πού να το πω),
πως τάχα κάθε κηδεία είναι μια φάρσα,
μια παράσταση τρελών που νικούν τη θνητή ζωή.
Πως τίποτα αληθινό τάχα δε συμβαίνει,
πως ακόμα και οι νεκροί είναι ηθοποιοί μεγάλοι,
πως στα ψέματα πεθαίνουν και μου 'ρχεται να τους πω
«Συγχαρητήρια,
να είσαστε καλά και πάντα επιτυχίες,
να μας διασκεδάζετε συχνά με τέτοιες παραστάσεις».
Ίσως αυτή η περίεργη χαρά είναι για να κοροϊδέψω τον
φόβο μου,
να συμφιλιωθώ με τον θάνατο τον δικό μου,
ίσως και να χαίρομαι ύπουλα επειδή εγώ ακόμα ζω.
Το ξέρω ότι μοιάζουν όλα αυτά μια τρέλα (και πού να το πω).
Όμως δεν υπήρξα καλός στην αριθμητική,
ποτέ δεν κατάφερα να μετράω ρεαλιστικές λογικές
και στους αποχαιρετισμούς θέλω όλοι να είναι ξένοι, που
πρώτη φορά γνωρίζω.
Αν όμως υπάρχει μια πιθανότητα

και η ζωή είναι μια παράσταση χθεσινή από ηθοποιούς
αιώνιους

(αν λέω), τότε αυτή η βρώμικη χαρά,

που κλωσάει μέσα μου μεταφυσικές ελπίδες, έχει τον Λόγο
της.

Τότε και εγώ δικαιολογιέμαι που, μπροστά στον καθρέφτη
της οικουμένης,

θέατρο να θωρώ τον κόσμο.

Η αΡρώστια ΥΓάρΧΕΙ ΕΣΩ και ΑιώνΕς

Οι άνθρωποι είχαν πάντα την επιθυμία της Αθανασίας. Αυτή ήταν η πιο παλαβή τους ιδέα.

Αυτή η επιθυμία του – παλιά – ανθρώπου για την κατάκτηση της αιώνιας ζωής αρχίζει να αποτυπώνεται σε γραπτό, φιλοσοφικό και λογοτεχνικό λόγο από το έπος του Γκιλγκαμές που χρονολογείται πριν από 2.000 – 2.500 χρόνια π.Χ.

Εκεί ο πρωταγωνιστής αυτής της ιστορίας ψάχνει το

λουλούδι εκείνο που θα τον κάνει αθάνατο, ενώ τον έχουν προειδοποιήσει πως αυτό το κυνήγι θα του στερήσει τις απολαύσεις και τη χαρά της ζωής. Γιατί λουλούδι και όχι μπρόκολο – δεν ξέρω. Αυτό που ξέρω είναι ότι του μοιάζω. Εγώ και αυτός έχουμε γίνει λουλουδούλες της Αθανασίας! Μετά από κόπους και βάσανα βρίσκει το λουλούδι (η πρωτόγονη λουλουδού), αλλά ξαφνικά το χάνει και έχει τη μοίρα των θνητών. Από τότε λουλούδια, βότανα, γαϊδουράγκαθα, μαντζούνια, αθάνατα νερά και αλχημιστικές συνταγές αθανασίας κατέκλυσαν την ανθρώπινη ιστορία δείχνοντας τη ματαιότητά μας.

Με την εξέλιξη της επιστήμης όλη αυτή η μαντζουνοκατάσταση με τα μαγικά φίλτρα της Αθανασίας άρχισε να γίνεται πείραμα στα εργαστήρια. Επιστήμονες κάνουν πειράματα σε ποντίκια, σε γουρούνια, σε κουνάβια, με σκοπό ν' αυξήσουν τη διάρκεια ζωής.

Συμπληρώματα διατροφής, επεμβάσεις στα κύτταρα και στα γονίδια έχουν ως σκοπό την επέκταση της ζωής στα όρια μιας επιστημονικής φαντασίας, εκεί όπου πλεκτρόδια, εμφυτεύματα, χημεία, νευρώνες, λογισμικά, τηλεπάθειες και εγωπάθειες θα καταντήσουν τον άνθρωπο να μην είναι πια ανθρώπινο όν. Κάποτε υπήρχε ένα όν που το λέγανε άνθρωπο και εξαφανίστηκε επειδή ήθελε να κατακτήσει την απόλυτη Αιωνιότητα...

Ωραία, εμένα μ' αρέσει και ας μην είμαι άνθρωπος πια... Αλλά μέχρι τώρα κανείς δε μιλάει για Αθανασία. Γιατί κανείς δεν ξέρει τίποτα.

Έτσι ζω ως αλύτρωτος, άλυτος και άλαλος νοήμα-

τος... Κανείς δεν ξέρει. Μην παραμυθιάζεσαι... Κανείς δεν ξέρει την αλήθεια του κόσμου και των πραγμάτων... Γιατί απλούστατα ίσως να μην υπάρχει καμιά υπέρτατη Αλήθεια. Η μόνη αλήθεια που γνωρίζουμε ως τώρα, ορίζει ότι είμαστε από τον χρόνο περιορισμένοι και προορισμένοι να καταστραφούμε. Μαζί μας να καταστραφεί και ό,τι δημιουργήσαμε. Δε θέλω να τα σκέφτομαι... Θα παλαβώσω.

Ο Χρόνος Κρόνος τρώει τα παιδιά του και τα έργα τους. Γιατί ο χρόνος είναι ένα πραγματικό φάντασμα. Ο χρόνος δεν ορίζεται λογικά. Είναι ένα φανταστικό, μυστηριακό συμβολικό γεγονός και ταυτόχρονα πραγματικό για τη γήινη διάσταση, που μέχρι στιγμής η ανθρώπινη νόηση είναι δύσκολο να το κατανοήσει. Ο χρόνος παραμένει ένα μαθηματικό, λογικό, φιλοσοφικό, μεταφυσικό, υπαρξιακό και παλαβό ζήτημα... Για μένα είναι παλαβός ο χρόνος και τα παλαβά ζητήματα είναι θέματα ψυχιατρικής.

Αν ήταν ανθρώπινο ον ο χρόνος (λόγω της ύψιστης ευφυΐας και ψυχοπάθειάς του), θα έπρεπε να παρακολουθείται από δέκα ψυχιάτρους.

Ποιος όμως είναι ο χρόνος, που είναι χρόνος, από πού έρχεται, τι κάνει, γιατί υπάρχει, τι σχήμα έχει, πόσο ζει, πότε εμφανίστηκε, είναι παντρεμένος, πόσο θα υπάρχει; Τίποτα δεν ξέρουμε για αυτό το πρόσωπο, τον Χρόνο που δεν τον έχουμε δει ποτέ, δε γνωρίζουμε την ουσία του, την υφή του, την όψη του και όμως συνεχώς ασχολούμαστε με αυτόν. Με εκείνον που έκλειψε τη νιότη μας, τους έρωτες, την ευτυχία... Ο χρόνος εί-

ναι ο μοναδικός κλέφτης που τον αγαπάμε. Μιλάμε για
μεγάλη ψυχασθένεια φίλε μου.

Τα ραδίκια ανάποδα σου λέω.

Άραξε το πώμα σου... και κόζαρε...

ΘΕΛΩ ΤΗΝ ΝΙΟΤΗ ΜΟΥ ΞΑΝΑ

Κράτα κόσμε τα χρόνια μου
να μην μπορούν να φύγουν
τα όνειρα τα αιώνια μου
με τις χαρές δε σμίγουν.

Θέλω τη νιότη μου ξανά
για μια φορά ακόμα
να περπατήσω στη φωτιά
σου έρωτα το χώμα.

Δεν είναι ότι μεγάλωσα
αλλά δεν πρόλαβα να ζήσω
με την ελπίδα μάλωσα
που δε θα ευτυχίσω.

Σαν να μην πέρασα ποτέ
από τον κόσμο τούτο
ήμουν μια γουλιά καφέ
κουκούτσι απ' ένα φρούτο.

Με ξένη ψυχή τώρα γυρνώ
και μ' όνειρα ανθρώπων άλλων
έχω ξεχάσει ν' αγαπώ
στα χρόνια των μεγάλων.

Ο Ζήσης το ΚΤΗΝΟΣ που Σε ΦΟΒάται τον Θάνατο

Πρώι- πρώι ...είχα πάλι μήνυμα στο κινητό από τον Ζήση.

“Για δες καιρό που διάλεξε
ο χάρος να σε πάρει
τώρα που βρήκα γκόμενα
ρε άσπλαχνο... παπάρι ”

Το κτήνος ο Ζήσης πάλι... Καιρό τώρα μ' έχει πρήξει με τα μαλακισμένα μηνύματα και αστεία του... Από τότε που του μίλησα σοβαρά για το πρόβλημά μου... Φίλος σου λέει... Φίλος αντί να μου συμπαρασταθεί σωστά και όπως πρέπει, με περιπαίζει.. Ο Ζήσης που παραμένει ο ίδιος από τότε που ήμασταν συμμαθητές στο δημοτικό... σκεφτόταν μόνο το φαΐ και το παιχνίδι. Πήγε και στο Πανεπιστήμιο ο Ζήσης και πάλι στα φοιτητικά μας χρόνια το φαΐ σκεφτόταν και τα παιχνίδια με τις γκόμενες και τις πλάκες... Παντρεύτηκε, χώρισε, έγινε επιτυχημένος επιχειρηματίας και πάλι μόνο το φαΐ και τις γκόμενες και τα άνοστα αστεία του σκέφτεται. Ποτέ δεν άλλαξε ο Ζήσης, πάντα ζούσε ο Ζήσης τη ζωή του. Ποτέ δεν αναρωτήθηκε γιατί ζει, γιατί θα πεθάνει, ποτέ δεν τον απασχόλησε το ζήτημα της ζωής και του θανάτου του... και όποτε μίλαγα για φιλοσοφία και τέχνη, αυτός γέλαγε ή έτρωγε και δεν απαντούσε...

Είναι κρεατοφάγος. Ο Ζήσης... κρέας με πολύ αλάτι

δώσ' του και πάρ' του την ψυχή... και συχνά με κοροϊ-
δεύει που τρώω σαλάτες και δε ρίχνω αλάτια στο φα-
γητό μου. «Δε θέλω αλάτια» του λέω. «Θα φυτρώσουν
λάχανα και καρότα στο στομάχι σου» σκούζει εκείνος...
Τον Ζήση δεν τον απασχόλησαν ποτέ φιλοσοφικά και
υπαρξιακά ερωτήματα... Ο Ζήσης μοιάζει με εκατομ-
μύρια άλλους που μόνο τρώνε, ποτάμια χοληστερίνης,
κάνουν πλάκες, γελάνε, διασκεδάζουν, κάνουν σεξ σαν
ζώα και δουλεύουν σαν ρομποτάκια, χωρίς καμία άλλη
σκέψη... «Θες βρε να ξεπεράσεις τον φόβο σου, του
θανάτου;» μου είπε μια μέρα ο Ζήσης. «Θα σου πω εγώ
πως θα το κάνεις! Άρχισε να τρως ρε πραγματικά... και
αληθινά. Χωρίς έλεος. Αλλά να τρως το κάθε πράγμα
στον καιρό του. Φάε ένα ταψί γεμιστά και μουσακά το
καλοκαίρι και όχι τον χειμώνα. Μελομακάρονα τα Χρι-
στούγεννα και όχι τον Σεπτέμβρη. Τρεις Σούβλες με
αρνιά το Πάσχα, τότε το φχαριστιέσαι! Πατάτες τηγανι-
σμένες, λαδομπούκια, παπάρες ρε παπάρρα, σουτζούκια
και λουκουμάδες όλο τον χρόνο. Γουρουνόπουλο κάθε
μέρα! Μαγειρίτσα, πατσά και Μοσχαροκεφαλή κάθε
εβδομάδα. Καρπούζια και πεπόνια Ιούλιο – Αύγουστο.
Να μην αφήσεις ούτε φλούδα... Φάε ρε!! Ό,τι βρίσκεις
και όσο μπορείς! Το φαΐ σου δίνει ελπίδα, σου δίνει
χαρά και κατανόηση για τον κόσμο... Φάε... συνέχεια
να τρως! Έτσι μόνο θα γιατρευτείς από τον φόβο του
θανάτου. Εγώ είμαι επαναστάτης της καλής όρεξης
ρε! Δεν είμαι κανένας καταθλιπτικός και Φοβισμένος
Φλώρος, όπως είσαι εσύ με τα λάιτ και τις δίαιτες!

Δεν έχεις ακούσει ρε συφοριασμένη πως η πραγμα-

τικότητα που ζούμε είναι μια ψευδαίσθηση που οφείλεται στην έλλειψη φαγητού; Άμα τρως βλέπεις αλλιώς τα πράγματα! *Φονιάδες των χοντρών Διαιτομόνοι!*».

Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί έχω φίλο ένα τέτοιο τύπο τον Ζήση, γιατί περιτριγυρίζομαι από δεκάδες τέτοιους τύπους σαν τον Ζήση, άξεστους, υλιστές που βλέπουν τη ζωή σαν ένα αστείο και γελάνε μαζί της και είναι τόσο ευχαριστημένοι από τη ρηχότητα και την αφέλεια τους που ώρες – ώρες τους ζηλεύω... τους ζηλεύω γιατί δεν τους νοιάζει αν ζουν ή αν πεθάνουν... ενώ εγώ νοιάζομαι για τη ζωή και τον θάνατό μου... Νοιάζομαι αν υπάρχει κάτι μετά τον θάνατο... Στο διάλογο τσογλάνια.... κτήνη! Μηδενιστές της Αθανασίας. Οσφυοκάμπες του θανάτου... Οσφυοκάμπες ;

Πού το διάβασα ρε πούστη μου;

Ο Mr Brown αγαπούσε
τα ζώα και θέλησε η κηδεία του
να γίνει στο δάσος.
Οι φίλοι του τα ζώα δεν ήρθαν,
αλλά οι φίλοι του τα ζώα
πῶν ὅλα ἐκεῖ!

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ

Έρχεται κάποια στιγμή
που απλά περιμένεις να πεθάνεις...

Κόκκινη παπαρούνα που ρίχνει τα πέτάλά της.
Τούτο δεν έχει σχέση με την ηλικία του σώματος
μα με του πνεύματος την κούραση.

Περιμένεις απλά να πεθάνεις, είτε είσαι νέος, είτε γέρος.
Μα ούτε απαισιοδοξία είναι.

Είναι μια έμπνευση που ξεφυτρώνει μόνη της
από το άχρονο δράμα του κόσμου, χωρίς καμία
εξήγηση.

Το πνεύμα αδυνατεί να καταλάβει πια τον σκοπό,
να συλλάβει την τάξη του Άπειρου,
των όντων την αιτία.

Η παπαρούνα λησμονεί σιγά-σιγά το νόημά της.
Δεν είναι παραίτηση από τη ζωή
το να περιμένεις να πεθάνεις...

Είναι μια αναθυμίαση της ολότητας της.
Μένεις ουδέτερος στην κίνηση της Ύπαρξης,
θεατής του ψεύδους και της αλήθειας.
Περιμένεις να πεθάνεις σε παροντικό χρόνο,
πριν αυτό συμβεί στο μέλλον,
πριν το παρελθόν σε διαποτίσει,
από την αξία της ζωής που έζησες.

Στον κάμπο της ψυχής
οι παπαρούνες μαδάνε στο φύσημα του Χρόνου,
το κόκκινο όμως μένει ως αιώνια αίσθηση του
σωστού.

Το κόκκινο ήταν κάτι...

Έρχεται κάποια στιγμή όμως που περιμένεις να
πεθάνεις,
έχοντας την κρυφή χαρά ότι υπάρχουν ακόμα
και τη βεβαιότητα ότι συλλαμβάνεις το μηδέν,
προτού μηδενιστείς

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ που Δεν Πιστεύει στον ΘΑΝΑΤΟ

Ψυχολόγοι και ψυχίατροι που ασχολήθηκαν με το ζήτημά μου, είπαν πως δεν μπορούν να με κατατάξουν στους ασθενείς... Είμαι μια ειδική περίπτωση ανθρώπου και όχι μια ειδική περίπτωση ασθενούς... γιατί στην ουσία δεν πάσχω από ασθένεια... ή ψυχική διαταραχή τέτοιου είδους, ώστε να μπορούν να με πούνε ασθενή. Μάλιστα με έναν ψυχίατρο με τον

οποίο προέκυψε αμοιβαία συμπάθεια, μου ανέφερε ότι αυτός δεν πιστεύει στον θάνατο, γιατί δεν έχει δική του εμπειρία από αυτό το γεγονός και δεν μπορεί ως επιστήμων να βασίζεται στις εμπειρίες των άλλων.

Έπειτα μου εκμυστηρεύτηκε τα εξής:

«Έχω αντιμετωπίσει σπάνιες ψυχικές διαταραχές και ψυχικά σύνδρομα. Έχουν περάσει από το ιατρείο μου άνθρωποι με δύσκολες παθήσεις. Κάποτε είχα έναν ασθενή που κατάπιε κιμωλίες, κουμπιά, καρφιά, μολύβια, αλατιέρες... Ναι, αλατιέρες και όχι, πιπεριέρες! Παραλίγο να πνιγεί βέβαια όταν μια μέρα κατάπιε ένα μικρό κινητό τηλέφωνο που είχε (πως πέρασε από τον λαιμό του δεν ξέρω)... Αλλά όταν έφτασε στο στομάχι του άρχισε να χτυπάει, μπήκε η ανοιχτή ακρόαση από μόνη της και στο νοσοκομείο οι γιατροί προτού του κάνουν επέμβαση για να το βγάλουν, άκουγαν τη μάνα του που του έλεγε για ένα όνειρο που είχε δει για τον μακαρίτη πατέρα του.

Θυμάμαι κάποιον άλλον που ξύπναγε κάθε πρωί και ήταν πεπεισμένος ότι είχε πεθάνει αλλά δεν τον δέχονταν στον άλλο κόσμο γιατί του έλειπαν 22 ένσημα και τον ξαναγύριζαν στον κόσμο των ζωντανών. Επίσης την περίπτωση ενός ασθενούς που νόμιζε ότι τον παρακολουθούν οι εξωγήινοι και ότι του μεταφέρουν απειλητικά μηνύματα διαμέσου της πεθεράς του!!

Τώρα παρακολουθώ έναν ασθενή που πιστεύει πως τα φυτά του, το βράδυ στο μπαλκόνι, ροχαλίζουν και δεν μπορεί να κοιμηθεί... Ναι, τα φυτά ροχαλίζουν. Περιπτώσεις βέβαια σπάνιες και δύσκολες με αμφίβο-

λα αποτελέσματα. Αλλά εσύ όμως άνθρωπέ μου, δεν έχεις ούτε παράξενους και υπερβολικούς φόβους, ούτε απλές φοβίες. Και πώς μπορείς να θεωρήσεις πάσχοντα έναν άνθρωπο που δε διακατέχεται από καμία άλλη φοβία παρά από τον φυσιολογικό φόβο του θανάτου, και τι να του πει ο ψυχίατρος και ο ψυχολόγος του, όταν του κάνει την αποπλιστική ερώτηση, γιατί πρέπει να πεθαίνουμε;». Εκείνος ο συμπαθής ψυχίατρος μου είπε ότι δεν μπορεί να με αναλάβει γιατί δε με βρίσκει άρρωστο. Έτσι επισκέφτηκα άλλους.

Όμως οι περισσότεροι ψυχίατροι βρήκαν την εύκολη λύση... Φάρμακα μου είπαν και όλα είναι εντάξει. “Από τι πάσχω; τους ρωτάω, ποια είναι η ασθένειά μου;”

“Δεν υπάρχει ασθένεια” μου λένε... “Φυσιολογικός φαίνεσαι, αλλά πάρε και αυτά να καλμάρεις”.

Όχι κύριοι. Δε θα πάρω εγώ αντικαταθλιπτικά. Δε θα με κάνετε εμένα φυτό επειδή δεν μπορείτε ουσιαστικά να μου απαντήσετε στο ερώτημα, γιατί ζούμε και πεθαίνουμε... Γιατί εγώ πρέπει να πεθάνω... Ωχ... μου ήρθε μήνυμα στο κινητό, ελπίζω για καλό. Ο Ζήσης είναι πάλι... τι μου γράφει ο κόπανος;

“Δεν κάνω πλάκα, δεν κάνω πλάκα...

όταν θα σε σκεπάσει η άσπρη πλάκα,
κανείς δε θ’ ασχοληθεί με σένα πια μαλάκα”.

Ο βλάκας ο Ζήσης... μ’ έχει πάρει και αυτός στο φιλό και μου στέλνει όλο τέτοια ηλίθια μηνύματα. Μέχρι και ο Ζήσης παίζει με το βάσανό μου και με τον πόνο μου. Όμως ο Ζήσης δεν καταλαβαίνει. Είπαμε ότι είναι ξέγνοιαστος ελέφαντας όπως πολλοί άλλοι σαν

αυτόν. Παχύδερμα. Ελέφαντες που γελάνε με τον φόβο
μου! Που δεν τους νοιάζει πότε θα πεθάνουν!

Άι σιχτίρ ... φτού σας!

Χοντρόπετσοι Κανίβαλοι!

ΑΝ ΓΝΩΡΙΖΑ ΠΟΤΕ ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ

Αν γνώριζα πότε θα πεθάνω
θα κανόνιζα αλλιώς τα πράγματα
θα ζούσα περισσότερο κάποια
και λιγότερο κάποια άλλα,
από τα καθημερινά συμβάντα της ζωής.
Αν γνωρίζαμε πότε θα πεθάνουμε
θα είμαστε πιο πολύ κάπου και λιγότερο κάπου αλλού..
θα κανονίζαμε διαφορετικά τα πράγματα,
σαν μελλοντικοί νεκροί με συγκεκριμένη ημερομηνία και
ώρα θανάτου.

Θα ζούσαμε ίσως και με συγκεκριμένη ζωντάνια
και δε θα χάναμε την ώρα μας για τα άσκοπα και τα υπερ-
φίαλα.

Τώρα σαν μελλοντικοί ζωντανοί που δεν ξέρουμε τον χρόνο
θανάτου μας,

δεν εκτιμάμε και τον χρόνο της ζωής μας,

αφού πιστεύουμε πώς υπάρχουν χρόνια

ώστε κάποτε να ζήσουμε όπως θέλουμε και όπως ονειρευ-
τήκαμε.

Το σίγουρο είναι πως μια ακριβής ημερομηνία θανάτου
στον καθένα μας,

θα είχε κάνει τον κόσμο άνω κάτω.

Θα ήταν καλύτερα έτσι, ο άνθρωπος να γνωρίζει...

Πάντως είναι βέβαιο, αν ήξερα πότε θα πεθάνω,

θα κανόνιζα αλλιώς τα πράγματα.

Η ΜΑΝΑ ΜΟΥ και ο Θάνατος ELVIS

Ξέρω ότι γίνομαι αξιοθρήνητος και υπερβολικός με τον φόβο του θανάτου. Από μικρός θυμάμαι τον εαυτό μου γκρινιάρη και μελαγχολικό, λες και μου έφταιγε όλος ο κόσμος...

Η μάνα μου, που ήταν πάντα ερωτευμένη με τον ELVIS, έλεγε ότι από την κοιλιά της κιόλας... φαινότανε ότι θα ήτανε λίγο προβληματικό το καμάρι της. Όταν ήτανε έγκυος δεν μπορούσε να μυρίσει κρέας...

αναγούλα. Να φάει αυγό... αναγούλα... να δει αίμα... αναγούλα.

Να περάσει μπροστά από εκκλησία, κλώτσαγα... Μια φορά μου είπε ότι έπρεπε να πάει στην κηδεία της νονάς της, στον 7^ο μήνα ήτανε περίπου. Μόλις πέρασε την πόρτα του νεκροταφείου, άρχισα μέσα στην κοιλιά της έναν μαστροχαλασμό... να πηγαίνω πέρα-δώθε, δεξιά-αριστερά, να βεράω τα τοιχώματα πάνω-κάτω... Κάνει να πεταχτεί έξω από το νεκροταφείο να πάει σπιτι... σούχασα. Πάει να ξαναμπεί πάλι στο νεκροταφείο, έκανα ξανά σαν θηρίο, την χόρτασα κλωτσομπουνιές... «Παιδί έχω μέσα μου», έλεγε, ή τον αντίχριστο;... Δεν πήγαινε πια σε νεκροταφεία... Κατάλαβε από τότε ότι θα είναι δύσκολα τα πράγματα. Τότε πίστευε ότι επειδή άκουγε τα τραγούδια του ELVIS είχα επηρεαστεί σαν έμβρυο. Όταν την πιάσανε οι πόνοι στο νοσοκομείο... περιμένει να γεννηθώ, τίποτα... Να μη βγαίνω... δυο μερόνυχτα την παίδευα. Ήρθανε δύο γιατροί και προσπαθούσανε να με βγάλουνε από την κοιλιά της. Να μη θέλω να βγω στον κόσμο... Με τα χίλια ζόρια με τραβήξανε και την ελευθερώσανε... Αγοράκι της είπανε... «Τι αγοράκι», φώναζε η μάνα μου.. «Αυτό δεν είναι αγοράκι... Αυτό είναι ο Τζένγκις Χαν... σε μινιόν».

Αβάπτιστος είμαι... Πού να μπει σε εκκλησία... Από μακριά, όταν έβλεπα εκκλησία, έβαζα τα κλάματα... Μια φορά είδα έναν παππά στον δρόμο (δεν περπάταγα ακόμα), γουρλώνω τα ματάκια μου, πετάγομαι από το καρτοσάκι και αρχίζω να τρέχω... «Κοίτα πώς τρέχει το ευλογημένο» λέει ο παππάς. «Ποιο ευλογημένο, πά-

τερ μου;» του λέει η μάνα μου «το δαιμονισμένο θέλεις να πεις»... Με βρήκανε μετά από ένα μισάωρο σ' ένα φαρμακείο. Ο φαρμακοποιός ταραγμένος της έλεγε... πως του βούτηξε ένα κουτί ασπιρίνες και ήθελε να τις καταπιεί. Το ροκ λέει με επηρέασε και βγήκα ζαβό.

Σαν αγοράκι να μην παίζω, μου έλεγε, με τα συνηθισμένα παιχνίδια... ούτε αυτοκινητάκια, ούτε πιστόλια, ούτε σπαθιά... Μόλις τα έβλεπα, έμπηγα τα κλάματα... έφτιαχνα με το χώμα βόλους και ανθρωπάκια, έβρισκα ξυλαράκια, τα έβαζα στα μαλλιά μου, στη μύτη μου. Τα Χριστούγεννα έπαιρνα τα κόκκαλα από τη γαλοπούλα, τα έδενα στον λαιμό μου και γύριζα γύρω-γύρω από το τραπέζι, φωνάζοντας Άου Άου Άου.

Ο πατέρας μου επέμενε ότι δεν ήμουν δικό τους παιδί... Κάνανε λέει λάθος στο νοσοκομείο και μας δώσανε το παιδί Αφρικανού φύλαρχου... Η μάνα μου του έλεγε ότι αν ήτανε αφρικανού θα ήμουν μαύρο και όχι άσπρο... «Από τέτοιο παιδί», της έλεγε εκείνος, «όλα να τα περιμένεις»... Του φώναζε τότε εκείνη. «Καλύτερα να το είχα κάνει με τον ELVIS παρά με σένα και βγήκε έτσι ζαβό». Τεσσάρων χρονών και της λέω τις πρώτες μου προτασούλες.

«Μαμά, πότε θα πεθάνω εγώ;».

Τα χρειάστηκε τότε. Από εκείνη την ημέρα, όποιον έβλεπα, τον ρώταγα:

«Εσύ πότε θα πεθάνεις;».

Μία φορά στο λεωφορείο λέω σε μία γιαγιά που καθότανε απέναντι.

«Εσύ πώς και δεν πέθανες ακόμα;»

«Διαβολόπαιδο, σκούζει αυτή. Δε φταις εσύ αλλά η μάνα σου».

Δεν μπορούσε να πάει πουθενά η μάνα μου μαζί μου... Την είχα ξεφτιλίσει σ' όλο τον κόσμο. Στο σχολείο στη δεύτερη τάξη, ρώταγα τα παιδιά αν ξέρουν γιατί ζούνε... Σε μια εβδομάδα πήγανε όλα τα παιδιά στον διευθυντή κλαίγοντας και ρωτάγανε γιατί να ζούνε... Με πήρε από αυτό το σχολείο, με πήγε σε άλλο. Ε, μετά τα συνηθισμένα... Το πρώτο βιβλίο που αγόρασα ήταν οι ινδουιστικές βέδες που μιλάγανε για τον κόσμο των νεκρών... Από τότε ήξερε, λέει, ότι είχα πάρει την κάτω βόλτα... «Που φταίξαμε έλεγε στον πατέρα μου και έπεσε ο γιος μας στα ναρκωτικά του θανάτου». Αυτός επέμενε πως ήμουν το παιδί Αφρικανού μαύρου μάγου. Αυτή επέμενε ότι ίσως έφταιγε ο ELVIS και το ροκ εντ ρολ.

Μετά από χρόνια πίστευε πως ο ELVIS δεν πέθανε ποτέ και ότι διέφυγε με ελικόπτερο προς την Αθανασία. Λες; Ποιος ξέρει. Αν είναι έτσι... τυχερός τότε ο ELVIS, ροκάς και στο θάνατο, όχι σαν εμάς, που μεγαλώνουμε και δεν κάνουμε τίποτα και έπειτα περιμένουμε κάποτε να πεθάνουμε;

Μεγαλώνεις ρε και κάποτε θα πεθάνεις επειδή μεγαλώνεις...

Δε σε νοιάζει;

ΜΕΓΑΛΩΣΑ-ΜΕΓΑΛΩΣΑ

- 1 Μεγάλωσα – μεγάλωσα
Μεγάλωσα μωρέ παιδιά.
- 2 Μεγάλωσα μια Κυριακή
μια Δευτέρα μια γιορτή.
Μεγάλωσα, μεγάλωσα
και με τον χρόνο μάλωσα.
- 3 Έλα χρόνε να σου πω
μήνες μου κλέψες σωρό
μου χεις κλέψει καλοκαίρια
και του έρωτα τ'αστέρια.
Μου χεις κλέψει και χειμώνες
της αγάπης μου αιώνες.
- 4 Και ο χρόνος μια Παρασκευή
μου εβγάζει την ποινή:
- 5 -Ταΐησες και δε θυμάσαι
ταΐχασες πανάθεμά σε.
Του χειμώνα τις αγάπες
σκόρπισες στις πέντε στράτες.
Έρωτες και καλοκαίρια
σου φύγαν μέσα απ'τα χέρια.

6 Μεγάλωσα – μεγάλωσα
και με το χρόνο μάλωσα.
Και με το χρόνο μάλωσα
μεγάλωσα – μεγάλωσα.

7 -Έλα χρόνε να σου πω
μήνες μου'κλεψες σωρό
μου'χεις κλέψει καλοκαίρια
και του έρωτα τ'αστέρια.
Μου'χεις κλέψει και χειμώνες
της αγάπης μου αιώνες

ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΝΑΜΕ και ΝΑ ΜΙΚΡΑΪΝΑΜΕ

Δε θέλω να πεθάνω έστω και αν γνωρίζω ότι όλα τα πλάσματα στον κόσμο τούτο είναι θνητά, είναι μέρος της φύσης, γεννιούνται, μεγαλώνουν, γονιμοποιούνται, κάνουν τον κύκλο τους και πεθαίνουν. Έτσι είναι η ζωή. Όμως, ρωτάω, γιατί να είναι έτσι η ζωή; Γιατί να μεγαλώνουμε και να γερνάμε;

Τουλάχιστον να γερνάγαμε και όταν φτάναμε σε μια ηλικία, ν' αρχίζαμε πάλι να μικραίνουμε. Αυτός είναι ένας ουσιαστικός κύκλος που η φύση δεν προέβλεψε...

Γιατί ωραία θα ήταν να έφτανα στα 85 και έπειτα να κατέβαινα στα 40, στα 30. Τότε θα είχε αξία η ζωή... Θα μπορούσες να πεις ότι θα είχες μια δεύτερη ευκαιρία να μην ξανακάνεις τα ίδια λάθη, να διορθώσεις πράγματα που έκανες, να ξαναζήσεις πάλι από την αρχή τη ζωή σου. Αλλά έρχεται πάλι ο ανάγωγος λογικός, ο λάτρης της λογικής και σου λέει το παράλογό του. Ποιο είναι το παράλογό του;

Εγώ στα 85 μου π.χ. θα έχω εγγόνια. Μόλις αρχίζω να μικραίνω και φτάσω στα 30, θα είμαι περίπου στην ίδια ηλικία με τα εγγόνια μου... Θα βγαίνουμε δηλαδή μαζί για να κυνηγάμε γκόμενες... Πάει στο διάολο καλά ως εδώ... Αν όμως παντρευτώ με μια γκόμενα που θα έχω γνωρίσει με τα εγγόνια μου και κάνω παιδί μαζί της και το παιδί θα είναι ο γιος μου, ο οποίος θα είναι μικρότερος από τα εγγόνια μου, τα οποία εγγόνια μου, όταν μεγαλώσουν και

έπειτα μικρύνουν θα συναντήσουν στην πορεία τα παιδιά του γιου μου, δηλαδή τα εγγόνια μου.

Τα εγγόνια μου από τον ένα γιο μου θα συναντήσουν τα εγγόνια μου από τον άλλον γιο μου την ώρα που ο ένας γιος μου θα γερνάει και ο άλλος θα μικραίνει. Τι διαολεμένο μπέρδεμα είναι αυτό, δε λέγεται!! Δε θα ξέρουμε τίνος θα είναι τα εγγόνια και τα παιδιά... Ένα ατέλειωτο μπάχαλο δηλαδή.

Άρα καλύτερα να μεγαλώνουμε και να γερνάμε και ο χρόνος μας να είναι γραμμικός, να μην έχει πισωγυρίσματα... Γιατί πες ότι οκ με τα παιδιά και με τα εγγόνια, βρίσκουμε μια λύση. Όμως, όταν θα μικρύνεις και θα φτάσεις από τα 15 στα 5, ποιος θα σε φροντίζει τότε; Ο γιος των εγγονιών σου;

Αφήστε το, μεγάλο το μπλέξιμο... οριστική λύση δεν έχω ακόμα στο πρόβλημα ...το μόνο οριστικό είναι ο φόβος του θανάτου που καιρό τώρα με ταλαιπωρεί.

Πρέπει να συνηθίσω στην ιδέα ότι δε θα υπάρχω σε λίγα χρόνια. Ίσως σε λίγους μήνες... ή αύριο... Όχι. Δεν μπορώ όμως να το αποδεχτώ. Γιατί να γίνεται αυτό;

Κανένας κερατάς δεν ξέρει με σιγουριά... κανένας. Όσοι κι αν περάσανε από αυτόν τον σκατόκοσμο, κανένας δεν έδωσε μια χορτάτη απάντηση, γιατί ζούμε και γιατί πεθαίνουμε..

Πάλι μήνυμα στο τηλέφωνο.. Ο Ζήσης το παχύδερμο θα είναι:

..... *“Τα ραδίκια δεν τα βλέπει ανάποδα ο πεθαμένος, αν ανάποδα τα φυτεύει ένας βαρεμένος.....*

Φέρε τη ζωή σου τούμπα,

άσε τα ραδίκια και πέσε στη γαρδούμπα.... Ζήσης..”

Αθάνατα Ερωτήματα Ταχείας ψύξεως

Τι γυρεύουν τελικά οι θεοί από τους ανθρώπους τόσους αιώνες τώρα και δεν μας αφήνουν στην ψυχία μας; Βαβυλώνιοι, Ασύριοι, Κέλτες και ινδιάνικοι θεοί, Μαυρομούρηδες Αφρικάνικοι, Αιγύπτιοι και Ασιάτες, Δίας, Χριστός, Αλλάχ και Βούδας, όλοι αυτοί οι εκατοντάδες θεοί που πέρασαν και όλοι εκείνοι που βιάζονται να έρθουν. Γιατί οι πάντες ζητούν πίστη, λατρεία και υπακοή; Γιατί θέλουν τα λιβανίσματα και τα Κύριε ελέησον κάθε μέρα;

Αφού όλοι τους είναι Αθάνατοι και Αιώνιοι, δυνατοί και πάντα ευτυχείς, συνοδοιπόροι του σύμπαντος κόσμου, τι ζητάνε από εμάς τους φτωχούς της Ύπαρξης, τους αδύναμους της Γης, τους ταξιδιώτες του μάταιου βίου μας, Ερωτώ; Στους πρώτους αιώνες της Ύπαρξης τους οι θεοί ήταν τερατόμορφοι, σκληρόψυχοι, αυταρχικοί. Ότι ήταν και οι άνθρωποι δηλαδή! Ζήταγαν πολέμους, σφαγές, θυσίες, αίμα και σπέρμα. Ήθελαν να τους φτιάχνουμε είδωλα, αγάλματα, ξόανα και να λατρεύουμε τη μούρη τους που δεν ξέρανε ακριβώς πως ήταν, αλλά εμείς έτσι την φτιάχναμε. Δικαίωμά μας!

Με τους αιώνες σιγά-σιγά μαλάκωσαν, θέλεις τους πείραξε το κλίμα, βαρέθηκαν να είναι αγριόμορφοι, δεν ξέρω τις τους συνέβηκε αλλά σουλουπώθηκαν λίγο, κουρευτήκαν, ξύρισαν τα μακρύγενά τους, πέταξαν τα ξίφη και τα δέρματα, ανακάλυψαν τη γραφή και την αντιγραφή και άρχισαν να διαβάζουν φιλοσοφία και ποίηση... Έγιναν λοιπόν φιλόσοφοι και ποιητές οι πολλοί θεοί, ασχολήθηκαν με βαθιές έννοιες και αρκετοί κατέληξαν κουλτουριάρηδες. Κάποιοι πήγαν και σπούδασαν στα καλύτερα πανεπιστήμια της Ύπαρξης, πήραν θεϊκά μεταπτυχιακά και αθάνατα ντοκτορά.... Οι περισσότεροι αγάπησαν ξαφνικά τον Άνθρωπο, τον συμπόνεσαν τον καημένο έτσι στραβοκάνης που ήτανε και αποφάσισαν να του δώσουν ελευθερίες μπόλικες και τη δυνατότητα ακόμα και να τους εναντιώνονται! Όταν οι άνθρωποι είδανε πως οι θεοί γίνανε μορφωμένα και σπουδαγμένα παιδιά, άρχισαν να βγαίνουν από τις σχέτες του φόβου τους, να μαζεύουν παπαρού-

νες αμφισβήτησης από τους αγρούς της λογικής και να καλλιεργούν την ιδέα μιας δημιουργίας με Νόημα. Έτσι έφτιαξαν σιγά-σιγά πολιτισμό, νόμους, ανακάλυψαν το τηλέφωνο, το φέϊσμπουκ και τις σέλφι φωτογραφίες. Τώρα, άμα θέλεις κάτι από το Θεό, του στέλνεις ένα μήνυμα ή γίνεσαι ακόλουθός του στο ίσταγκραμ, τον καλείς σ' ένα συνέδριο για να αποδείξει την ύπαρξή του ή πηγαίνεις διακοπές μαζί του στην ανυπαρξία του νοήματός σου. Μεγαλεία τεχνολογίας!

Θεοί και άνθρωποι πια μπροστά στους Υπολογιστές της Ύπαρξης προσπαθούν να μάθουν για τον Σκοπό της Ύπαρξής τους.

Όμως τα αρχικά ερωτήματα παραμένουν αναπάντητα. Τι γυρεύουν οι θεοί (σπουδαγμένοι τώρα) από τους ανθρώπους; Ποιο είναι εκείνο το μυστικό κλειδί που κρατάνε οι άνθρωποι και δεν τους το δίνουν; Γιατί οι θεοί και οι άνθρωποι ταλαιπωρούν ο ένας τον άλλον; Πότε θα πουχάσουμε από Αυτούς και πότε αυτοί θα πουχάσουν από εμάς; Αυτά είναι ερωτήματα οντολογικής σαπουνόφουσκας, ίσως της διασαλευθείσας ανθρώπινης Συνείδησης. Ερωτήματα άξιας αλλοίωσης του Είναι! Σου μιλάω για θεϊκή φιλοσοφία τώρα, όχι για παίξε-γέλασε.

Διαθέτουμε πιο εγκεφάλους ταχείας πήξεως.

Άκου και μην Λακάς.

Αρχή πάντων τα LIKE.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΟΜΗΡΟΣ και οι Αμφροσίες,
τα εβραϊκά μήλα και Τα ΑΛΧΗΜΙΣΤΙΚΑ
Ροδάκινα

Ο Όμηρος στην Οδύσσεια βάζει τον Οδυσσέα να κατεβαίνει στον Άδη, να συναντήσει τον Μάντη Τειρεσία για να τον συμβουλευτεί πώς να γυρίσει στην Ιθάκη. Εκεί συναντά τις ψυχές του Αγαμέμνονα, του Ελπίνορα και άλλων ηρώων, αλλά και την ψυχή της μάνας του. Όλες μοιάζουν σαν σκιές που βολόδερναν στον Κάτω Κόσμο, πύχτρα στην κατάθλιψη. Όταν συναντάει και την ψυχή του Αχιλλέα αυτός του λέει πως

καλύτερα να ζούσε και να ήτανε δούλος, παρά στον Κάτω Κόσμο να ζει σαν δοξασμένος Αχιλλέας.

Είχε δίκιο ο άνθρωπος.. Τι να την κάνει τη δόξα αφού δεν μπορεί να τρώει, ούτε να πίνει, ούτε να περδάει. Και να ζει σαν φάντασμα, χωρίς τις χαρές της θνητής ζωής. Να μου λείπει τέτοια μετά θάνατον ζωή... σας την χαρίζω... Να είμαι ζόμπι στον Κάτω Κόσμο. Στην Ιλιάδα, πάλι ο Όμηρος λέει ότι, οι αθάνατοι τρώνε αμβροσία και πίνουνε νέκταρ... Ρωτάω εγώ τώρα: Ρε μπάρμπα Όμπε, μήπως όταν τρως αμβροσία και πίνεις νέκταρ γίνεσαι αθάνατος, ε; Που είναι αυτή η αμβροσία και αυτό το νέκταρ, από τι φτιάχνονται, που στο διάολο θα τα βρούμε; Δε λέει κουβέντα.

Εντάξει να ξεχυθώ τα πρωινά σαν μέλισσα και πεταλούδα να ρουφάω νέκταρ από τα λουλούδια, να μασήσω κοτσάνια, να βοσκήσω σαν αγελάδα στους κάμπους, να πρηστώ από το πολύ χόρτο... Αμβροσία όμως πού θα βρω; Την έφτιαχναν λέει οι θεοί, τη συνταγή όμως μπάρμπα Όμπε δε μας την έδωσες... Άμα την ήξερε ο Όμηρος θα έμενε και αυτός αθάνατος... Εντάξει λοιπόν, οι θεοί έτρωγαν Αμβροσία και Νέκταρ και γίνονταν Αθάνατοι... Άρα αυτές οι υπερτροφές τους έκαναν αθάνατους; Η αμβροσία, λέει ο μύθος, προερχόταν από το ιερό Κέρατο της Κασίκας Αμάλθειας που τσίριζε (όταν ήταν μικρός) το Δία... Γαμώ το κέρατό μου δηλαδή! Η γίδα αυτή η Ιερή ήταν αθάνατη; Πόσο έζησε που έδινε αμβροσία τόσους αιώνες στους θεούς; Άλλοι αρχαίοι μύθοι λένε ότι η αμβροσία φύτρωνε στους κήπους των Εσπερίδων... Εκεί στον μπαξέ υπήρχε και μια

χρυσή μηλιά που έκανε χρυσά μήλα. Στον κήπο ζούσαν Νύμφες και διάφοροι παρατρεχάμενοι των θεών και η αμβροσία με τα κιλά γύρω τους. Οπότε όλοι έβροσκαν αμβροσία και ζούσαν αιώνια.

Οι Ολύμπιοι θεοί βέβαια παρέμεναν αθάνατοι για κάποιες χιλιάδες χρόνια απ' ότι φαίνεται, γιατί η Ιστορία της θρησκείας του δωδεκάθεου καταλαμβάνει πολλούς αιώνες... Όσο την πίστευαν οι άνθρωποι τόσο αυτοί παρέμεναν αθάνατοι... Ίσως η πίστη των θνητών να κάνει αθάνατους τους θεούς ή η τιμωρία των θεών να έκανε θνητό τον άνθρωπο αφού σε κάθε θρησκεία υπάρχει και μια τιμωρία των θεών στους ανθρώπους, όπου τους καταδικάζει σε θνητούς... Τέλος πάντων, έμεινε για αιώνες το δωδεκάθεο αθάνατο και άλλοι παρατρεχάμενοι μικρότεροι θεοί. Συνάμα με αυτούς και αρκετοί ημίθεοι. Όποια θνητή λαχταρούσε ο Δίας και οι άλλοι θεοί έκαναν τους απογόνους τους ημίθεους δηλαδή αθάνατους, ώσπου γέμισε ο Όλυμπος (δεν ξέρω αν πρόκειται για το βουνό ή για κάποιο ουράνιο μέρος που ονομαζόταν έτσι) από αθάνατους και αθάνατες που έτρωγαν αμβροσία και έπιναν νέκταρ και ζούσαν αιώνες με όλες τους τις ανθρώπινες αδυναμίες, έρωτες, καυγάδες, εξώγαμα, πόλεμους, εξουσίες, πάθη, μίσση και θεϊκές αγάπες... Κάπως έτσι ζούσαν οι θεοί και οι ημίθεοι του Ολύμπου και καμιά φορά έδιναν την αθανασία και σε κανέναν θνητό επειδή ήταν καλός και δίκαιος ή υπάκουος και τους έκανε όλα τα θελήματα. Λίγοι θνητοί, ελάχιστοι αρνήθηκαν την αθανασία τους και καλά έκαναν. Κορόιδα ήταν; Εδώ κύριε σου προ-

σφέρουν αθανασία και εσύ κάνεις τον δύσκολο; Ένας από αυτούς ήταν ο Οδυσσέας, όταν η θεά Καλυψώ που δε γούσταρε αθανασίες του είπε να μείνει για πάντα μαζί της, να την παντρευτεί και να τον κάνει αθάνατο. Αρνήθηκε ίσως όχι τόσο από αδιαφορία για την αιώνια ζωή. Ο Οδυσσέας ήταν παμπόνηρος, σου λέει εγώ για να ξεφύγω από την γκρίνια της Πηνελόπης πήγα να πολεμήσω στην Τροία, να φορτωθώ τώρα την Καλυψώ εις τους αιώνες των αιώνων αμήν; Τρελός είμαι; Τόσους αιώνες με μια γυναίκα, δεν πεθαίνω καλύτερα; Έπειτα σκέφτηκε, τι την θέλω μια τέτοια αθανασία... να πεθαίνουν οι φίλοι μου και τα παιδιά μου, τα δισέγγονά μου... και εγώ να παραμένω αθάνατος μαζί με την Καλυψώ, μόνοι μας; Εμείς οι δύο... Θα με κασιιάσει η άτιμη τόσους αιώνες μαζί! Ε, όχι κύριοι θεοί και θεές, αν θέλετε μια δίκαιη αθανασία, να γίνουν όλοι αθάνατοι και οι φίλοι μου, οι συγγενείς μου, όλος ο κόσμος...

Δεν ξέρω, εγώ αν ήμουν στη θέση του θα δεχόμουνα την αθανασία, έστω και αν έπρεπε να κάνω έναν γάμο που θα διαρκούσε χιλιάδες χρόνια. Ίσως να μη φέρθηκε και τόσο έξυπνα ο Οδυσσέας σχετικά μ' αυτό... Γίνε αθάνατος πρώτα και μετά από επτά αιώνες την χωρίζεις με την αιτιολογία της «μη συμφωνίας χαρακτήρων». Κατάλαβες έπειτα από 700 χρόνια, ότι δεν ταιριάζετε βρε αδελφέ... Πάντως οι αθάνατοι Ολύμπιοι κάποτε πέθαναν και αυτοί... Άρα ήταν αθάνατοι για κάποιες χιλιάδες χρόνια... Δεν ξέρω πόσα... ίσως ο χρόνος των ανθρώπων να μη μετριέται το ίδιο με τον χρόνο των θεών. Ένας χρόνος στη Γη μπορεί να είναι

μια μέρα στον θεϊκό χρόνο... Δεν ξέρω... Σχετικότητα, Αϊνστάιν κλπ., άρα δε γνωρίζουμε σίγουρα πόσα γήινα χρόνια διαρκεί μια θεϊκή αθανασία ή η γήινη αθανασία πόσα δευτερόλεπτα ή αιώνες (σημαίνει) για τον Θεϊκό χρόνο! Άστα βράστα... Άμα μπλέξεις με αυτά... έφαγες τα χρόνια σου το ξέρω... Όμως απ' ότι φαίνεται ούτε οι Ολύμπιοι ήτανε Αθάνατοι. Πάνω από αυτούς λέει η μυθολογία ήτανε η Ειμαρμένη, που είχε νικήσει τους θεούς. Ποια ήταν η Ειμαρμένη κανείς δεν έμαθε. Θηλυκό η Ειμαρμένη, Θηλυκό και η Αθανασία.

Μάλλον το Θηλυκό πρέπει να ζει αιώνια.

Το Αρσενικό το παίρνει και το σπκώνει!

Μετά η εβραϊκή μυθολογία ζήλεψε και έφτιαξε και εκείνη έναν κήπο και τον ονόμασε Κήπο της Εδέμ. Εκεί υπήρχε το Δέντρο της Ζωής (της Γνώσης του Καλού και του Κακού) και ο άνθρωπος αν έτρωγε από το Δέντρο που και εκείνο έκανε μήλα, θα γινόταν αθάνατος.

Σε άλλους τώρα Κήπους Θρησκειών, όπως στις Βέδες, (κάθε θρησκεία έχει και το μυστάρι της με τα αθάνατα οπωροκπευτικά της) υπάρχουν και ιερά ποτά που δίνουν την Αθανασία όπως κρασιά, ούίσκια και τεκίλες και βότκες αρχαίες. Αιγύπτιοι, Σουμέριοι και άλλοι αντί για ποτά είχανε αθάνατο γάλα και ένα νέκταρ που τη συνταγή του δεν την έμαθε κανείς θνητός. Οι Κινέζοι δεν είχαν αθάνατα μήλα και ποτά, είχαν αθάνατα ροδάκινα που όποιος τα έτρωγε γινότανε Αθάνατος!

Ροδάκινα; Ναι, ροδάκινα, έχεις πρόβλημα; Και μούσμουλα να ήτανε, και φραγκόσυκα τι με νοιάζει; Ας τα έτρωγα και με τη φλούδα, ας γέμιζε το στόμα μου αγκά-

θια, αρκεί να γινόμουν αθάνατος. Οι αρχαίοι Βαβυλώνιοι πίστευαν ότι στα βάθη των ωκεανών υπάρχει ένα φυτό που όποιος το βρει (ποιος να πάει στα βάθη ρε) και το μασήσει το αλατόφυτο, γίνεται από ανάλατος, Αθάνατος. Αυτό μου θυμίζει τη μάνα του Αχιλλέα που τον έπιασε από τις φτέρνες και τον βούτηξε στα αθάνατα νερά της Στύγας και έγινε αθάνατος, αλλά οι φτέρνες του ήτανε θνητές οι πρόστυχες και είχε τη γνωστή κατάληξη!

Οι αλχημιστές του Μεσαίωνα έψαχναν και αυτοί το αθάνατο νερό, το υγρό εκείνο, τη φιλοσοφική λίθο, εκείνη την ουσία που θα ήταν το ελιξίριο της ζωής... όμως δεν ξέρω αν ποτέ το βρήκαν και αν κανέναν τους έγινε αθάνατος.

Πάντως, ούτε οι θεοί όλων των θρησκειών κατάφεραν είτε με ποτά, είτε με φρούτα είτε με φαγητά να γίνουν αθάνατοι!

Επομένως, ούτε οι αρχαίοι θεοί νίκησαν τον θάνατο και πώς να τον νικήσουν; Αφού τρώγανε οι θεοί, είχανε και στομάχια, αφού πίνανε έπρεπε και να κατουρήσουν, εκτός και αν δεν κατουρούσαν και κρατιότουσαν 10.000 χρόνια τώρα χωρίς κατούρημα. Αφού πηδάγανε είχανε και σεξουαλικά όργανα και τα σχετικά. Ήτανε δηλαδή σαν τους ανθρώπους και ό,τι είναι ανθρώπινο δεν είναι αθάνατο... Τους θεούς δεν τους γλίτωσαν ούτε το νέκταρ, ούτε οι αμβροσίες, ούτε τ' αθάνατα νερά, ούτε τα μαντζούνια, ούτε τα ιερά ποτά και τα θεϊκά κρασιά. Μέχρι και οι θεοί πεθαίνουν...

Την ήπιαμε όλοι..θεοί και άνθρωποι... Το κέρατό μου το τράγιο!

ΑΜΠΕΛΙ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ

Αμπέλια κληρονόμψα
μεράκια από προγόνους
ελπίδες που κονόμψα
του Διόνυσου τους θρόνους.

Άνοιξη έχω κλαδέματα
ξεβλαστώνω καλοκαίρια
με έρωτες και μπερδέματα
κορφολογώ τα αστέρια.

Είμαι κληματόβεργα
ρίζα, φύλο, βλαστάρι
σύνορα, μάντρες πέρασα,
μια αγάπη να με πάρει.

Ταξίδεψα και απλώθηκα
μες στις ζωής το ρέμα
με πάθη ελερώθηκα
και φύτερωσα ως το τέρμα.

Αμπέλι έχω γίνει πια
και ο χρόνος με τρυγεί
βγάζω σταφύλια περσινά
που η μνήμη τα αγαπάει.

Κάνω κρασί και στροφιλιά
που όποιος το πιει θυμάται
τα περασμένα του φιλιά
γελάει και κοιμάται.

Είμαι ο αμπελουργός
αμπέλι, οίνος και αίμα
στους έρωτες μισός θεός
και στην αγάπη ψέμα.

Ο Βαγγέλης του Με Ξερίζω Σε

Με βρήκε προχθές στον δρόμο εκείνος ο Βαγγέλης ο συμφοιτητής μου που είναι πια δι-κηγόρος και γράφει και ποιήματα...

Με κέρασε έναν καφέ και αντί για ζάχαρη μου έχυσε μέσα το χαιρέκακο φαρμάκι του... Μου το ανακάτεψε και μου το έδωσε να το πλώ... Γελώντας σαρκαστικά άρ-χισε να μου λέει: «Απορώ πως μορφωμένοι άνθρωποι σαν εσένα πιστεύουν σε αιωνιότητες, σε Αθανασίες και σε μεταφυσικές αρλούμπες για να αντέξουν τη μίζερη ζωή τους. Μα τόσο δειλία δεν μπορώ να την καταλάβω.

Συγχώρα με που στα λέω, αλλά για μένα όλα αυτά είναι ανόητα πράγματα που με κάνουν να θλίβομαι για τη μικρότητα των ανθρώπων, που με κάνουν να γελώ για το μεγαλείο της αφέλειάς τους.

Δεν μπορεί ο άνθρωπος ακόμα, ν' απαντήσει σε τέτοιου είδους ερωτήματα γιατί δεν έχει τα κατάλληλα εργαλεία για να αντιληφθεί την ολότητα της ζωής. Φαντάσου ένα μικρόβιο στο στομάχι σου να αναρωτιέται ποιος είναι ο άνθρωπος που ζει μέσα του; Θέλει να σε γνωρίσει ρε παιδί μου αυτό το μικρόβιο προσωπικά... Έτσι γουστάρει... Μπορεί να σε δει για να σε γνωρίσει; Η απάντηση είναι όχι! Έστω ότι το βγάζεις από το στομάχι σου αυτό το ανήσυχο μικρόβιο και το βάζεις στο τραπέζι και στέκεσαι απέναντί του και του λες: «Να δες με εγώ είμαι ο Άνθρωπος». Θα σε δει; Θα σε καταλάβει; Όχι! Αφού δεν έχει μάτια να σε δει, αυτιά να σε ακούσει, μύτη να σε μυρίσει, χέρια να σε πιάσει, νόση να σε καταλάβει! Δεν έχει τα κατάλληλα όργανα να σε αντιληφθεί...

Έτσι και εσύ μικρόβιο είσαι μπροστά σε μια υποτιθέμενη θεότητα ή μπροστά στο μυστήριο του κόσμου... Δεν μπορείς να καταλάβεις πέρα από αυτό που σου επιτρέπει η κατασκευή σου να καταλάβεις!!

Όλη η Μεταφυσική κινείται γύρω από ερωτήματα «Υπάρχει Θεός ή όχι;», «υπάρχει συνείδηση μετά τον θάνατο ή όχι;». Η δική μου απάντηση είναι ότι δεν υπάρχει ούτε Θεός ούτε και φτερό αγγέλου. Δεν υπάρχει τίποτα μετά τον θάνατο... Επίσης αμφιβάλω και αν υπάρχει ζωή και πριν τον θάνατο... Αν αυτή η ζωή εί-

ναι αληθινή! Αν όμως υπήρχε ένα μεταθανάτιο κάτι, η επιστήμη θα είχε ανακαλύψει και τα «σωματίδια ψυχής». Εδώ έχει ανακαλύψει του κόσμου τα σωματίδια, αυτά θα της ξέφευγαν;

Άρα, όταν πεθαίνει ο οργανισμός μαζί του πεθαίνει και η συνείδηση. Δεν υπάρχει καμία ψυχή που να περιφέρεται σαν φάντασμα στην κόλαση ή στον παράδεισο ή να περιμένει να μετεμψυχωθεί ή να μετενσαρκωθεί. Δεν υπάρχουν μεταθανάτιες ζωές και οικείοι που μας περιμένουν στον άλλο κόσμο. Όλος ο κόσμος υπάρχει όσο υπάρχουμε εμείς. Μόλις πάψουμε να υπάρχουμε, παύει να υπάρχει και ο κόσμος. Έτσι απλά ή απλοϊκά έχουν για μένα τα πράγματα. Δεν ξαναζούμε τη ζωή μας, δεν ξαναερχόμαστε πάλι εδώ. Η ζωή είναι μία και μοναδική. Δεν προκύπτει από τον θάνατο ζωή, παρά μόνο από τη ζωή θάνατος. Όνειρα είμαστε και επιθυμίες, στον μεγάλο υπολογιστή του σύμπαντος, ένα βιντεοπαιχνίδι με game over. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί να είμαστε ήδη νεκροί, ενώ ζούμε. Όπως όμως και να το δεις, ο θάνατος δεν είναι μια προσωρινή αλλά μία μόνιμη κατάσταση ανυπαρξίας. Αυτή η σκέψη τρομάζει τους χέστηδες! Λίγοι άνθρωποι είναι γενναίοι και ουσιαστικά μπορούν να συνθηκολογήσουν με την ιδέα του πλήρους αφανισμού τους. Πως μια μέρα ξαφνικά ο θάνατος θα τους ξεριζώσει μια για πάντα».

Να ξεριζωθείς συφοριασμένε Βάγκο!

Οπαδέ του Θανάτου! Άθεε ! Πεσιμιστή! Καμιά χαρμόσυνη είδηση ποτέ δεν μου λες... Γράφει και ποιήματα η μούρη σου!

ΧΑΡΜΟΣΥΝΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Σήμερα έμαθα, πως μόλις ο θεός πληροφορήθηκε την ύπαρξη των ανθρώπων ξαφνιάστηκε, «Δε γνωρίζω τίποτα γι' αυτό το πλάσμα» είπε. Έπειτα ζήτησε εξηγήσεις από τους αγγέλους και από τη γραφειοκρατία του φωτός και πήρε κάποιες φτηνές δικαιολογίες. «Δηλαδή τόσους αιώνες ήμασταν χωρίς θεό;» αναρωτήθηκαν οι άνθρωποι. «Γι' αυτό τόσοι πόλεμοι, φονικά, βία, φρικαλεότητες; Γι' αυτό οι ένοχοι και οι εγκληματίες αυτού του κόσμου πάντα επιζούσαν ενώ οι αθώοι πέθαιναν αδικημένοι;». Πέθαιναν ξεχασμένοι σε μια Γη που μέσα στα σύμπαντα φάνταζε σαν ένας κόκκος άμμου απ' όλες τις θάλασσες του κόσμου. Ένας κόκκος άμμου με νοήμονα όντα που λέγονταν άνθρωποι και ο θεός να μη γνωρίζει τίποτα. Αυτό ήταν φοβερό. Ούτε η άλλη ζωή για τους ανθρώπους υπήρχε αφού ήταν άγνωστο είδος το ανθρώπινο ον στα μπιρώα της Αθανασίας. «Τόσα δισεκατομμύρια πεθαμένοι και πέρασαν στην ανυπαρξία χωρίς καμιά ανάσταση;» «Κρίμα» φώναξε ο θεός και είπε στους αγγέλους του να διορθώσουν γρήγορα την κατάσταση. Να προβούν στην τακτοποίηση του ζητήματος

γιατί Αυτός είχε τόσα σύμπαντα να κυβερνήσει.
Οι άγγελοι πήραν την αίτηση Ύπαρξης των Ανθρώπων
και την αίτηση για την επόμενη ζωή τους
και υποσχέθηκαν πως πολύ σύντομα θα τις εξετάσουν.
Ίσως σε επτά εργάσιμες χιλιετίες, μπορεί και πιο νωρίς.
Ο θεϊκός χρόνος είναι σχετικός για τους αθάνατους αγγέλους
και πολύ συγκεκριμένος για τους θνητούς ανθρώπους.
Ευτυχώς, που σε επτά χιλιάδες χρόνια το πολύ
θα έρθει η δικαιοσύνη στη Γη, θα ανταμείβονται οι δίκαιοι,
θα τιμωρούνται οι εγκληματίες του κόσμου
και θα ανασταίνονται όσοι πεθαίνουν!
Ευτυχώς!

Ο Σεφ της Αθανασίας

Ποιος έχει τη συνταγή της Αθανασίας; Έχουμε πιάξει από κωλοσυνταγές φαγητών τόσο περίεργες που δεν ξέρω τι ναρκωτικά πίνουν οι μοντέρνοι σεφ για να τις φανταστούν. Σου λέει ο άλλος: Αρνάκι με μπρόκολο με σπόρους από γαϊδουράγκαθο, μαγειρεμένο με θαλασσινό νερό από τη Μαύρη Θάλασσα... Τι είπες τώρα; Ο άλλος πασίγνωστος σεφ φτιάχνει πικάντικη ουρά από μάλαισιανή σαύρα και για σάλτσα σοταρισμένα συκωτάκια καρακάξας λιωμένα σε λάδι

με λίπος ασβού και αλάτι Ιμαλαίων υψομέτρου 5.455 μ. ακριβώς εκεί που κατούρησε ο Δαλάι Λάμα. Άλλοι πάλι φημισμένοι σεφ φτιάχνουν λέει κάτι σπεσιαλιτέ μούρλια!

«Αυγά ιγκουάνα με ψητό Ερωδιό, γεμιστό τυφλοπόντικα Βιετνάμ με ζελέ από ουροδόχο κύστη ψαριών. Αλλά άμα είσαι και δύσκολος στο φαγητό και θέλεις κάτι πολύ εξαιρετικό, μπορείς να φας μυαλά μαϊμούς σοταρισμένα με κάμπες Μοζαμβίκης, με μια σάλτσα από τηγανητές αράχνες και βατραχοπόδαρα... Για γλυκό σου φέρνουν μπισκότα με ψημένες σφήκες ή σοκολάτα πάνω σε φτερά τραβεστί νυχτερίδας».

Άντε στο διάολο ρε! Ήμαρτον Θεέ μου.... πήξαμε στη συνταγομαλακία.

Τη συνταγή ρε της **Αθανασίας** καμιά κουφέλα δεν την ξέρει;

Δε θέλω να πεθάνω! Θέλω να γίνω αθάνατος! Να ζω για πάντα, γίνεται;

Πού είναι η συνταγή της Αθανασίας ρε ψεύτες;

Σας δίνω βρε εγώ μια τέτοια συνταγή... Κάνω τουλάχιστον μια προσπάθεια:

Αλείφουμε με λίγο λάδι ελπίδας ένα μέτριο βαθύ ταψί. Στρώνουμε μέσα τις επιθυμίες μας κομμένες σε ροδέλες (περίπου 1 εκατοστό πάχος). Πλένουμε τις προσδοκίες μας, τις αλατιζουμε με ωραίες παιδικές μας αναμνήσεις. Τρίβουμε τη γραβιέρα από ουράνιο γάλα. Αφαιρούμε από το ψωμί της αγάπης την κόρα της γκρίνιας. Βάζουμε τις 4 φέτες του ψωμιού. Τις πασπαλίζουμε με τυρί από συμπόνια και στρώνουμε από πάνω τα χαμένα μας χρόνια. Διαλύουμε τη μου-

στάρδα του πόνου μας στο γάλα και το περιχύνουμε πάνω από το ψωμί της αγάπης. Χτυπάμε τρία κοσμικά αυγά με προύνη και τα ρίχνουμε και αυτά πάνω από το ψωμί της αγάπης. Πασπαλίζουμε με την πάπρικα του πόθου. Έπειτα κόβουμε τα χοιρινά ένστικτά μας σε μικρούς κύβους (ένα εκατοστό περίπου), ρίχνουμε από το ελαιόλαδο της χαράς και ξεκινάμε σοτάροντας τη ζωή μας πολύ καλά. Προσθέτουμε μόλις ροδίσει η Ευτυχία μας ψιλοκομμένες ανεμελιές, τρεις μυρωδιές ονείρων, επτά ωραία φιλιά από παλιούς έρωτες και τα αχνίζουμε όλα μαζί για άλλα 5' λεπτά τουλάχιστον. Σβήνουμε με Διονυσιακό οίνο και αμέσως μετά προσθέτουμε τη φρέσκια σάλτσα 3 νέων ονείρων κομμένη σε λεπτά ζάρια και τον ζωμό των προσδοκιών. Κλείνουμε το σκεύος με το καπάκι της ηδονής και σιγομαγειρεύουμε για 45 άχρονα λεπτά ακόμη. Το φαγητό της Αθανασίας είναι έτοιμο. Μπορούμε, αν θέλουμε, να γλασάρουμε τη σάλτσα με ερωτικούς αναστεναγμούς!

Για καλύτερο σερβίρισμα το φαγητό πρέπει να ξεκουραστεί σε θερμοκρασία περιβάλλοντος αιώνιας ευχαρίστησης τουλάχιστον 300 χρόνια... αφού ο χρόνος θα είναι πια σχετικός.

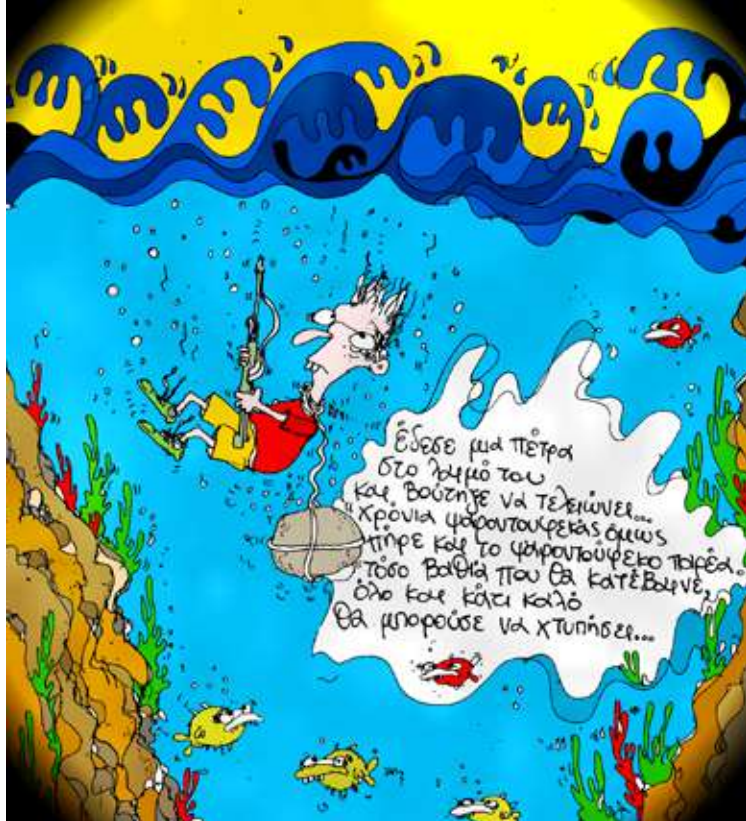
Απολαμβάνουμε συνέχεια ως την Αιωνιότητα το φαγητό της Αθανασίας. Και στους Αιώνες των αιώνων. Αμήν!

Ας μου φτιάξει ένας Κερατάς μάγειρας αυτή τη συνταγή αν μπορεί!

Δεν μπορείτε;... Να πάτε στα τσακίδια...

Μας πήξατε με τις παπαροσυνταγές σας...

Σκλάβοι του παχέος εντέρου!

ΜΕΤΕΜΨΥΧΟΣΕΙΣ και ΤΕΤΟΙΑ σεσημασμένα

Ψυχική λένε παραμένει αθάνατη! Α! Καλά τώρα ψύχασα... Καλή ψυχή! Τι να την κάνω την ψυχή, ρε; Τι είναι η ψυχή; Η λέξη ψυχή διάβασα ότι προέρχεται από το ρήμα “ψύχω”, φυσώ, πνέω, και σημαίνει πνοή και ζωή. Που είναι όμως η ψυχή; Είναι μέσα μας, σου λένε... Πού μέσα μας; Πόσο βαθιά την έχουμε;

Τι δηλαδή; Είμαστε γκαστρωμένοι όλα τα χρόνια

που ζούμε και έχουμε μέσα μας ένα παιδί που το λένε ψυχή και δε γεννιέται ποτέ όσο ζούμε, παρά γεννιέται και βγαίνει από μέσα μας όταν πεθαίνουμε, ε; Και πως μοιάζει αυτό το παιδί που το λένε ψυχή;

Μας μοιάζει; Είναι δικό μας; Ποιος μας το φύτεψε μέσα μας και από πότε προϋπήρχε; Από πού ήρθε; Ο Θεός μας έδωσε ψυχή;

Γιατί; Και αν είναι έτσι γιατί να είναι αθάνατη αυτή η άγνωστη ψυχή και όχι ολόκληρος ο άνθρωπος; Σαν να κρατάς από ένα γουρούνι ένα δόντι και να λες αυτό είναι η ψυχή και θα μείνει αθάνατο! Και το υπόλοιπο γουρουνίσιο κρέας γιατί το πετάτε κύριε; Τι θεία οικονομία; Ρε έτσι θα πάει μπροστά ο κόσμος πετώντας όλα τα γουρούνια και κρατώντας μόνο τα δόντια; Τι γίνεται ρε γαμώτο μου; Ζουλού είναι η ύπαρξη; Κρατάει μόνο τα δόντια ψυχές και τα κρεμάει στο λαιμό της σαν χοιρολαίμια;

Ας υποθέσουμε τότε ότι η ψυχή είναι ένα στικάκι που μαζεύει όλες τις πληροφορίες από έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή που είναι το σώμα. Δηλαδή, ο ηλεκτρονικός υπολογιστής, το σώμα μας, τα φτύνει κάποια στιγμή, καπούτ όλα, και η ψυχή μας, το στικάκι του, παίρνει όλα τα δεδομένα. Ωραία και τι τα κάνει; Δεν πρέπει να τα βάλει σε έναν καινούργιο υπολογιστή για να τα επεξεργαστεί; Σε άλλο σώμα;

Ναι... ναι... Η θεωρία της μετεμψύχωσης και της μετενσάρκωσης. Η ψυχή δηλαδή αφήνει το παλιό σώμα και πηγαίνει και χώνεται σ' ένα καινούργιο.

Πολλές θρησκείες μιλάνε γι' αυτά: Βουδισμός, Ινδουισμός, Πυθαγόρας, Πλάτωνας, οι Ορφικοί...

Αρχαίοι φιλόσοφοι και σύγχρονοι επιστήμονες θεωρούν πως η μετεμψύχωση είναι μια σοβαρή υπόθεση και δίνει ένα νόημα στο μυστήριο της ύπαρξης. Το σώμα μας δηλαδή είναι σαν ένα σπίτι που μπαίνουμε μέσα και νοικιάζουμε για κάποια χρόνια. Είναι ένα φόρεμα ή ένα κοστούμι που εμείς αφήνουμε και φοράμε ένα άλλο.

Τι είναι αυτά γαμώτο μου;

Εγώ ακόμα φορέματα και φουστάνια δε φοράω... Κοστούμι ένα έχω και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί η ψυχή μεταναστεύει από σώμα σε σώμα, άπειρες ζωές και στο τέλος τι γίνεται; Πότε τελειώνει αυτή η διαρκής μετανάστευση; Πότε ελευθερωνόμαστε κύριε από τον κύκλο της ζωής και του θανάτου;

Εντάξει, πες ότι είναι έτσι. Σ' αυτή τη ζωή εγώ είμαι άντρας, στην άλλη ζωή μπορεί να γεννηθώ γυναίκα, ε; Θα έχω βυζιά δηλαδή, ε; Να αγοράζω από τώρα και σουτιέν να τα φοράω κάθε Σάββατο που θα βγαίνω στη λαϊκή για να τα συνηθίζω κιόλας... Να μου πετάνε οι μανάβηδες σύκα και μούσμουλα...

Εντάξει, πήγε η ψυχή μου σε γυναικείο σώμα, πάει στο διάολο θα βάρω και τα νύχια μου, θα έχω και ξανθά μαλλιά μπουκλες, θα παίρνω και ψυχοφάρμακα για να αντέχω. Κι αν μετά φύγει η ψυχή μου και πάει σ' έναν ασβό; Τι θα κάνω τότε εγώ; Θα ανοίγω τρύπες όλη μέρα;

Ψυχή είναι όπου θέλει πάει... Σε ασβούς, σε κου-

νάβια, σε σκαντζόχοιρους, σε χελώνες. Γιατί να είμαι χελώνα, ρε; Με ρώτησες; Και αν γίνει στην επόμενη του ζωή χελώνα και ο φίλος μου ο Ζήσης με την κοιλιά; 130 κιλά ο Ζήσης. Και αν αυτός είναι αρσενικιά χελώνα και εγώ θηλυκιά; Δηλαδή θα με πηδάει ο Ζήσης; 130 κιλά από πάνω μου!

Θα με σκάσει ο κερατάς!

Την ΠΡΩΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ, που την έλεγα «Αναρχική του Θανάτου» και ΑΥΤΗ με φώναζε «τρελή Αγελάδα»

Ήμουνα παντρεμένος μαζί της πέντε χρόνια. Τόσα άντεξα. Αυτή δεν ήταν σύζυγος... Μία τρελαμένη ήτανε που συνέχεια φιλοσοφούσε... Στα Εξάρχεια γνωριστήκαμε σε μια παρουσίαση βιβλίου ενός φίλου... «Τρελή αγελάδα», ήταν ο τίτλος του βιβλί-

ου του φίλου μου και αναφερόταν στο σοβαρό ζήτημα της ανθρώπινης ύπαρξης. Ήμουν στο πάνελ των ομιλητών και όταν ήρθε η σειρά μου, άρχισα να μιλάω και να επιχειρηματολογώ για τη σχέση του Βουδισμού με την Αναρχική Αριστερά... Ναι, μη γελάτε και βέβαια... το είχα προσεγγίσει καλά το θέμα. Η Κυρία ήταν στο ακροατήριο και όταν μ' άκουσε, θόλωσε... Δεν κρατήθηκε... Πετάγεται πάνω και φωνάζει... «Τι λες ρε φίλε; Τι σχέση έχουν αυτά με τη Μαρξιστική θεωρία; Είσαι ανίδεος από Μάρξ... Με αυτά που υποστηρίζεις είναι σαν να προσπαθείς να παντρέψεις έναν δεσπότη με μια τραβεστί...». Κάνω τώρα στροφή εγώ και της την φέρνω ύπουλα, λέγοντάς της:

«Γιατί κυρία μου είστε ρατσίστρια; Είναι κακό μια τραβεστί να είναι και δεσπότης άμα αξίζει;»... «Ρε», μου φωνάζει «θέλεις να με βγάλεις από τα ρούχα μου;».

«Αν είσαι επαναστάτρια όπως δείχνεις, βγάλε τα ρούχα σου λοιπόν να θαυμάσουμε και το ωραίο σου σώμα». «Βγάλτα εσύ πρώτα», μου λέει. «Ευχαρίστως» της απαντάω, «αν το επιθυμεί το ακροατήριο»... Γίνεται ένα σούσουρο. «Ναι, ναι, θέλουμε» φωνάζουνε μερικοί και αρχίζω και ξεντύνομαι. Σιγά μην κωλώσω... Μένω με το σώβρακο όρθιος μπροστά στα μικρόφωνα προσπαθώντας να αποδείξω ότι ο Βούδας ήταν ο πρώτος αναρχικός και αντιεξουσιαστής, αφού είπε πως «*όλα τα όντα τρέμουν μπροστά στον θάνατο.*» Ήταν ο πρώτος που πέταξε τις φιλοσοφικές του μολότοφ, στο τρεμουλιαστό θέαμα του εξουσιαστή θανάτου. Σύξυλο το ακροατήριο... Θες από αυτά που έλεγα ή από το πορτοκαλί

σώβρακο που φόραγα... Τι να πω, δεν ξέρω... το μόνο που ξέρω είναι ότι από τότε την ερωτεύτηκα. Ε βέβαια, φταίω... είμαι μαζόχα, δεν εξηγείται. Αλλά αυτή η αναρχικιά που έπαιζε τη μαρξιστική θεωρία στα δάχτυλα, όπως έλεγε, ερωτεύτηκε το βόδι του Βούδα... δηλαδή εμένα... Ναι, «τρελή αγελάδα» με έλεγε... έτσι χαριτωμένα και ερωτιάρικα... Αφού να φανταστείς στο δημαρχείο που πήγαμε να κάνουμε τον πολιτικό γάμο, έφερε για μάρτυρα-κουμπάρο έναν άγνωστο αλλοδαπό που βρήκε σε μια πλατεία... Με έπεισε πως ήταν επαναστατική και ταυτόχρονα ύψιστα πνευματική πράξη να κάνουμε κουμπάρο κάποιον που δε θα τον ξαναβλέπαμε ποτέ... ούτε δεσμοί και υποχρεώσεις και δίνεις και ένα χτύπημα στο σύστημα κάνοντας κουμπάρο έναν άγνωστο μετανάστη που δε θα ξανάβλεπες. Μου άρεσαν και μένα κάτι τέτοια κουλά και δέχτηκα. Πού να ήξερα πως ο άνθρωπος που δε θα ξανάβλεπα θα ήταν αυτή που παντρεύτηκα, γιατί τον άγνωστο κουμπάρο τον βλέπω συχνά, αφού άνοιξε μαγαζί με αντρικά εσώρουχα λίγο πιο κάτω από το σπίτι μου... Τυχαίο; Όχι... Ίσως καρμικό να είναι... όσο ήμασταν παντρεμένοι προσπάθησα κι εγώ από αναρχικός να γίνω νοικοκύρης... Δε λέω, και αυτή το προσπαθούσε... Αλλά την ενοχλούσε και η υπαρξιακή μου φιλοσοφία. Εγώ είχα το βίτσιο προτού κάνουμε έρωτα, αντί για γλυκόλογα να της λέω: «γιατί ζούμε;», «ποιο είναι το βαθύτερο νόημα των πραγμάτων;». Υπάρχει μεταθανάτια ζωή, και δώστου τέτοιες θεωρίες. Τι να κάνω, άρρωστος άνθρωπος ήμουνα. «Θα μας πηδήξεις καμιά φορά;», έσκουζε εκείνη. ... «Εγώ θέλω παιδί» μου είπε μια μέρα

η Τζένη (Τζένη την έλεγαν το θυμήθηκα) και μου πέταξε από τα νεύρα όλα τα πορτοκαλί σώβρακα από το συρτάρι μου στον δρόμο! Και βέβαια χωρίσαμε... δεν μπορούσα άλλο... ούτε και αυτή μπορούσε... το έβλεπα εγώ... πως έχω πορεία με τα υπαρξιακά μου... Από τότε έχω να την δω... Πέρασα κι εγώ πολλά ... Αυτή έμπλεξε έπειτα έτσι από καπρίτσιο, μ' έναν κουλτουριάρη αναρχικό και άρχισε πάλι να πετάει μολότοφ στους μπάτσους... αλλά δεν ήταν πια το ίδιο... κάτι μέσα της είχε αλλάξει. Έτσι μου είπε όταν βγήκαμε μια φορά για καφέ... Συντετριμμένη φώναξε πως ο Λένιν, ο Μαρξ, ο Μπακούνιν είχαν γίνει ένας αχταρμάς μέσα της. Άρχισε να έχει φοβίες, η πάλη των τάξεων έγινε πάλι με τον εαυτό της, το «προτσές» το άφησε στο «προχτές»... Χώρισε τον αναρχικό και τώρα είναι μόνη της, προσπαθώντας να βρει την ηρεμία μέσα της. Την κατέστρεψα λέει με τα υπαρξιακά μου. Μια μέρα ασυναίσθητα έκανε το σταυρό της... ποιος αυτή η αναρχικιά... Θα τρίζουν τα κόκκαλα του Μαρξ... αλλά εγώ ο άρρωστος φταίω... Κόλλησε από μένα την αρρώστια μου. Είπε πως καλύτερα να μη με είχε γνωρίσει εμένα τον Πορτοκαλοβρακά. Άρχισε και αυτή να αναρωτιέται τι είναι ζωή; Τι γίνεται μετά τον θάνατο... αν υπάρχει παράδεισος ή κόλαση... Άρχισε να πηγαίνει και εκκλησία. Ποιος; Αυτή που ήτανε αναρχικιά και δεν πίστευε σε Θεούς και τέτοια. «Θα κατεβούνε οι εικόνες και θα λακίσουνε αγάπη μου», της είπα... «Τι κάνεις στις εκκλησίες;» Μετά πήγαινε και σε έναν όμιλο, «Το φως της Σοφίας». Εκεί πιστεύουν και στην μετεμψύχωση μου είπε... Την ηρεμούν κάπως...

αυτά... Να με πάρει ο διάολος λέει, εμένα τον ξάδελφο του Βούδα που της κόλλησα την αρρώστια της αγωνίας του θανάτου, και μου ευχήθηκε να μη μετεμψυχωθώ ποτέ μου. Αμεταμψύχωτος να παραμείνω στους αιώνες των αιώνων. Άρχισε να με μουντζώνει: «Να ρε! Να! τρελή αγελάδα! τρελή αγελάδα!» έσκουζε.

Γυναίκες... άλλο είδος όπως λέει και ο φίλος μου ο Ηλίας... Τι περιμένεις τώρα; Να καταλάβουν τα υπαρξιακά σου οι γυναίκες; Οι γυναίκες δε σε σώζουν από τον φόβο του Θανάτου... απλά στον επιταχύνουν. Γι' αυτό οι άντρες πεθαίνουν πρώτοι... Δες τα νεκροταφεία γεμάτα χήρες είναι...

Οι περισσότερες κάθε μέρα όταν ζούσαν οι άντρες τους, τους έσβηναν τη χαρά! Τώρα που τους χώσανε στους τάφους... τους ανάβουν τα καντήλια!

Δε θέλω να βλέπω πια χήρες! Αχ γυναίκες!

Το καντήλι μου!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Όσες γυναίκες στη ζωή τους μπήκα
αιώνες πριν από τον κατακλυσμό μου
του έρωτα την Κιβωτό δε βρήκα
μόνο κομμάτια απ' τον εαυτό μου.

Όσες γυναίκες και αν περπατήσαν
πάνω στου χρόνου μου τ' άγουρα χείλη
το δικό τους όνειρο ήταν που ζήσαν
της ψυχής μου γκρεμούσαν την πύλη.

Όσες γυναίκες στην Ιθάκη μου αράξαν
περιμένοντάς με, απ' του πολέμου τη δίνη
Πηνελόπες όλες, που οι μνηστήρες αρπάξαν
στο νησί της Κίρκης αφού είχα ξεμείνει.

Όσες γυναίκες και αν κάποτε φτάσαν
ποτέ δεν ήρθε η μεγάλη μου αγάπη,
πλοία ήταν που τη θάλασσα έχασαν
που μ' είχαν εξορίσει στις ελπίδες την άκρη.

Γυναίκες ιέρειες στους ναούς των αντρών
χαμόγελα νιότης και γλυκές αναμνήσεις
γυναίκες δικές μου και αλλοτινών εραστών
σεβάσμιες εικόνες γλυκά να φιλήσεις.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ...με ένα τσεκούρι στο κεφάλι,
μα Πάνω από όλα η Ύλη

Πρέπει να αφήσουμε τους πεθαμένους έρωτες, τις μετεμψυχώσεις, τις αθάνατες ψυχές και την αιώνια ζωή και να δούμε τι γίνεται τώρα. Να μην κά- νουμε εικασίες. Εγώ κύριε δε θέλω να μετεμψυχωθώ. Να μην πεθάνω θέλω! Να δώσουμε μια οριστική λύση άμα μπορούμε στο πρόβλημά μου.

Είπα! Θέλω να γίνω αθάνατοςΘεέ θέλω να γίνω αθάνατος... γίνεται;

Γιατί να υπάρχει ο θάνατος κύριε; Ο θάνατος είναι το μέγα λάθος της φύσης!

Γιατί να πεθάνω; Να χάσω όλα αυτά τα ωραία της ζωής, τον ουρανό, τη φύση, τα δέντρα, τη θάλασσα, τους καφέδες μου, τα ωραία φαγητά μου, τους φίλους μου, την οικογένειά μου, τις γυναίκες; Γίνεται να μη χάσω όλες αυτές τις ομορφιές; Δε θέλω να πεθάνω... ποτέ... δε θέλω να πεθάνω με τίποτα! Μου αρέσει η ύλη. Ναι... ναι... Κατά βάση είμαι υλιστής και ας φαίνομαι τάχα φιλοσοφημένος και πνευματικός... καλά και το πνεύμα, η μετεμψύχωση, οι αόρατες ψυχές αλλά Αρχηγός των Πάντων η Ύλη. Έτσι λέει ο Υλισμός.

Ακόμα και η συνείδησή μας έχει υλική υπόσταση, γιατί βασίζεται σ' ένα υλικό όργανο που λέγεται εγκέφαλος.

Η ύλη είναι η αιτία των πραγμάτων.

Χωρίς σώμα, χωρίς ύλη δηλαδή, τι είναι ο άνθρωπος;

Ένα σώμα χωρίς συνείδηση μπορεί να υπάρχει.

Μια συνείδηση χωρίς σώμα υπάρχει;

Αν υπάρχει, γιατί δεν την βλέπουμε; Μα τα έχουμε πει αυτά, που να με πάρει!

Γιατί το μάτι μας βλέπει μόνο το 10% των πραγμάτων που συμβαίνουν γύρω μας, σου λένε οι επιστήμονες... Επομένως δεν μπορεί να δει τις ενέργειες και τα άυλα... Δε βλέπει το σήμα του τηλεφώνου που έρχεται στη συσκευή... Άρα αυτό σημαίνει πως δεν υπάρχει σήμα; Και πώς μιλάς; Θα έπρεπε οι υλιστές που πιστεύουν ότι υπάρχει μόνο ό,τι βλέπουμε... να μη μιλάνε

στα τηλέφωνα, να μην έχουν κινητά... Δεν ξέρω, έχω μπερδευτεί!

Οι υλιστές δεν πιστεύουν και στον Θεό. Ούτε στην ψυχή, ούτε σε άλλους κόσμους. Σου λένε... μόνο αυτός ο κόσμος υπάρχει, ο Κόσμος που βλέπουμε.

Ο Φιλοσοφικός υλισμός, ο ιστορικός υλισμός και δε συμμαζεύονται, τα συστήματα υλισμών που όσο και να συμφωνείς μαζί τους, τελικά πάσχουν και αυτά, αφού τα συναισθήματα δεν είναι ύλη, η φωνή δεν είναι ύλη, ο έρωτας δεν είναι ύλη, η αγάπη δεν είναι ύλη, τα όνειρα και τα σχέδια για το μέλλον προτού γίνουν ύλη, είναι απλά ιδέες, ευχές, φαντασία και πνεύμα... Έτσι δεν είναι; Όχι ε;

Εντάξει, με πείσατε καταραμένοι, μόνο για σήμερα.

Εντάξει στην καλύτερη περίπτωση να δεχτώ ότι όλος ο κόσμος είναι σαν ένα τεράστιο ζυμάρι ύλης. Κάθε φορά, για κάποιους ανεξήγητους ακόμα λόγους, από εκείνο το ζυμάρι πλάθεται ο άνθρωπος και αποκτά ψυχή και συνείδηση. Αυτό είναι η γέννηση. Έπειτα ο ζυμαρένιος άνθρωπος έρχεται σε αυτόν τον κόσμο, κάνει όλα τα γνωστά των ανθρώπων και ξαφνικά μια μέρα τον βουτάει το χέρι του θανάτου και τον ξαναρίχνει μέσα στο τεράστιο ζυμάρι και τον ξανακάνει ζυμάρι χωρίς συνείδηση. Εντάξει, αυτή είναι η θεωρεία του φούρναρη.

Αν πιστέψουμε στον κόσμο “ζυμάρι”, τότε δε γεννιέται κανείς (αφού το ζυμάρι είναι αιώνιο) και μόνο μεταπλάθεται σε άνθρωπο, ζώο, φυτό, κ.τ.λ. Άρα ούτε

πεθαίνει ποτέ κανείς, αφού ξαναπέφτει στην αιώνια σκάφη του κόσμου και αναπλάθεται.

Ναι, τελικά η ύλη είναι δυνατή... αλλάζει, μεταπλάθεται, μεταμορφώνεται, φθείρεται και τελικά σβήνει... αλλά δεν πεθαίνει!! Υπάρχει και δεν υπάρχει. Δεν είναι αιώνια αλλά είναι αθάνατη! Τι με νοιάζει όμως εμένα για την κοσμική σκάφη του ζυμαριού που δεν πεθαίνει ποτέ. Για το δικό μου ζυμαρένιο σώμα μιλάω. Πως εγώ να παραμείνω υλικός και αθάνατος.

Πρέπει να γίνουμε αθάνατοι!!!

Δε με νοιάζει με ποιο τρόπο... με νοιάζει μόνο η ζωή... Δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει από μέρα σε μέρα... ο θάνατος είπαμε, παραμονεύει παντού.

Να πριν μέρες στις ειδήσεις άκουσα ότι σκοτώσανε έναν άνδρα. Η γυναίκα του τα είχε με την κομμώτριά της. Τον φάγανε τον άνθρωπο με μια τσεκουριά στο κεφάλι! Αυτές έπασχαν από το σύνδρομο του χασάπη. Άκου με τσεκούρι!

Με τσεκούρι στο κεφάλι; Χαθήκανε τα πιστόλια; Κυρία μου θέλεις να τον σκοτώσεις; Σου έφυγε ο έρωτας και έγινε απδία; Η αγάπη σου μετατράπηκε σε μίσος; Οκ... να τον σκοτώσεις, δικαίωμά σου, αφού σε παντρεύτηκε με τη θέλησή του τα θέλει ο κώλος του, θέλει και αυτός το σκότωμά του.

Ωραία. Μην του χαλάσεις όμως τη μόστρα! Πάει το κεφάλι του! Αν θέλει αυτός να αναστηθεί κάποτε πώς θ' αναστηθεί μωρή; Με το τσεκούρι κολλημένο στο κεφάλι μπορείς να αναστηθείς κύριε;

Αίσχος! Μαντάμι!

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕ ΤΣΕΚΟΥΡΙ

Αγρίμι που τραγούδαγε
αηδόνι που δε λαλούσε
αετός που μόνο περπάταγε
και χελώνα που πετούσε.

Έτσι ήμουν στον έρωτα
και στην αγάπη πάλι
ανάποδα όλα τα έκανα
στων χρόνων μου την πάλη.

Αγρίμι που επέταγε
αητός που περπατούσε
χελώνα που τραγούδαγε
αηδόνι που δεν πετούσε.

Εικοσιδύο είχα εαυτούς
και οι ζωές μου εικοσιέξι
να ζήσω όμως φοβόμουν
και κάρκα πριν φέξει.

Τα βράδια ήμουν φονιάς
 και το πρωί το θύμα
 με το τσεκούρι έκοβα
 του πόθου μου το νήμα.

Του θανάτι οι έρωτες
 και οι αγάπες μου ζητιάνες
 τεμαχισμένα όνειρα
 και οι ελπίδες μου πουτάνες.

ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΘΑΥΜΑΣΜΟΙ Ή ΤΟ ΧΑΡΜΑΝΙ ΤΟΥ ΜΗΓΑΡΗΤΗ.

Οι άνθρωποι είναι τα μόνα ζώα που έχουν το συνήθειο να θαυμάζονται μεταξύ τους. Ανεξήγητο φαινόμενο η ιδέα του θαυμασμού και ψυχιατρικό φαινόμενο η ιδέα του αυτοθαυμασμού! Είναι τα μόνα όντα που θαυμάζουν πολύ συχνά όντα του είδους τους! Δεν ξέρω τώρα αν ένα παγώνι θαυμάζει την παγώνα ή μια αγελάδα θαυμάζει ένα βόδι επειδή έχει μεγάλα σταχτιά βοϊδίσια μάτια...ίσως. Τι θαυμάζεις από ένα ον που πεθαίνει;

Όμως καθημερινά οι άνθρωποι εκλιπαρούν για θαυμασμό, μέσα από τις τεχνολογικές μαγείες ως τα παιχνίδια εξουσίας. Πολιτικοί, καλλιτέχνες, αθλητές, λογοτέχνες, επιστήμονες θαυμάζονται και τιμώνται πολλές φορές σαν οντότητες που είναι εκτός των ορίων της θνητότητας. Σαν να είναι θεοί ή όντα που έχουν έρθει από μια αθάνατη ουτοπία ή από μια αθάνατη μπανανία. Κυρίως οι ερωτευμένοι κοιτάζουν σαν χάνοι ώρες ο ένας τον άλλον και αυτοθαυμάζονται και ευτυχούνε στην αρχή. Είναι ωραίος ο έρωτας. Ο πιο Αθώς Αυτοθαυμασμός! Βέβαια να θαυμάσεις τις δυνατότητες και τις δεξιότητες κάποιου δεν είναι κακό, φυσιολογικό μου φαίνεται, αφού δεν είσαι ικανός να τις έχεις εσύ. Όμως ξαναρωτάω: Τι θαυμάζεις από ένα όν που σύντομα θα τα τεζάρει; Ακόμα και το σώμα του Ανθρώπινου

όντος να θαυμάζεις από επιστημονική άποψη και αυτό λογικό είναι.

Το σώμα μας είναι ένα θαυμαστό μηχανήμα και οι λειτουργίες του από μόνες τους αποτελούν ένα θαυμάσιο αντικείμενο έρευνας, όμως οι άνθρωποι δεν θαυμάζουν το από μέσα (Νόηση – Ψυχή – λειτουργίες των οργάνων). Θαυμάζουν συχνά το απ' έξω του σώματος (μπράτσα, πόδια, ομορφιά, κώλους και βυζιά, και όλα τα επακόλουθα). Θαυμάζουν δηλαδή πιο πολύ την πρόσκαιρη θνητότητα. Πολλές φορές τιμώνται και θαυμάζονται πολλοί σαν να μην έχουν ανάγκες και στομαχία. Σαν να μην αφοδεύουν ή σαν να μην πορδίζουν ξαφνικά και ανώφελα ή ωφέλιμα. Σαν όντα με ανώτερες σωματικές ιδιότητες. Όμως το σώμα παραμένει εδώ, για να σου θυμίζει την ανεπάρκειά σου... «Θα πεθάνεις ρε» φωνάζει. «Τι θαυμάζεις; Τα σώματα βγάζουν απόβλητα, βλέννες και μυρωδιές. Τα σώματα γερνούν και φθείρονται και σαπίζουν και το χρόνο κάποτε! Ίσως, όταν θαυμάζουμε τα σώματα, να θαυμάζουμε την ομορφιά της νεότητας... Δεν ξέρω. Όμως γνωρίζω ένα είδος στη Γη που μπορούσε να γίνει αθάνατο είδος, που θα μπορούσε να είναι το πιο εξελιγμένο και να μην το έχουμε καταλάβει ακόμα. Είναι το φυτικό βασίλειο! Τα δέντρα και τα φυτά είναι περισσότερο άξια θαυμασμού από τα ζώα. Τα σώματά τους δεν αποβάλλουν κόπρανα και αέρια μα πολύτιμο οξυγόνο και σιωπή. Αυτή η θαυμάσια σιωπή τους. Δεν έφτιαξαν πολιτισμό (έτσι λέμε εμείς) ίσως όμως να είναι η ανώτερη εξέλιξη ενός νοήμονα πολιτισμού!

Αυτά θα έπρεπε να παραμένουν δικαίως αθάνατα και όχι οι άνθρωποι. Τα δέντρα και τα φυτά, ίσως να μην γνωρίζουν τον θάνατο συνειδητά ή επειδή τον γνωρίζουν, ζουν σιωπηλά στο ίδιο μέρος χωρίς τους μάταιους και ανόητους ανθρώπινους θαυμασμούς. Βέβαια οι πιο μεγάλοι άνθρωποι θαυμασμοί γίνονται μετά θάνατον, όταν σε χώσουν στη γούβα, μετά σε αναπολούν, όλοι θυμούνται τι καλός και θαυμάσιος ήσουν και τι θαυμαστά έργα άφησες πίσω σου... Μπούρδες των ζωντανών... Εγώ ρε δε θέλω θαυμασμούς ούτε ζωντανός ούτε πεθαμένος. Θέλω να είμαι πάντα με τους ζωντανούς και ας μη με θαυμάζει κανένας, γίνεται;

Δέντρο να γίνω να σωθώ ο κερατάς, μια αγριομολόχα, γαϊδουράγκαθο ή τσουκνίδα ή καλύτερα χασισιά με νόνη! Και όταν με ξεράνει ο θάνατος και να με ντυμανιάζει ο Μπάμπης ο χασισολεβέντης, ο κουμπάρος μου ο Καλαματιανός, να μπαίνω ως καπνός αθάνατος στα πνευμόνια του και να ζω έστω και καπνιστός!

Να γίνω το μαύρο του Μπάμπη, ο μαύρος! Χαρμάνι αθάνατο!

Ά ρε Μπάμπη από το πολύ το μπάφο δεν ξέρεις ούτε αν ζεις, ούτε αν έχεις πεθάνει... και όλο μου λες θ' αλλάξω τα πράγματα, θα το πάρω αλλιώς, θα φτιάξω τη ζωή μου από την αρχή και δώστου μπάφο.

Μπάφιασα Μπάμπη, Μπάφιασα!

ΦΤΙΑΞΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ

Φτιάξε τη ζωή σου πάλι
ξαναγέννησε τον κόσμο
στην φλέβα η ελπίδα ν' ανασάνει
και χαμόγελο από δυόσμο.

Φτιάξε τη ζωή αλχημεία
μια φωτιά μέσα στ' άστρα,
της αγάπης πολιτεία
με του έρωτα τα κάστρα.

Φτιάξε τη ζωή σου έτσι
σε μυστικούς χρόνους να πλέει
νεράιδας γέλιο να την πλέξει
και τις θλίψεις να τις καίει.

Φτιάξε τη ζωή προχώρα
μια συμπόνια που να αντέχει
οι αποτυχίες είναι δώρα
που η ψυχούλα σου, κατέχει.

Φτιάξε τη ζωή σου όμως
Τουρίστας να 'σαι σ' ένα πλοίο
Όλη θάλασσα ο δρόμος
Και ν' αρχίζεις μ' ένα αντίο...

Οι Μαλάκες ΔΕΝ πεθαίνουν ποτέ!

Όλοι κάνουμε μαλακίες, αλλά δεν είμαστε όλοι μαλάκες. Οι μαλάκες ό,τι και να κάνουν είναι άλλη μια μαλακία. Σπάνια σκέφτονται τον θάνατο. Υποψιάζομαι ότι οι πολύ μαλάκες δεν πεθαίνουν ποτέ! Σου λέει και ο Χάρος: «Πού να μπλέξω τώρα με τους μαλάκες; Άστους να ζούνε περισσότερο από τους άλλους... Τους μαλάκες να τους πάρω τελευταίους».

Άμα μπλέξεις με μαλάκα την έκανες! Πώς γίνεται όμως για να κάνεις τη δουλειά σου να πρέπει να πέσεις πάντα πάνω στον κατάλληλο μαλάκα;

Η κοινωνία είναι φτιαγμένη έτσι, για να επιζούν εύκολα μόνο οι μαλάκες... Αυτοί να ζούνε κάθε μέρα και εσύ να πεθαίνεις κάθε μέρα... Αν είσαι τίμιος, καλός, δίκαιος, με γεμάτες τις τσέπες σου από ανθρωπιστικές αξίες τελειώσεις. Δύσκολα την βγάζεις.

Είναι σαν να σου επιβάλλει κάποιος να χώνεις συχνά το δάκτυλό σου στον πρίζα. Κάποια στιγμή θα καείς από ηλεκτροπληξία.

Ο μαλάκας όταν χώνει το δάκτυλό του στην πρίζα δεν γνωρίζει τον ηλεκτρισμό, δεν παθαίνει ηλεκτροπληξία, το ρεύμα δεν τον διαπερνάει... Είναι μονωτικό υλικό ο μαλάκας! Δεν καταλαβαίνει από ανθρώπινα ηλεκτρικά φορτία! Δεν ξέρει καν το φως. Είναι αθάνατος!

Τους καλύτερους μαλάκες, τους ορίζιναλ, τους πιο καθαρούς τους βρίσκεις στον χώρο του φασισμού.

Είναι πολύ δύσκολο να τους αντιμετωπίσεις, δεν καταλαβαίνουν από ευγένεια, από λόγια και επιχειρήματα... Πρέπει να τους μιλήσεις στη δική τους γλώσσα...

Μια φορά ένας τέτοιος μαλάκας στα καλά καθούμενα μου επιτέθηκε με γροθιές επειδή είπα σε μια συζήτηση ότι δε φταίνε οι Εβραίοι για όλα τα δεινά του κόσμου. Όταν τον άρχισα αστραπιαία και εγώ στο κλωτσομπουνίδι και ματώσαμε και οι δύο από το ξύλο τότε ξαφνικά σταμάτησε και μου έδωσε το χέρι. «Είσαι άντρας», μου λέει «και όχι Εβραίος!».

Μα πόσα κιλά μαλάκας μπορεί να είναι κάποιος Θεέ μου! Είναι άξιοι θαυμασμού κάτι τέτοιοι μαλάκες! Αθάνατο είδος!

Επίσης αυθεντικούς μαλάκες μπορείς να βρεις σε οπαδούς ποδοσφαιρικών ομάδων, σε κλειστές λέσχες, σε κλαμπ που έχουν σχέση με ακριβά σπορ, σε σωματεία, σε κέντρα εξουσίας και σε κομματικούς μηχανισμούς.

Ειδικά στα κόμματα, μπορείς να βρεις ψυχασθενικούς ιδεολόγους μαλάκες που προσπαθούν να επιβάλουν την ιδεολογία τους σε άλλους, εκτός από τον εαυτό τους.

Πάλι φοβεροί μαλάκες είναι πολλοί θρησκόληπτοι, πιστοί οπαδοί της θρησκείας τους και όχι του Θεού. Αυτοί είναι ικανοί και να σε σκοτώσουν αν φέρεις αντίρρηση στις σκοτεινές δοξασίες τους. Αυτοί δε θα αλλάξουν ποτέ... Η θρησκόληπτη μαλακία τους θα τους ακολουθεί και στην επόμενη ζωή αν υπάρχει.

Επίσης σημαντική θέση εδώ κατέχουν και κάποιοι

καλλιτέχνες, οι αρχιμαλάκες της τέχνης, που έχουν επιτρέψει να τους καβαλήσουν 500 διάβολοι για να γίνουν πετυχημένοι.

Όλα αυτά βέβαια είναι γνωστά. Όμως οι μαλάκες δεν πεθαίνουν ποτέ!

Καμιά φορά όμως ο πιο σπουδαίος μαλάκας είναι δίπλα σου και δεν το έχεις πάρει χαμπάρι δυστυχώς! Στη δουλειά σου, στις κοινωνικές σου σχέσεις, στην οικογένειά σου! Εκεί κρύβονται κάτι μπουμπούκια μαλάκες που δεν πάει το μυαλό σου... Αξιοζήλευτοι, δυσεύρετοι... και εσύ τους ψάχνεις αλλού. Μην ψάχνεις αλλού! Δίπλα σου είναι τις περισσότερες φορές... και χάνεις την ευκαιρία να τους γνωρίσεις καλά. Νομίζεις ότι τους ξέρεις τόσα χρόνια που κάνεις παρέα μαζί τους. Αμ, δεν τους ξέρεις... Ο αυθεντικός μαλάκας, ο πιο σπάνιος, ο μαλάκας διαμάντι, μια φορά θα σου κάνει μαλακία και θα την πληρώνεις για όλη σου τη ζωή! Αυτός είναι ο πιο άξιος μαλάκας.

Οι περισσότεροι από αυτούς τους αξιοζήλευτους μαλάκες, το ξαναλέω, δε σκέφτονται ποτέ τον θάνατο. Δεν τους έχει περάσει ποτέ από το μυαλό τους ότι κάποτε θα πεθάνουν! Αν αυτό γίνεται (σπάνιες φορές), πιστεύουν τυφλά ότι θα αργήσει ο δικός τους θάνατος, ίσως μετά από 800 χρόνια θα τους βρει και συνεχίζουν ακάθεκτοι το αιώνιο μαλακισμένο έργο τους. Να είναι δηλαδή ιδιοτελείς, άδικοι, επιθετικοί, αδηφάγοι, ανόητοι και να σκορπούν πόνο και δυστυχία στους γύρω τους και σε όλο τον κόσμο. Πολλοί από αυτούς δεν αισθάνονται ότι είναι κακοί και μίζεροι. Είπαμε, δύσκο-

λα ο ορίτζιναλ μαλάκας μπορεί να αισθανθεί έτσι... Αν κάποτε τους επισκεφτεί καμιά τύψη την αντιμετωπίζουν σαν πουτάνα! Βγάζουν τα λεφτά τους και στα χώνουν στη μούρη σου ή σε κάτι σωματεία απόρων και ξεμπερδεύουν με τη συνείδησή τους. Δεν υπάρχει συνείδηση για τους μαλάκες, ούτε θάνατος!

Κάποιοι άλλοι πιο αυθεντικοί μαλάκες, οι πιο διαβασμένοι και κουλτουριάρηδες (και η κουλτούρα σφύζει από μαλακία) εκμεταλλεύονται κάτι τοιπάτα και παπαγαλίζουν φράσεις του είδους «Άδραξε τη στιγμή». Τι είπες τώρα ρε μαλάκα;

Εσύ ρε υπέρ-μαλάκα που δεν έχεις διαβάσει ποτέ τους αρχαίους... Ούτε μια σελίδα από τον Επίκουρο. Και πλακώνονται φίλε μου στις στιγμές, γίνονται μανιακοί της στιγμής και όποιον πάρει ο Χάρος! Όποια στιγμή βρουν την πηδάνε για όφελός τους, την στύβουν, την συνθλίβουν, την ισοπεδώνουν προς χάρη μιας αγχωτικής ηδονής και χοντροκομμένης απόλαυσης! «Άδραξε τη στιγμή» ή «Ζήσε τη ζωή σου». «Απόλαυσε το παρόν» και γαμώ τα φιλοσοφικά συνθήματα μαλάκα μου! “Να ζεις την κάθε μέρα σαν να είναι η τελευταία σου.” Θα συμφωνήσω ρε μαλάκα μου, έτσι είναι, σωστός... αλλά πως θα ζούσες εσύ αν σου λέγανε ότι είναι η τελευταία σου μέρα; Ε; Τι θα προλάβαινες δηλαδή να κάνεις; Ωραία και αν εγώ σου πω “Να μη ζεις την κάθε μέρα σαν να είναι η τελευταία σου” Τι έχεις να μου πεις τότε; Δηλαδή πώς να την ζήσεις; Κατάλαβες ότι όλα τούτα είναι πολύ σχετικά;

Μόνο που όλοι αυτοί οι ορίτζιναλ μαλάκες τα παρα-

φράζουν, μένουν επιδερμικά σε αυτά και τα φέρνουν στα απείρως μαλακισμένα μέτρα τους.

Έχω κάνει ντοκτορά πάνω σ' αυτό το θέμα. Οι μαλάκες ζουν περισσότερο, είναι σίγουρο...

Οι μαλάκες ζουν πάντα καλά, γιατί νομίζουν ότι είναι αιώνιοι... Έτσι σώζονται από ουσιαστικά ερωτήματα που βασανίζουν τους κανονικούς ανθρώπους. Αν το σκεφτείς φιλοσοφικά, η αιώνια μαλακία σου σε κάνει πραγματικά αθάνατο. Θέλεις να μη σκέφτεσαι ποτέ τον θάνατο; Θέλεις να μην πεθάνεις ποτέ;

Γίνει μαλάκας... Είναι δύσκολο για σένα το ξέρω.

Τι; Δε θέλεις να γίνεις μαλάκας;

Ε, τότε θα πεθάνεις γρήγορα και εσύ σαν αληθινός άνθρωπος!

Τι γίνεται ρε μαλάκα μου;

Γιατί είμαι τόσο θυμωμένος;

ΘΥΜΟΣ ΑΠΟ ΚΟΥΝΙΑ

«Κατέβα κάτω... να σηκώσεις και εσύ λίγο
από το βάρος του κόσμου»
μου έλεγε, ο Θεός.
«Άσε με ήσυχο... μια χαρά είμαι εδώ»
του φώναζα εγώ.
Κάθε τόσο ερχόταν και με τρωγότανε.
«Τόσοι και τόσοι πήγαν... πρέπει να πας και εσύ
να πάρεις το μερτικό σου»
Τελικά το πήρα απόφαση.
Άρπαξα γρήγορα ένα βιβλίο με λευκές σελίδες,
του Διονύσου έναν Αυλό
και το αριστερό πέδιλο του Εσταυρωμένου
και ήρθα στον κόσμο... των τρελών.
Γι' αυτό μερικές φορές μοιάζω θυμωμένος,
χωρίς να μου φταίει κανείς και τίποτα...

Φυσικομαθηματικές εκδοχές

Ανάσταση νεκρών... άμα ΑΝΑΣΤΗΘΟΥΜΕ όλοι, την Πατήσαμε

Δε θέλω να πεθάνω, λέω! Μόνο μια περίπτωση υπάρχει να μην πεθάνω ποτέ! Αν γίνει η Δευτέρα παρουσία... Έτσι λέει ο χριστιανισμός...

Ο Χριστός, για όσους πιστεύουν, αναστήθηκε μια φορά και όταν θα παρουσιαστεί πάλι στη γη θα νικήσει τον θάνατο, θα αναστήσει τους νεκρούς... Έτσι; Άρα και οι ζωντανοί δε θα πεθάνουν.

Ωραία κι εγώ σου λέω πως είναι έτσι. Ως τότε θα περιμένω; Άμα δεν έρθει στα αμέσως επόμενα χρόνια, χαιρετίσματα. Δεν είπε τότε θα 'ρθει να μας αναστήσει. Διανύουμε την Τρίτη χιλιετία από την ανάστασή Του και ακόμα δεν έχει έρθει. Εγώ το βλέπω ότι θα τα έχω τινάξει ώσπου να 'ρθει...

Ωραία πες ότι έρχεται ο καλός Χριστός. Σταματάει τον θάνατο των ζωντανών και ανασταίνει τους νεκρούς. Ποιους όμως νεκρούς; Όλους και καλούς και κακούς. Σκέψου πόσοι πήγαν αδικοσκοτωμένοι και δολοφονημένοι. Εκατομμύρια... Μόλις ανασταίνονταν θα έψαχναν να βρουν εκείνους που τους σκότωσαν άδικα ή πού ήταν η αφορμή για να σκοτωθούν. Εκεί να δεις πανηγύρια... Η αποθέωση της εκδίκησης. Γιατί θα αναστηθούνε και τα καθάρματα... Ανασταίνεται π.χ. ο Χίτλερ. Τι θα έκανε πάλι, λέτε; Θα γινότανε καλόγηρος στο Άγιο όρος ή θα πήγαινε με τους Γιατρούς Χωρίς Σύνο-

ρα στην Αφρική; Μήπως γινότανε μόδιστρος υψηλής ραπτικής στο Παρίσι ή θα άνοιγε μπουγατσάδικο στη Θεσσαλονίκη; Πάλι Χίτλερ θα γινότανε ρε, πάλι με τους ομοίους του, θα αιματοκυλούσαν τον κόσμο.

Θα ήταν καλή η ανάστασή του; Ε;

Αμ το άλλο; Όταν λέμε ανάσταση, εννοούμε ότι ...δηλαδή ανοίγουν οι τάφοι και σηκώνονται όλοι οι πεθαμένοι... Οι περισσότεροι σηκώνονται από τον ίδιο τάφο, γιατί στον ίδιο τάφο έχουσε θάψει πολλούς... Δεν υπάρχει χώρος στα νεκροταφεία. Δεν προλαβαίνει να λιώσει ο ένας και κώνουσε τον άλλουσε... Τότε θα δεις μπερδέματα... Όχι ρε δικό μου είναι αυτό το πόδι θα λέει ο ένας, όχι δικό μου είναι θα λέει ο άλλος. “Φέρε πίσω το συκώτι μου αλήτη”, “Το δικό σου έχει λιώσει” θα φωνάζει ο τρίτος. Χαμός θα γίνει.

Εντάξει πες ότι βγαίνουσε όλοι αρτιμελείς από τους τάφους με τα δικά τους πόδια και χέρια, με τα δικά τους συκώτια και σπλήνες και ότι τα σώματά τους είναι άρτια και όμορφα.. Και πως θα βγούνε, γυμνοί; Ε, θα βλέπει ο ένας τον άλλο έτσι όπως είναι, τσίτσιδοι, θα έχουσε να κάνουνε και αιώνες σεξ και θα αρχίσουσε να πηδιούνται πάνω στους τάφους. Ρε, αυτή δε θα είναι ανάσταση!

Θα είναι και γαμώ τις αναστάσεις!.

Yes!

Ρισπέκτ! Ok

Ανάσταση ζώων... γουρούνια, ΚΟΤΕΣ κτλ...
Τότε αλίμονό ΜΑΣ.

Υπάρχει και κάτι ακόμα. Σκέψου ν' αναστηθούν και τα ζώα... Γιατί όταν λέμε ανάσταση, δεν μπορεί να είναι επιλεκτική. Ή ανασταίνονται όλα ή τίποτα... Άρα λοιπόν ανασταίνονται και τα ζώα... Ανασταίνονται και σε περιμένουν... όλα εκείνα τα ζώα που έχεις φάει κομμάτια από τις σάρκες τους... τόσα κοτόπουλα, γουρούνια, αρνιά και μοσχάρια πέρασαν από το στομάχι σου... και όλα αυτά τώρα είναι μπροστά σου έτοιμα να σε κρίνουν για την αδικία της βάρβαρης σφαγής τους.

Να κρίνουν την υποκρισία σου που σε γιορτές αγάπης, όπως τα Χριστούγεννα και το Πάσχα, τα έσφαζες άνθρωπε κατά χιλιάδες. Μια γενοκτονία ζώων γεμάτη αίμα και θάνατο, που εσύ το έλεγες αγάπη! Πόσα εκατομμύρια αρνιά ρε και κατσίκια έχουν σφαχτεί μέχρι τώρα για να γιορτάσουμε τη γιορτή της Αγάπης; Πού είναι η Αγάπη ρε ζωόφιλοι; Α! Δεν είστε ζωόφιλοι αλλά μόνο φιλάνθρωποι! Ούτε φιλάνθρωποι... Κωλάνθρωποι ίσως, που για να γεμίσετε το στομάχι σας εκμεταλλεύεσθε και τον Χριστό. Πότε είπε βρε ο Χριστός να σφάξουμε αρνιά το Πάσχα και γαλοπούλες τα Χριστούγεννα;

Άμα αναστηθούν και οι γαλοπούλες, θα γεμίσει η Γη γάλους, τίγκα στο γαλί! Εκατομμύρια αναστημένα γαλιά που θα ζητάνε εκδίκηση. Θα ακούς συνέχεια γλου – γλου, ρε... Αυτή θα είναι η τιμωρία σου άνθρωπε... Να

ζήσεις στην αιωνιότητα με τα αρνιά και τις γαλοπού-
λες που έφαγες... Κάθε μέρα και νύχτα γλου-γλου και
μπε-μπε βρε αχαϊρευτε! Την μπέμπελη θα βγάλεις και
εσείς οι ζωόφιλοι, δεν την γλιτώνετε... Γιατί δεν είστε
ζωόφιλοι ... Ζωόφιλος είναι αυτός που αγαπάει όλα
τα ζώα. Εσείς είστε φιλόσκυλοι, φιλόγατοι, φιλόψαροι,
φιλόφιδοι, φιλόπουλοι! Ζωόφιλος είναι αυτός που δεν
τρώνει κρέας! Αλλιώς είμαστε όλοι σαν τον Ζήση, που
έχει καταβροχθίσει άπειρα κιλά από πτώματα ζώων μέ-
χρι τώρα. Όταν όμως θα γίνει η ανάσταση των ζώων...
θα γελάσω με όλους σας πολύ... Μα πιο πολύ με τον
άθλιο φίλο μου τον Ζήση. Τότε να τον δω με τόσα κρέ-
ατα και σαλάμια που έχει καταπιεί!

Κερατά Ζήση εδώ σ' έχω σε μια τυχόν ανάσταση
των ζώων, σε μια τυχόν μετά θάνατον ζωή, τότε που
όλα θα ανασταίνονται και θα ζητάνε εξηγήσεις... Να
προσπαθείς να δικαιολογηθείς μπροστά σε τόσα γου-
ρούνια που έχεις καταβροχθίσει... Γουρούνι, Ζήση, σε
τσάκωσα. Να δούμε τότε τι μάγκας είσαι!!

Κατά φωνή... Μήνυμα από τον Ζήση...

«Η αγάπη για το φαί είναι η μόνη αληθινή.

Είναι η πιο αγνή και δυνατή.

*Ο θάνατος των πλασμάτων που τρώς, είναι χαρά, είναι
ποίηση..*

Είναι η απόλαυση του θανάτου των άλλων...

Ζήσης- άμα γουστάρω είμαι και φιλόσοφος του θανατά».

Μια ΚΙΝΕΖΙΚΗ Ανάσταση

«Καλή ανάσταση» λένε οι άνθρωποι από τα «Χρόνια του Όσιρι, του Ερμή του Τρισμέγιστου, του Αδώνιδος, του Διονύσου, του Χριστού και τόσων άλλων θεών που αναστήθηκαν, γιατί όπως είναι γνωστό, ο θάνατος του θεού και η ανάστασή του υπάρχει στις περισσότερες θρησκείες που πέρασαν από τούτη εδώ τη Γη, γιατί πάντα οι άνθρωποι ελπίζουν στην πιθανότητα μιας ανάστασής τους για να πολεμήσουν

τον φόβο του θανάτου. Όμως πάντα οι θεοί ανασταίνονταν.

Δεν έχει υπάρξει η ανάσταση ανθρώπων στην ιστορία ή στη μυθολογία των θρησκειών εκτός από κάτι λίγες εξαιρέσεις και αυτές με το ζόρι.

Γιατί πάντα πιστεύουμε στην ανάσταση του θεού και όχι του Μπάμπη, του Κώστα, της Μαρίας;

Ίσως να κατάφεραν στο πέρασμα τόσων αιώνων να αναστηθούν και κάποιοι άνθρωποι.

Όμως πού να το πούνε και ποιος να το πιστέψει και έπειτα αν κατά τύχη αναστηθείς, θα βγεις, θα βγεις και θα το φωνάξεις; Τρελός είσαι; Θα χιμήξουν πάνω σου άλλοι από ζήλια, άλλοι από φόβο, άλλοι από θρησκευτικό φανατισμό και θα σε ξανακάνουν πεθαμένο πριν προλάβεις να κάνεις κιχ! Το παράδοξο είναι ότι οι άνθρωποι, αιώνες τώρα, γιορτάζουν την ανάσταση, ενώ δεν την έχουν ανάγκη γιατί είναι ακόμα ζωντανοί! Δηλαδή αιώνες τώρα γιορτάζουμε κάτι που το έχουν ανάγκη μόνο οι πεθαμένοι εκτός και σ' αυτήν τη ζωή είμαστε πράγματι πεθαμένοι που νομίζουμε ότι ζούμε και όταν θα πεθάνουμε ανασταινόμαστε!

Δεν ξέρω, όμως πάει καιρός τώρα, διάβασα μια περιέργη αλλόκοτη και θεότρελη ιστορία σχετικά με την ανάσταση, που δε γνωρίζω πόσο αληθινή ή ψεύτικη είναι... Στην Κίνα, λέει, σ' ένα απομακρυσμένο χωριό είχαν και αυτοί ένα έθιμο να πηγαίνουν κάποιες γιορτές πάνω από τους τάφους και να τρώνε παρέα με τους νεκρούς, όπως γίνεται και στις χριστιανικές θρησκείες... Σε μια τέτοια γιορτή είπανε πως ξαφνικά ανοίγουν

τρεις τάφοι και πετάγονται από μέσα οι αλλόφρονες πεθαμένοι!... Δυο άντρες και μια γυναίκα! Δεν είχανε λείωσει καθόλου... Ήτανε έτσι όπως τους είχανε θάψει. Πραγματική ανάσταση δηλαδή... Μόλις βγήκαν στο φως άρχισαν να τρέχουν οι ζωντανοί από πανικό, φωνές, ουρλιαχτά, μάλιστα μια ηλικιωμένη έπαθε καρδιακό επεισόδιο και έπεσε μέσα στον τάφο από τον οποίο είχε βγει ο πεθαμένος. Μια και έξω πήγε αυτή, χωρίς κηδείες. Ο ένας από τους νεκρούς κακάριζε, είπανε, σαν κότα δεν ξέρω γιατί και έψαχνε να βρει ποιος είχε αυτοκίνητο για να τον πάει γρήγορα στο σπίτι του για να δει τους δικούς του.

Ο δεύτερος ήτανε τσαγκάρης και μόλις αναστήθηκε πήγαινε στους πανικόβλητους ζωντανούς και τους ζήτηγε τα παπούτσια τους, να εξετάσει σε τι κατάσταση είναι. Τέτοια μανία με τη δουλειά του αυτός! Και πώς ν' αρνηθείς σ' έναν πεθαμένο που μόλις σηκώθηκε από τον τάφο; Πώς να του πεις όχι δε σου δίνω τα παπούτσια μου;

Μέσα σε κλάματα ζωντανών και σε παρακάλια να μην τους φάει το βαμπίρ, πήρε καμιά τριανταριά ζευγάρια παπούτσια και πήγε στο παλιό μαγαζί του για να τα φτιάξει.

Η πρώην πεθαμένη γυναίκα εν τω μεταξύ άρχισε να μαλλιοτραβιέται με τη νέα σύζυγο του αντρός της, που είχαν πάει μαζί στον τάφο της και που όσο ήταν ζωντανή τον υποψιαζόταν ότι την είχε γκόμενα! Εκείνος ο κακομοίρης Κινέζος προσπαθούσε να χωρίσει δυο γυναίκες με τις οποίες ήταν παντρεμένος, η μια νεκρή

που αναστήθηκε και η άλλη ζωντανή που μάλλον δε γλίτωσε από τα χέρια της πεθαμένης.

Ήρθε έπειτα η αστυνομία, με κλούβες τους μάζεψε όλους από το νεκροταφείο και τους ξυπόλητους ζωντανούς και τον άντρα που κακάριζε σαν κότα, ακόμα δε μάθαμε γιατί και τη γυναίκα που μόλις είχε αναστηθεί (γιατί ο τρίτος πεθαμένος έτρεξε αμέσως να πιάσει δουλειά στο τσαγκάρικο) και τους πήγανε στο τμήμα ώσπου να ξεδιαλύνουν την υπόθεση... Δεν επέτρεψαν σε δημοσιογράφους να μιλήσουν για το γεγονός, οι αρχές το θεώρησαν ως κρατικό μυστικό. Κάποιοι είπαν πως ήταν πείραμα της κυβέρνησης όλο αυτό! Δηλαδή οι Κινέζοι επιστήμονες έδωσαν λέει στους συγκεκριμένους νεκρούς ένα φάρμακο το οποίο τους ανάστησε έπειτα από κάποιες μέρες ή από κάποιους μήνες! Κινέζικες αναστάσεις δηλαδή!

Έστω και έτσι εμένα δε με χαλάει. Ανάσταση να είναι έστω και κινέζικη, έστω και αν κακαρίζω. Όμως αν κατάφεραν να αναστήσουν τους νεκρούς, να βγούνε να το πούνε... Αποκλείεται (είπαν κάποιοι) να παραδεχτούνε οι Κινέζοι ότι μπορούν να αναστήσουν τους πεθαμένους γιατί τότε όλη η Κίνα και όλη η Γη θα γεμίσει Κινέζους. Μπορεί να γίνει και παγκόσμιος πόλεμος λόγω της Ανάστασης. Μάλιστα στους δυο νεκρούς – αναστημένους επιβλήθηκε πρόστιμο (για να βγάλουν την ευθύνη από πάνω τους οι κυβερνώντες), για παράνομη ανάσταση, χωρίς την έγκριση των αρχών! Έπειτα τους παρέπεμψαν στη δικαιοσύνη για κοινωνική αναταραχή και πρόκληση σοβαρών ψυχικών νοση-

μάτων στους ζωντανούς και τους καταδίκασαν. Σε δέκα χρόνια φυλακή τη γυναίκα και τον άντρα σε δώδεκα χρόνια. Μάλλον έφαγε δυο χρόνια παραπάνω για τα κακαρίσματα. Από τον έναν τάφο δηλαδή στον άλλον!

Κανείς δε θέλει τους αναστημένους... Δημιουργούν προβλήματα και μεγάλη ανακατωσούρα σε όλο το σύστημα! Όμως σε τούτη την ιστορία δεν μπόρεσαν να συλλάβουν εκείνον τον αναστημένο τσαγκάρη! Αυτόν δεν τον έπιασαν, λέει, ποτέ, γιατί ήταν έξυπνος και γρήγορα την κοπάνησε... Μάλιστα υπάρχουν αμέτρητες καταγγελίες ότι τα βράδια ορμάει σαν βρικόλακας και όποιον ζωντανό βρίσκει του παίρνει τα παπούτσια! Εκείνος ο πεθαμένος που του δόθηκε η ευκαιρία να αναστηθεί και να ξαναζήσει, αντί να κάνει χίλια – μύρια πράγματα και να χαρεί τη ζωή του όσο καλύτερα μπορεί, γυρίζει τις νύχτες ο πούστης και κλέβει παπούτσια για το τσαγκαράδικο! Τι να πεις για τους ανθρώπους! Είτε ζωντανοί, είτε πεθαμένοι που αναστήθηκαν, παραμένουν οι περισσότεροι το ίδιο ανόητοι και παλαβοί! Είναι να τους θαυμάζεις και να τους λυπάσαι τους ανθρώπους.

Ωραίο και ηλίθιο ον μαζί. Το έχουμε κάψει...

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΕΙΔΟΣ

«Ήταν ωραία όντα οι άνθρωποι!
Συνάμα προβλέψιμοι και παράξενοι,
άγρια ζώα και θνητά πνεύματα
χαίρονταν και λυπούνταν
για λόγους ακατανόητους,
ένιωθαν αγάπη και μίσος,
μια απολύτως ανθρώπινη ικανότητα
και ταυτόχρονα αδυναμία.
Ο ανθρώπινος πολιτισμός
ήταν κάποτε ένα νέο θαύμα
και έπειτα μια νέα καταστροφή.
Ήταν πράγματι ωραία όντα οι άνθρωποι
και τώρα που χάθηκαν με δική τους ευθύνη
τ' αναπολούμε, στη χαραυγή των αιώνων!
Μάθαμε πολλά από αυτούς...
Εμείς το Αιώνιο Είδος».

Η Επιστήμη ΘΑ ΜΕ ΚΑΝΕΙ ΑθάΝατο

Τελικά ούτε οι θρησκείες και οι φιλοσοφίες δεν μπορούν ν' αναστήσουν τους νεκρούς. Δεν μπορούν να πετύχουν τη σωματική αθανασία. Έτσι θα συνεχίσει ο κόσμος με εκατομμύρια θανάτους και εκατομμύρια γεννήσεις... Θα συνεχίσουν οι άνθρωποι να γεννιούνται και να πεθαίνουν κι' άλλο; Δε θα υπάρξει καμία αλλαγή πέρα από τη ζωή και τον θάνατο; Θα είμαστε αιώνια καταδικασμένοι μεταξύ ζωής και θανάτου; Ως πότε; Πώς θα είναι ο κόσμος άραγε σε 1000 χρόνια;

Μήπως η επιστήμη θ' αλλάξει τα πάντα; Η επιστήμη... είναι η ελπίδα μας.. Βέβαια... Η τεχνολογική αθανασία! Και λύθηκε το πρόβλημα μου! Να παραμένουμε αθάνατοι. Να ανακαλυφθεί ένα χάπι να το παίρνουμε κάθε μέρα. Το χάπι της Αθανασίας! Και υπόθετο το βάζω, δεν έχω πρόβλημα όσο μεγάλο και να' ναι... Άμα είναι να ζω αιώνια, δέκα υπόθετα την ημέρα βάζω, ένα μέτρο το καθένα... Εκεί θα κολλήσω; Ιατρική βιολογία, νανοτεχνολογία... Θα αναπτυχθεί και βιομηχανία Αθανασίας.

Δε με νοιάζει. Αν είναι να μην πεθάνω ας γίνουν και εργοστάσια Αθανασίας. Όποιος θα έχει λεφτά θα ανασταίνεται... Θα γίνει πολιτισμικός πόλεμος... πόλεμος κανονικός. Λεφτά θέλετε κερατάδες; Λεφτά σας δίνω και ας γίνω και ρομπότ. Να έχω σώμα γεμάτο με εξαρτήματα. Όποιο χαλάει το πετάω και βάζω άλλο... Δε με νοιάζει...

Να βρουνε έναν τρόπο να έχω συνείδηση αιώνια

έστω και αν πάρουμε το μυαλό μου και την ψυχή μου και την βάλουμε σε τσιπάκια. Έπειτα να μπαίνω σε υπολογιστές και να ζω. Έστω κι έτσι... θα δεχτώ, αρκεί να έχω την αίσθηση της αιώνιας ζωής. Περισσότερο όμως γουστάρω την κρουνική! Τέλος πάντων, κάπως έτσι την λένε... Δηλαδή το σώμα στην κατάψυξη. Τι;

Είμαι ψαγμένος, βέβαια μελετώ το θέμα, τι είμαι εγώ; Έτσι θα κάθομαι να κοπροσκυλάω να χάνω τον καιρό μου; Εδώ πρόκειται για τη ζωή μου κύριε! Θα πληρώνεις δηλαδή, θα σε χώνουν σε μια κατάψυξη με την ελπίδα να σε αναστήσουν στο μέλλον. Αν θέλεις όλο το σώμα, θα πληρώνεις πολλά. Αν θέλεις μόνο το κεφάλι λιγότερα. Το κεφάλι είναι όλα τα λεφτά... Σκέψεις, συναισθήματα, γνώση, καταλαβαίνεις τώρα... Αν καταφέρουν να σου αναστήσουν μόνο το κεφάλι θα σου βάζουν ένα νέο σώμα.

Τι σε νοιάζει τώρα τι σώμα θα είναι; Αν δεν είναι ανθρώπινο θα σου βάζουν το κεφάλι σε ένα σώμα ζώου. Μινώταυρος, σφίγγα, κένταυρος! Ας σε λένε όπως θέλουν. Εντάξει εσύ την ανάσταση θέλεις... και σε σώμα γαιδάρου να βάλουν το κεφάλι μου κανένα πρόβλημα... φτάνει να ξαναζήσω! Το πολύ-πολύ άμα δεν μπορούν να βρουν σώμα, σου βάζουν κάτω από το κεφάλι δυο ρόδες και δε χρειάζεσαι και αυτοκίνητο. Θα κάνεις και προσπεράσεις στην εθνική κάτω από τα φορτηγά. Δε θα πληρώνεις και διόδια...

Εντάξει τότε... θα γίνει η ανθρωπότητα ένα απέραντο ψυγείο... Ας γίνει η ανθρωπότητα ένα απέραντο ψυγείο... Ας γίνει, αν είναι να παραμένουμε αθάνατοι!

Όταν πεθαίνεις δηλαδή θα σε χώνουν στην κατάψυξη, ούτε κηδείες, ούτε παππάδες, ούτε μνημόσυνα, ούτε νεκροταφεία, ούτε έξοδα, τίποτα. Τα γλιτώνεις όλα... Θα έχει ο καθένας στο υπόγειο του σπιτιού του τους κατεψυγμένους προγόνους του και όποιον γουστάρει θα ανασταίνει!

Ε! Και άμα περάσει η ανθρωπότητα καμιά μεγάλη κρίση και καταστραφεί το περιβάλλον και δεν υπάρχουν πολλά τρόφιμα τότε θα βγάζεις από την κατάψυξη τον προ-προ- προπάππου σου θα του κόβεις ένα κωλομέρι και θα τον βάζεις στον φούρνο... Τι να κάνουμε τώρα; Μήνυμα πάλι από τον Ζήση.

Ο πλίθιος ο Ζήσης με τα στιχάκια του...

“με φιλοσοφίες δεν χορταίνει το στομάχι.

Στο ψητό γουρουνόπουλο να δώσουμε τη μάχη.

φάε, γλέντα, και λάλατα

θα πεθάνεις από τ' ανάλατα”.

Το ξαναλέω... Να βρούνε οι επιστήμονες έναν τρόπο να ζούμε όλοι... Τόση τεχνολογία έχουμε.

Πολυμέσα, υπολογιστές, τσιπάκια, φέιςμπουκ! Ανακαλύφτηκε προχτές μηχανήμα λέει που καθαρίζει τις πατάτες μόνο του, τις κόβει και τις βάζει με ειδική χειρολαβή στον ενσωματωμένο φούρνο και τις ψήνει... ίσα που δεν στις μασάει δηλαδή! Είσαστε τρελοί ρε εσείς οι εφευρέτες μηχανών;

Τι να την κάνουμε την τεχνολογία άμα δεν μπορεί να μας σώσει από τον θάνατο. Φτιάξτε μια τεχνολογία που να μπορεί να μας αναστήσει. Αλλιώς η τεχνολογία είναι μια πατάτα μασημένη!

Ο ΛΑΖΑΡΟΣ ΤΟΥ ΦΕΙΣΜΠΟΥΚ

Στο Facebook έκανε συχνά άλαλες αναρτήσεις.
Παρέμενε πνευματικός και προβληματισμένος άνθρωπος.
Ναι, αλλά είχε πεθάνει εδώ και 3 χρόνια!
Βέβαια οι φίλοι του το είχαν ξεχάσει
μετά από λίγο καιρό.
Κάποιοι νομίζανε ότι ζούσε ακόμα.
Όμως κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει
πως ένας πεθαμένος,
να παραμένει ηλεκτρονικά ζωντανός.
Το πιθανότερο ήταν κάποιος άλλος
να έγραφε αντί για αυτόν!
Ένα μακάβριο αστείο!
Ίσως και έτσι να είναι.
Παρόλα αυτά εγώ διαβάζω συχνά τα νέα του.
Τα νέα ενός πεθαμένου.
Δεν ξέρεις ποτέ με τις τεχνολογίες.
Δεν ξεχωρίζουν τους νεκρούς από τους ζωντανούς.
Ίσως αυτό να είναι το σωστό
ή ο παράπλευρος στραβός δρόμος του νέου κόσμου.
Καθώς θα περνούν τα χρόνια κανείς μας δε θα ξέρει
αν ζει ή αν έχει πεθάνει.
Ίσως και ένα τεχνολογικό θαύμα.
Μια σύγχρονη Ανάσταση... Ο Λάζαρος του φέισμπουκ.
Προχθές πόσταρε μια φωτογραφία του
από το μέλλον!
Χαμογελούσε όπως οι ζωντανοί!
Του έκανα ένα Like για να έχω το κεφάλι μου ήσυχο!

Ποτέ δεν ξέρεις μέχρι που φτάνει
η εξέλιξη των πιθήκων!
Πόσοι Λάζαροι θα ακολουθήσουν.

Ο θεοαρένος ΜΠΑΤΣΟΣ που με βρήκε
 όταν ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΑ από τη ζωή

Κάποτε πήρα μια βαλίτσα και έφυγα... χάθηκα από όλους για καιρό... μήνες... περιπλανιόμουν από πόλη σε πόλη, από πανσιόν σε φτηνοξενοδοχεία, έτσι χωρίς σκοπό και νόημα... Μήπως τελικά βρω έναν σκοπό και νόημα και σωθώ από τον φόβο του θανάτου... Οι δικόι μου πήγαν στην αστυνομία και δήλωσαν την εξαφάνισή μου... Είχα έναν ξάδελφο διευθυντή εκεί στο Τμήμα Εξαφανίσεων και ενδιαφέρθηκε πολύ... έστειλαν τον καλύτερο αστυνομικό για τέτοιες

περιπτώσεις. Για εκείνον δεν ήταν παρά μια υπόθεση ρουτίνας. Με βρήκε ο τύπος με το πρώτο... Μάλιστα... κάθισε σαν πατέρας μου και μου μίλησε θέλοντας να με πείσει να γυρίσω σπίτι μου... Να γυρίσω πάλι πίσω στη Ζωή. Πήγαμε σε ένα εστιατόριο, με κέρασε και άρχισε να μου λέει διάφορες ιστορίες με εξαφανισμένους που αυτός τους ξειτύπωνε:

«Μια φορά εξαφανίστηκε ένας νεκροθάφτης. Τρεις μήνες ψάχναμε... ώσπου τον εντοπίσαμε μέσα σ' έναν τάφο... Ναι! Κάποιος πλούσιος είχε φτιάξει έναν τάφο – μαουσολείο δύο δωματίων σ' ένα νεκροταφείο... Είχε βάλει ο νεκροθάφτης μέσα καλωδιακή τηλεόραση, ηχοσύστημα, κρεβάτι με στρώμα από νερό... περίεργο φωτισμό και έβγαινε μόνο τις νύχτες... Μια νύχτα την ώρα που έβγαινε από τον τάφο, τον βλέπει μια χήρα που είχε αργήσει να πάει στον τάφο, του προσφάτως πεθαμένου ανδρός της, τρέχει στην αστυνομία και αρχίζει έντρομη να φωνάζει ότι ο Μανώλης της αναστήθηκε... Τι να τον κάνει πάλι σπίτι τον αχαϊρευτο;» «Γιατί αυτός είχε εξαφανιστεί;» τον ρώτησα τότε εγώ. Εκείνος γελώντας μου αφηγήθηκε τα εξής: «Όταν τον συνέλαβα, μου είπε ότι δεν μπορούσε άλλο να ζει με τις 17 γάτες της γυναίκας του και την καθημερινή γκρίνια της. Καλύτερα πέρναγε, λέει, με τους πεθαμένους παρά με τους ζωντανούς και τις κωλόγατες... Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου».

Όταν με ανακάλυψε εκείνος ο μπάτσος σ' ένα δωμάτιο ενός φτηνού ξενοδοχείου... δεν περίμενα ποτέ πως θα του άλλαζα τόσο πολύ τη ζωή του... Μετά από καιρό μου είπε πως θα ήταν καλύτερα γι' αυτόν, αλλά και για

τους άλλους, να έμενα μια για πάντα εξαφανισμένος... Να μη με έβρισκε κανείς... Δημόσιος κίνδυνος είμαι, έλεγε... Αυτός αρρώστησε όταν με γνώρισε... Δεν ξέρω τι εννοούσε. Ακόμα άρρωστος είναι βέβαια... Ήταν βέβαια άρρωστος χρόνια τώρα και εκείνος... απλά δεν το ήξερε. Όταν άρχισε να μου λέει ότι με ψάχνουν οι δικοί μου... εγώ του είπα πως καταρχήν δεν υπάρχουν δικοί μου, δεν έχω στην ιδιοκτησία μου κανέναν άνθρωπο και πως όλοι οι άλλοι που με ψάχνουν έχουν εξαφανιστεί χρόνια τώρα από τον εαυτό τους... Αρχίσαμε να μιλάμε σε πιο ανθρώπινο επίπεδο, μπήκαμε και στα βαθιά και μου είπε για τις πολιτικές του αντιλήψεις, για την πίστη του στον Θεό και πολλά ... αλλά μπερδεμένα μεταξύ τους και εγώ τον βάρεσα εκεί που πόναγε.

«Η εθνικιστής ή χριστιανός θα είσαι» του είπα. «Δεν πάνε και τα δύο μαζί, γιατί ο καλός εθνικιστής μισεί τα έθνη των άλλων και ο καλός χριστιανός είναι αυτός που δε μισεί κανέναν άνθρωπο και κανένα έθνος. Πώς είσαι καλός εθνικιστής αν κλέβεις την Εφορία, δηλαδή το έθνος σου, είσαι επιθετικός και βίαιος με τους ανθρώπους, δηλαδή μισείς τους ομοεθνείς σου, βρίζεις τους πάντες και τα πάντα, δολοπλοκείς, αδιαφορείς, είσαι κομπιναδόρος, οικοπεδοφάγος και εκμεταλλευτής, βάζεις και μια σημαία όλο τον χρόνο στο μπαλκόνι σου και ξεπλυθήκανε όλες σου οι αμαρτίες;».

Ήμουνα σίγουρος πως κάπως έτσι ήτανε και αυτός ο κερατάς, το ήξερε μέσα του. Το γνώριζε. Άρχισα έπειτα να τον ρωτώ ήρεμα και καλοσυνάτα. «Πώς ένας τέτοιος άνθρωπος σαν εσένα αγαπάει το έθνος του;

Έπειτα, πώς γίνεσαι χριστιανός επειδή πας στην εκκλησία και κάνεις τον σταυρό σου. Ο Εβραίος Χριστός δεν πήγαινε σε εκκλησίες ούτε έκανε τον σταυρό του»... Ταραχτήκε πολύ, άρχισε να σκούζει.

«Ρε, ο Χριστός δεν έκανε τον σταυρό του; Τι λες;» μου φώναξε δυνατά...

«Όχι», του είπα... «Ούτε ο Χριστός ούτε οι μαθητές του... και δεν ήταν χριστιανός...». «Δεν ήταν χριστιανός ο Χριστός και ούτε έκανε το σταυρό του;» Ούρλιαζε. Του είπα να ψάξουμε να βρούμε πληροφορίες στο ίντερνετ. Έψαχνε σαν τρελός τις ιστοσελίδες, βρήκε έναν Καθηγητή Θεολογίας του Πανεπιστημίου που τα έλεγε αυτά. Τρελάθηκε.

Μπήκαμε σε πιο βαθιά πράγματα. Όταν μου είπε ότι είχε έναν γιο που έγινε μουσικός και μια κόρη, τότε εγώ κατάλαβα ότι δεν έχει καλές σχέσεις με τα παιδιά του. Του είπα ότι αυτό ξεκινάει από εκείνον γιατί μάλλον, όπως τον κόβω, ποτέ δεν αγάπησε πραγματικά τη μάνα τους, ούτε τα ίδια, απλά ήταν η οικογένειά του, μια ακόμα κατάκτηση του αδηφάγου εαυτού του για κοινωνική αναγνώριση και για τη μόστρα του επιτυχημένου οικογενειάρχη...

Τρελάθηκε τότε. Θυμάμαι, έβγαλε από τη λύσσα το πιστόλι του... μου το κόλλησε στη μούρη... γιατί είχα δίκιο. Η γυναίκα του τον είχε χωρίσει γιατί την έδερνε, τα παιδιά του δεν ήθελαν να τον δουν στα μάτια τους... Ήτανε έτοιμος να πατήσει τη σκανδάλη... Άρχισε να με βρίζει: “Ένας εξαφανισμένος καργιόλης είσαι”. Αυτό είμαι του απάντησα εγώ, γιατί σου εμφάνισα σε μια στιγμή όλα αυτά που προσπαθούσες επιμελώς να κρύ-

ψεις τόσα χρόνια από σένα και από τους άλλους... “Θα σε σκοτώσω ρε πούστη”, ούρλιαζε.

«Δεν μπορείς», του έλεγα εγώ, «Ένας νεκρός δεν μπορεί να σκοτώσει έναν εξαφανισμένο...».

Κατέρρευσε σαν να τον πυροβόλησε κάποιος. Άρχισε να κλαίει μπροστά μου σαν μικρό παιδί... Εκείνη τη μέρα γύρισε στο σπίτι του ερείπιο και πήρε άδεια από τη δουλειά του. Έμαθα πως πάει ένας χρόνος τώρα που δε δουλεύει... Φοβάται, μου είπαν, να βρει πια εξαφανισμένους... Είπε σε εκείνον τον ξάδερφό μου ότι είναι πολύ επικίνδυνοι άνθρωποι οι εξαφανισμένοι και άμα τους βρεις, κινδυνεύεις... Όλοι κινδυνεύουμε, του έλεγε, από τέτοιους εξαφανισμένους που ξαφνικά εμφανίζονται, γιατί αυτοί οι καργιόληδες μπορούν να κοιτάξουν βαθιά μέσα σου και να ανακαλύψουν όλες εκείνες τις αλήθειες για τον εαυτό σου που θάβεις τόσα χρόνια και έπειτα να σε καταντήσουν σαν τον κώλο τους.

Ακόμα εκείνος ο νεκρός στην ψυχή του μπάτσος δεν έχει γυρίσει στη δουλειά του... Δε φταίω εγώ σας λέω... Τι στο διάολο έπαθε; Δεν ξέρω.

Με λέει «τρελαμένο τύπο» και με βρίζει, γιατί από τότε που με βρήκε, έχασε αυτός τον εαυτό του. Του έκανα πολύ ζημιά λέει με αυτά που του είπα και με καταράστηκε να πάω στην κόλαση όταν θα πεθάνω. Μα εγώ δε θέλω να πεθάνω, να εξαφανίσω τον θάνατο θέλω, γι’ αυτό έγινα και εξαφανισμένος... Εγώ φταίω που έχασε έτσι τα χρόνια του; Εγώ φταίω που με βρήκε ένας πεθαμένος μπάτσος;

Δε με παρατάτε...

Υποκριτές!

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Αν ο χρόνος δεν υπήρχε
και ο θάνατος ήταν φίλος,
τότε θα ζούσα συνέχεια μ' έναν θάνατο δίπλα μου
να με κερνάει τα πεθαμένα του
και μ' έναν χρόνο πάντα στάσιμο
που θα μου έδινε τα ίδια και τα ίδια.
Τότε η ζωή μου δε θα είχε χαρά και λύπη,
ηδονή και οδύνη
και ο κόσμος θα ήταν
μια νομιμοποίηση ενός παγωμένου μέλλοντος.
Τώρα ωφελούμαι που με κυνηγάει ο χρόνος
και έχω τον θάνατο εχθρό μου.

Νιώθω μερικές φορές... ότι δεν πρόλαβα να ζήσω.
Κάποιες άλλες νομίζω ότι ζω αιώνες τώρα.

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΠΑΡΑΤΡΑΧΟΥΣΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΑ

Πανάθεμά με... Δεν μπορώ να πουχάσω με τίποτα... είμαι ένας ζωντανός- πεθαμένος που ψάχνει απαντήσεις... Φέρτε μου κι άλλες επιστημονικές και φιλοσοφικές θεωρίες να μου εξηγήσουν το φαινόμενο του θανάτου, να με χορτάσουν με ελπίδες αθανασίας... Φέρτε μου και άλλους αρχαίους, τι άλλο είπαν οι αρχαίοι; Για να θυμηθώ... και βέβαια τους έχω διαβάσει όλους...

Ο Πλάτωνας είπε πως ο θάνατος δεν είναι ένας αιώνιος ύπνος και όταν ο άνθρωπος πεθαίνει, η ψυχή ελευθερώνεται από τα δεσμά του σώματος.

Ο Αριστοτέλης δεν πίστευε ότι η ψυχή και το σώμα αποτελούν δύο ξεχωριστά πράγματα. Αντιθέτως, η ψυχή είναι συνδεδεμένη με το σώμα..

Στην ιστορία της φιλοσοφίας νκηρά παραμένουν τα λόγια του Σωκράτη, όταν τελειώνει το λόγο του μπροστά στους δικαστές. «Εγώ θα πεθάνω και εσείς θα ζήσετε. Ποιο είναι το καλύτερο, μόνο ο Θεός το γνωρίζει». Μάλιστα στην Απολογία του αναφέρει πως ίσως ο θάνατος να είναι ένα αγαθό.

Ο Επίκουρος πίστευε ότι το ζητούμενο είναι η αταραξία της ψυχής και αυτή επέρχεται όταν ο άνθρωπος πάψει να φοβάται τους θεούς και τον θάνατο. Τον θάνατο έλεγε, δεν θα τον συναντήσω ποτέ... Γιατί αν

υπάρχει ζωή μετά τον θάνατο άρα δεν τον συναντώ. Αν δεν υπάρχει ζωή, πάλι δεν τον συναντώ, αφού δε θα υπάρχω...

Υπάρχω, δεν υπάρχω, θα υπάρχω ή δε θα υπάρχω;
Τι γίνεται επιτέλους;

Πολλοί νεότεροι φιλόσοφοι είπαν διάφορα για την ύπαρξη και τον θάνατο, όμως όλοι πάνω κάτω τα ίδια λένε με τους αρχαίους..

Κάποτε έπεσα πάνω σε έναν σύγχρονο...Χάιντεγκερ, εμένα μου θύμιζε μπύρα... σκέφτομαι καλός θα είναι να δω τι λέει ο Γερμανός...και κολλάω φίλε μου. Αυτός κάνει την εξής ερώτηση; «Γιατί να υπάρχουν τα όντα και όχι το τίποτα;»

Δεν ξέρω τι καλό μπάφο έπαιρνε, πάντως έπιασε τόπο... ακόμα αναπάντητη είναι η ερώτηση. Εγώ σαν πονηρός, αλλάζω λίγο το ερώτημα:

«Γιατί να υπάρχουν οι θάνατοι και όχι η αθάνατη ζωή;» Τον ξετίναξα τον γερμαναρά..Το σκέφτομαι μια μέρα, ξαπλώνω στο κρεβάτι, τραβάω και ένα δυνατό τρίφυλλο καλαματιανό ...και περίμενα την απάντηση. Καθόμουνα τρεις ώρες ακίνητος σαν Βούδας κοιτάζοντας το ταβάνι φουμάροντας και ξάφνου αντί για μια φωτισμένη απάντηση μου έρχεται μια σκοτεινή ερώτηση:

«Γιατί να υπάρχουν τα ταβάνια και όχι μόνο τα δάπεδα;»

Την πουτάνα μου...πες μου τώρα εγώ ο κερατάς τι να κάνω;

Άβυσσος το μαύρο του ανθρώπου...

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ

Βλέπω ένα βαθύ σκοτάδι
στην ψυχή του καθενός
και ένας αετός από τον Άδη
τρώει μέσα μας το φως.

Κι όταν η αγάπη κατεβαίνει
και μας τραβάει από το χέρι
Περσεφόνη που ανασαίνει
μας γεμίζει καλοκαίρι.

Αποκτάει νόημα ο χρόνος
και γεννιέται ο θεός
ρίζα γίνεται ο πόνος
και η ελπίδα μας ανθός.

Κάποιοι μπολιάζουν το σκοτάδι
και ξεφεύγουν από τον ύπνο
με των ερώτων το κεντράδι
φτιάχνουν του φωτός τον κήπο.

Άλλοι μπολιάζουν το σκοτάδι
στη μεγάλη ανθρωπιά τους
με της συμπόνιας το κεντράδι
φυτεύουν φως στην ερημιά τους.

Και όταν θα 'ρθει το μετάξι
του θανάτου του να μας πάρει
με το φως που 'χουμε φτιάξει
τον τρομάζουμε με χάρη.

Το σκοτάδι μας τότε τρέμει
και μας σέβεται πολύ
γιατί το φως μας συνοδεύει
του άλλου κόσμου τη ζωή.

ΤΑ ΓΗΡΑΤΙΑ ΜΟΥ ΜΕΣΑ...

Εγώ σας λέω, ότι δεν αρνούμαι μόνο τη θνητότητα και τον θάνατο. Είμαι και αρνητής των γηρατειών. Θα γίνουμε όλοι γέροι, πολύ γέροι, η ζωή που μας απόμεινε θα γίνεται όλο και χειρότερη... χάπια, αρρώστιες, μπαστουνάκια, ζωή μέσα στο σπíti ή πάνω στο κρεβάτι... αυτά είναι τα γηρατειά..

Όμως κάποτε ένας παππούς μου είπε πώς μόνο οι τυχεροί γερνάνε... και είχε δίκιο... τι τύχη όμως είναι αυτή δεν καταλαβαίνω... Γιατί δεν είναι μόνο ο θάνατος. Να πεθαίνεις μπάμ και τέρμα... όχι... σε βασανίζει... πεθαίνεις σιγά-σιγά, σε αποδομεί και σε κάνει ένα σκουπίδι, μια μούμια με αλτσχάιμερ, ένα μάτσο από κόκαλα και σκατά...

Τουλάχιστον ας πεθαιναμε... κάποτε... αλλά να μην γερνάγαμε. Γιατί να γερνάμε; Το έψαξα το θέμα... Φταίει λέει οι «ελεύθερες ρίζες» του οργανισμού μας. Τι λέτε ρε; Ποιες είναι αυτές οι καργιόλες οι ρίζες που κυκλοφορούν ελεύθερες στο σώμα μας και μας γερνάνε... Να συλληφθούν αμέσως! Αστυνομία δεν υπάρχει γι' αυτές; Είναι λέει οι ελεύθερες ρίζες «ελαττωματικά μόρια που τους λείπει ένα ηλεκτρόνιο».

Τι είπες τώρα ρε; Δηλαδή για ένα μόνο ηλεκτρόνιο σε κάθε ρίζα ελεύθερη, εγώ θα γίνω γέρο-ξεκούτης και χάρβαλο! Πώς να βάλω μέσα μου ηλεκτρόνια; Να τα τρώω, να μου τα ρίξετε στο αίμα... να μου κάνετε εμβόλιο με ηλεκτρόνια δεν ξέρω... Πάντως γεμίστε

πλεκτρόνια και πιάστε αυτές τις χαμούρες τις ρίζες που σουλατσάρουν ελεύθερα. Αυτές οδηγούν τα κύτταρά μας, λέει, σε αυτοκτονία!

Τι στο διάολο; Ερωτικό πάλι είναι το ζήτημα; Ερωτεύονται τα κύτταρά μας τις πορνόριζες και επειδή αυτές δεν ανταποκρίνονται πέφτουν σε κατάθλιψη και μαραζώνουν; Μετά διάβασα και για κάτι «τελομερή» που είναι τα άκρα του DNA και μοιάζουν σαν κορδόνια των παπουτσιών με την πλαστική άκρη. Μόλις χαλάσει λένε η πλαστική άκρη χαλάει και το DNA μας. Να δέσουμε καλά το DNA μας και μην ξεφτίζουμε το πλαστικό στα κορδόνια; Γιατί δε μας τα μαθαίνουν αυτά στο σχολείο; Γιατί δεν ξέρουμε τρόπους να φυλαγόμαστε; Πού είναι το εκπαιδευτικό μας σύστημα; Για να μειωθεί λέει η παραγωγή «των ριζών που σουλατσάρουν» και για γερνάμε αργά (λένε πάλι οι επιστήμονες) πρέπει:

Να μη μας πολυβλέπει ο ήλιος,

να τρώμε αντιοξειδωτικές ουσίες, βιταμίνες και τέτοια,

να κοιμόμαστε καλά, να πίνουμε πολλά νερά,

να γυμναζόμαστε για να φύγουν οι τοξίνες, να έχουμε χαρούμενη και καλή ζωή γενικά...

Ωραία, συμφωνώ! Έτσι ακριβώς έκανε στη ζωή του και ένας συνάδελφος ο Χαράλαμπος στην παλιά μου δουλειά. Ήτανε το παράδειγμα υγιούς τρόπου ζωής, άθλησης και ψυχαγωγίας. Μια μέρα ξαφνικά στα 50, τα κακάρωσε... Τον βρήκαμε καθισμένο στην καρέκλα του γραφείου του, κόκκαλο, την ώρα που έβαζε τη μεσημεριανή κρέμα του προσώπου...

Στη νεκροψία δε βρήκαν τον λόγο θανάτου. Δεν τον θάψανε. Ακόμα τον έχουν στην ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου και ψάχνουν να βρουν από τι πήγε αυτός ο άνθρωπος με αυτόν τον υγιή τρόπο ζωής... Όμως ούτε πρόκειται να το βρουν. Άθαφτος θα μείνει στους αιώνες και θα ψάχνουν να βρουν την αιτία. Τι να σου πω; Μήπως οι ελεύθερες ρίζες πήρανε εκείνα τα τελομερή με τα κορδόνια και έπιασαν τα ερωτευμένα κύτταρά του στον ύπνο και τα έπνιξαν; Λέω μήπως...

Πάλι την πληρώνουν τα ποντίκια (ο μεγαλύτερος πια εχθρός των ποντικιών δεν είναι οι γάτες αλλά οι επιστήμονες), ρίζανε λέει βλαστικά κύτταρα στον εγκέφαλό τους και αυξήθηκε η διάρκεια ζωής τους κατά το ήμισυ. Λοιπόν, σας δίνω τον εγκέφαλό μου ελεύθερα... Γεμίστε τον με βλαστοκύτταρα, να βλαστήσει ο τόπος, οργώστε τον να φυτρώσουν αγριομολόχες, τσουκνίδες και καυκαλήθρες. Να οργιάσει η φύση μέσα μου να νικήσω το γήρας... Έπειτα κάποιοι άλλοι επιστήμονες ανακάλυψαν είδη ζώων που δε γερνάνε... άρα και δεν πεθαίνουν! Υπάρχουν λέει κάτι μαλάκια – πολύποδα στον βυθό της θάλασσας! Την κοινωνία μου! Σε μαλακισμένες – σαρανταποδαρούσες έδωσε η φύση το χάρισμα αυτό; Αίσχος! Όχι λέει μόνο στα μαλάκια αλλά και στους αστακούς! Η γήρανση δεν τους επηρεάζει! Παιδιά μη με τρελαίνετε... Κάνετε με Αστακό να έχω δαγκάνες, να ζω στον βυθό και να είμαι παρέα με τις μαλακισμένες τις σαρανταποδαρούσες που δε γερνάνε!! Δεν με νοιάζει σας λέω!

Δε θέλω όμως να γεράσω...

Υπάρχουν αξιοπρεπή γηρατειά; Εντάξει, αφού γερνάμε ας έχουμε τουλάχιστον μια ποιότητα ζωής. Μπορούμε να νικήσουμε τις αρρώστιες των γηρατειών. Να έχουμε πνευματική πληρότητα και καλή ζωή στα τελευταία μας.

Από την άλλη οι γέροι δεν έχουν πια έγνοιες, δεν έχουν άγχος για δουλειά, για καριέρα ή για γκόμενες... δεν έχουν έγνοιες, σχεδόν για τίποτα, άρα μπορούν να απολαμβάνουν τη ζωή που τους απόμεινε περισσότερο από τους νέους. Μάλιστα αν είναι και πιστοί σε καμιά θρησκεία και πιστεύουν στη μεταθάνατο ζωή, είναι υποφερτός ο θάνατος. Τον φοβούνται λιγότερο... Με μένα όμως τι θα γίνει που δεν είμαι και πολύ πιστός, που αρνούμαι τον θάνατο και ταυτόχρονα τον φοβάμαι...

Τι στο διάολο ρε... θα μου βρει κανείς τη λύση τελικά στο πρόβλημά μου;

Πάλι θυμάμαι τον συνάδελφο, τον fit, που ακόμα είναι άταφος και πειραματόζωο...

Α, ρε καημένε Χαράλαμπε τζάμπα σε πήρε ο Χάρος! Σε φάγανε οι πολλές κρέμες προσώπου και τα τελομερή-κωλομερή.

Κακομοίρη μου!

Σου ξηγηθήκανε σκουλικιάρικα λεβέντη μου...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

- 1 Σ' ενός λεβέντη την αυλή
ο Χάρος ξάφνου εφάνη
μ' εκείνη τη μάταιη ματιά
που σου παγώνει το αίμα.

- 3 Κάτσε να πεις ένα κρασί
απ' το καλό βαρέλι
να κλάψω μια αγάπη μου
που πια δε με θυμάται.

- 5 Έχεις παιδιά ρε χάροντα;
γυναίκα και εγγόνια;
Είχες ποτέ ένα όνειρο
που δεν μπόρεσες να κάνεις;

- 7 Για τελευταία χάρη μου
θα πεις ένα ποτήρι
και αν δε σ' αρέσει το κρασί
αμέσως να με πάρεις.

- 9 Σήκω να φύγουμε άνθρωπε
γιατί ομορφοζαλίστη
και έχω μπόλικη δουλειά
κι' άλλες ψυχές να πάρω.

- 11 Πίνει ξανά και κάμποσα,
του είπε για μια χήρα
που δέκα χρόνια του 'σταζε
μες στην καρδιά του μέλι.
- 2 Ο λεβέντης δεν εσκιάχτηκε
και τον καλωσορίζει
χαμογελάει στην ήττα του
Κοιτάει να ξεφύγει.
- 4 Δεν ήρθα για κέρασματα
και για αναμνήσεις
να δώσεις ήρθα την ψυχή
κοντά μου να σε πάρω.
- 6 Γυναίκα μου είναι η Ζωή
παιδιά μου, οι ανθρώποι
κ' εγγόνια μου τα όνειρα
που τ' αφήνουμε στον κόσμο.
- 8 Δοκιμάζει ο Χάρος το κρασί
και γλυκοφχαριστήθη
πίνει ποτήρια ένα, δύο
στο πέμπτο γροικάει.
- 10 Κάτσε άρχοντα Χάρε μου
να πιούμε άλλο ένα
για μια όμορφη ξανθιά
που φιλί της δεν επήρα.

- 12 Τον Χάρο τον εμέθυσε
γελάγανε σαν φίλοι
στην πόρτα τον προβάδισε
και τον εκαιρετάει.
- 13 Γεια σου άρχοντα Χάρε μου
και μη μου εξανάρθεις
γιατί εσώθη το κρασί
και απ' το καλό δεν έχω.
- 15 Αφού η Ζωή μ' απάταγε
τόσα χρόνια με σένα
από γινάτι ήθελα
να μάθω τις χαρές σας.
- 17 Γυναίκες, λύπες και χαρές
έρωτες και αγάπες
θα τα νομίζεις ψέματα
ποτέ σαν μην τα βρήκες.
- 14 Μη θαρρείς πως με μέθυσες,
απ' τους καημούς σου ήπια,
να δοκιμάσω τη γεύση σου
της ψυχής τη νοστιμάδα.
- 16 Θα 'ρθω πάλι και σύντομα
και να 'σαι ετοιμασμένος
θα σου φέρω εγώ ένα ποτό
που θα τα ξεχάσεις ούλα.

18 Ἔτσι θα σε εκδικηθῶ
τύψεις πια δε θα ἔχω
θα σε ξεχάσει και η Ζωή
και δε θα σ' αγαπάει.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΣΤΑ

Ναι... σκέφτηκα κάποια στιγμή να αυτοκτονήσω... να σωθώ από τον φόβο του Θανάτου... Να πάω να συναντήσω τον θάνατο, όπως έκανε ο Σενέκας, ο Λιαντίνης, ίσως και ο Σωκράτης και πολλοί άλλοι που δεν τον περίμεναν σαν τρεμουλιάρικα γέρο-άλογα, αλλά πήγαν οι ίδιοι να τον αντιμετωπίσουν. Με δική μου απόφαση να δώσω τέρμα στη ζωή πριν αυτή χάσει το νόημά της.

Είναι εύκολο ένας άνθρωπος σαν εμένα να δώσει ένα εκούσιο τέλος στη ζωή του; Πώς ένας που φοβάται τον θάνατο, τολμά ν' αυτοκτονήσει; Είναι ηθικό, είναι τραγικό, είναι μάταιο, είναι τολμηρό; Δεν ξέρω, μια τέτοια τραγική έξοδος θα είχε νόημα αν ήμουν στα ενενήντα φεύγα και κατάκοπος ή με μια αρρώστια βαριά, που σιγά-σιγά με αποτελείωνε.. Δεν ξέρω... Τι είναι η αυτοκτονία; Μια εκούσια Πράξη... Γουστάρω και αυτοκτονώ... Τέλος. Έτσι σώζομαι από τα βάσανα της ζωής και από τους αξεπέραστους φόβους... Όμως η ζωή λένε κάποιοι δεν είναι δική σου... Είναι δώρο Θεού ή της φύσης άρα δεν έχεις την αυτονομία και το Αυτεξούσιο! Δεν μπορείς να κάνεις ό,τι γουστάρεις και να την κοπανήσεις εύκολα και μάγικα! Θα ζήσεις ρε αλήτη μέχρι το τέλος, θες δε θες! Μα δεν είναι θέμα ηθικού σφάλματος... Ακούστε, η αυτοκτονία μπορεί να είναι ένα είδος ευθανασίας. Αφού με βλέπετε ότι τα-

λαιπωρούμαι χρόνια από τον φόβο του θανάτου... Δεν πουχάζω... και παίρνω και άλλους στον λαιμό μου όταν τους λέω τους φόβους μου, γιατί μπορεί να τους πείσω! Γιατί λοιπόν μου στερείτε την αυτονομία μου και γιατί είστε τόσο σκληροί και δε μ' αφήνετε να κάνω την αγαπσιάρικη Πράξη της ευθανασίας στο Εαυτό μου;

Έχει συμφέρον η Κοινωνία σε τέτοια κατάσταση που είμαι να ζω; Σας ρωτώ. Όταν σε βρει και σε ερωτευτεί το Μηδέν και το Τίποτα, όταν έρχεται εκείνος ο στοχασμός, ο βασανιστικός για χρόνια και σου λέει «δεν υπάρχει κανένα νόημα μεγάλε». Τι να κάνω εγώ τότε; Πες μου! Και πόσο παράδοξο καταντάει να φοβάμαι τον θάνατο και να θέλω ν' αυτοκτονήσω επειδή φοβάμαι τον θάνατο; Είναι σαν να λες φοβάμαι να ερωτευτώ αλλά θέλω να ερωτευτώ επειδή φοβάμαι τον έρωτα.

Επίσης φοβάμαι τα φαντάσματα, αλλά θέλω να γίνω φάντασμα επειδή φοβάμαι τα φαντάσματα... Τι παράνοια Θεέ μου! Τι είδους ον είναι ο άνθρωπος; Τόσο αντιφατικός και ακατανόητος! Έπειτα σκέφτομαι πως η πιο σαδιστική, ύπουλη και απολαυστική αυτοκτονία, είναι η ίδια η Ζωή! Ζεις και πεθαίνεις αργά-αργά, βασανιστικά, υπέροχα. Αν πραγματικά θέλεις να τιμωρήσεις την άθλια ύπαρξή σου και τον ηλίθιο εαυτό σου πολύ... τότε ζήσε πολύ! Δεν υπάρχει πιο χαλαρή και απολαυστική αυτοκτονία από τη Ζωή... Πεθαίνεις σιγά-σιγά με σχέδιο και σιγουριά! Έλα όμως που εγώ δεν μπορώ ούτε να ζήσω, αλλά ούτε και να αυτοκτονήσω!

Που να βρω τέτοια δύναμη, εγώ ο χέστης. Εγώ που δε θέλω να πεθάνω ούτε όταν θα είμαι άρρωστος ή

δυστυχισμένος ή γέρος... Δε θέλω να πεθάνω ποτέ. Το αιώνιο ερώτημα πάντα θα παραμένει: Τι όντα είμαστε, από πού ερχόμαστε, τι κάνουμε εδώ και μετά από δω που πάμε;

Διάβασα κάποτε πως αυτά τα ερωτήματα τα έθεσε ένας κακός θεός σε έναν Ανατολίτη φιλόσοφο, θέλοντας να τον χλευάσει. Ο φιλόσοφος του απάντησε:

«Ποια όντα, που τα είδες; Τα όντα είναι ψευδαισθήσεις...ουσιαστικά δεν είμαστε, ουσιαστικά δεν ερχόμαστε, ουσιαστικά δεν κάνουμε τίποτα εδώ, ουσιαστικά δεν πάμε πουθενά, ουσιαστικά δεν υπάρχω, ούτε υπάρχουν...».

Ο κακός θεός μετά από αυτή τη φιλοσοφική κατραπακιά την κοπάνησε γρήγορα, γιατί κατάλαβε ότι δεν τα βγάζει πέρα με τους φιλοσόφους... Μετά από αυτό κάποιοι είπαν ότι ο κακός θεός αυτοκτόνησε και ας αγαπούσε τη ζωή. Ο Φιλόσοφος μάλλον ζει ακόμα, γιατί σιχαίνεται τη Ζωή! Ίσως και τα δύο να είναι ψευδαισθήσεις. Δεν ξέρω τι να υποθέσω... το μόνο που ξέρω είναι ότι ο καιρός περνάει, φτάνω γρήγορα στο τέλος και δεν έχω δώσει απαντήσεις.

Το κέρατό μου πάλι... το Αυτεξούσιο!

ΕΦΤΑΣΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ

Έφτασε ο καιρός για μένα
που για όλους πάντα φτάνει
δε χαρίζει σε κανέναν
απ' τα όνειρα σε πιάνει.

Που η ελπίδα λιγοστεύει
και η χαρά αγκομαχεί
που ο χρόνος αγριεύει
και σου τρώει την ψυχή.

Ό,τι πρόλαβα να σώσω
από μιας νιότης παρελθόν
και με δίκαια να στρώσω
το παντοτινό παρόν.

Οι αγώνες και ο σκοπός μου
είχαν κάποτε αξία
και το αίμα το δικό μου
γκρέμιζε την εξουσία.

Αν άλλαξα τον κόσμο λίγο
το σκοτάδι παραμένει
ψάχνω αφορμή να φύγω
η αγάπη τάχα περιμένει.

Ραντεβού δεν κλείνει ο χρόνος
δικαιώσεις δεν μοιράζει
πάντα μένει ένας πόνος
που τα βράδια με τρομάζει.

Όσο πάλεψα κομίζω
ό,τι αγάπησα φωτίζει
και απ' της ζωής το γκρίζο
ίσως ο έρωτας ν' αξίζει.

Παλιά όνειρα φυτεύω
και τα χρόνια ας με δαγκώνουν
σιγά – σιγά μεταναστεύω
σ' άλλες εποχές που ενώνουν.

Δε με θυμάται η ιστορία
το πέρασμά μου έχει ξεχάσει
σαν να μην είχα ποτέ πορεία
τα γήινα να τα έχω χάσει.

Θέλω όμως να πιστεύω
πως στο τέλος κάτι μένει
κάπου – κάπου ν' αγναντεύω
μια αράχνη να υφαίνει.

ο ΗΟΜΟ DEATH ή πώς ΘΕΡΑΠΕΥΣΑ έναν ασθενή

Ψυχίατρος εκείνος, που συμπάθησα και με συμπάθησε, μου έλεγε πως είμαι ένας άνθρωπος που δεν μπορεί κανείς να με κατατάξει στους ασθενείς...

Πώς μπορεί, λέει, να θεωρήσεις άρρωστο έναν άνθρωπο που έρχεται και σου λέει ότι ο καθένας μας πρέπει κάθε μέρα να γνωρίζει τους κινδύνους που μπορούν να αφανίσουν το ανθρώπινο είδος; Τέτοια του έλεγα και του αρέσανε. Για καιρό πήγαινα στο γραφείο του και του μίλαγα για πολύ σημαντικά πράγματα, όπως για το μεθάνιο που υπάρχει εγκλωβισμένο στην Ανταρκτική που θα είναι και το θανατηφόρο αέριο για όλη τη φύση, γιατί θα καταπνίξει τη γη όταν λιώσουν οι πάγοι. Για τη φρίκη που αντιμετωπίζουν τα ζώα όταν τα σφαγιάζουμε για να τα φάμε, για τις ερωτικές σχέσεις και το νόημα των πραγμάτων και της ζωής... Τρελαινότανε να με ακούει. Δεν ξέρω τι πρόβλημα είχε και αυτός! Δε μου έπαιρνε χρήματα, γιατί εκτός του ότι του άρεσαν οι συζητήσεις μας, επιπλέον μάθαινε και σοφά πράγματα από εμένα. Έτσι έλεγε. Μια φορά θεράπευσα αυτομάτως και έναν ασθενή του καθώς γνωριστήκαμε στο γραφείο του. Εκείνος ο ασθενής μου εκμυστηρεύθηκε ότι είχε μεγάλες φοβίες με τα ποντίκια... Όταν όμως εγώ ο ευλογημένος άνθρωπος του εξήγησα ότι τα ποντίκια είναι οι πιο στενοί γονιδιακοί μας συγγενείς και ότι δεν έπρεπε να φοβάται ένα μέλος της οικογε-

νείας του και όταν έπειτα τραγουδήσαμε και ένα ρεμπέτικο τραγούδι, «δέκα μάγκες ποντικοί τον φουμάρου στην στενή», ως δια μαγείας, ο ασθενής του ψυχίατρου έπαψε να φοβάται πια τα ποντίκια και ο φόβος του μετατοπίστηκε στα λιοντάρια... Αλλά το ζήτημα είναι ότι θεραπεύτηκε γιατί ποντίκια υπάρχουν παντού, ενώ λιοντάρια μόνο στην Αφρική και ποιος πάει τώρα στην Αφρική για να φοβάται τα λιοντάρια; «Μετατόπιση του προγονικού ενστίκτου» το ονόμασε ο ψυχίατρος, ενώ εγώ το όρισα πιο λαϊκά και μίλησα για την ασθένεια της «ποντικολιονταρίας». Δυσκολεύτηκε πολύ ώστε να κατατάξει κάπου την περίπτωση μου... τελικά πείστηκε ότι εγώ είμαι απλά μια περιπτώσάρα με όλα τα θετικά και αρνητικά πρόσημα της περιπτώσάρας.

Για εκείνον όμως έγινα και ένας σημαντικός άνθρωπος που τον βοήθησε στην καριέρα του... Γιατί χάρις σ' εμένα σκέφτηκε με τον καιρό μια νέα θεωρία, για ένα νέο είδος ανθρώπινης διάνοιας που αναπτύσσεται στη μετατεχνολογική και μεταμοντέρνα εποχή. Ένα είδος ανθρώπου... «Ο Χόμο-Ντεθ»... Ναι, κυρίες και κύριοι, ο HOMO DEATH είναι ένα γεγονός. Μ' αυτή την εργασία, του άνοιξαν οι πύλες του πανεπιστημίου στην Μπουζουμπούρα στο Μπουρουντί... Είναι καθηγητής Πανεπιστημίου πια χάρις σ' εμένα τον «υπέροχο άνθρωπο»... «Ευεργέτη μου», με φώναζε... Δεν ξέρω τι πρόβλημα έχει... ο ψυχίατρος αλλά τον γουστάρω.

Είναι και πολύ τρελός, ο φρίκουλας!

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ Σύμψαντα και... ΠΑΡΑΛΟΤΑ επίσης

Η φίλη μου η Έλενα μου είπε πως η εξέλιξη του κόσμου μας δεν μπορεί να είναι μόνο αυτή! Γιατί να μην υπάρχουν και Παράλληλες εξελίξεις λέει...

Ωραία, έχει δίκιο! Αυτή η εξέλιξη του Ανθρώπου να γεννιέται, να ζει και μετά από λίγα χρόνια να πεθαίνει ίσως να είναι η πιο χονδροειδής, ζωική και αποτυχημένη εξέλιξη.

Ίσως στην πορεία της εξέλιξής μας να υπάρχουν επίπεδα εξέλιξης που μας έχουν διαφύγει ή που να

μην τους δίνουμε την απαιτούμενη προσοχή και να νομίζουμε ότι πρόκειται για μυθολογίες και αποκυήματα «ευσεβών» πόθων, κάτι «ασβών» σαν και μένα που κωμένοι στην τρύπα της ύπαρξης συνέχεια σκάβουν τη ζωή για να βρουν το νόημά της. Όμως πρέπει εδώ να αναφέρω ότι οι σπηλιές της Μεσοποταμίας που είναι γεμάτες από τοιχογραφίες άλλων όντων που δημιουργούν ανθρώπους ή όπως λένε οι Αβουναί (ποιοι είναι αυτοί ψάξε να βρεις αν σε ενδιαφέρει) οι άνθρωποι είμαστε δημιουργήματα εξωγήινων ανώτερων πολιτισμών που μας χρησιμοποίησαν (σε κάποια φάση της εξέλιξης των Πρωτοανθρώπων – Πιθήκων) για τους δικούς τους σκοπούς! Αυτά λέει και ο Ντένικεν και άλλοι πολλοί τέτοιοι σοβαροί ή ντενεκέδες! Επομένως, λοιπόν, η Ανθρωπότητα και η Αθανασία είναι ένα τεχνολογικό επίτευγμα ενός ανώτερου πολιτισμού... Εκεί θέλω να καταλήξω... Άρα έχουμε ελπίδες, άμα ξαναρθούν αυτοί οι τρελαμένοι εξωγήινοι με τα 8 χέρια και τα 14 πόδια, με τα 6 κεφάλια και τις 32 ουρές... όπως στο διάολο να είναι, εμένα δε με νοιάζει αρκεί να με κάνουν Αθάνατο.

Έπειτα έρχεται ο Ρώσος επιστήμονας Γκάρντσεφ (διάβασε γι' αυτόν, αλλιώς τα θέλει ο κώλος σου να πεθάνεις) που λέει για τα θνητά και Αθάνατα επίπεδα πολιτισμού των νοημόνων όντων που κατοικούν στο Σύμπαν. Στο ανώτερο επίπεδο παραμένει ο πολιτισμός εκείνος που ταυτόχρονα είναι Αθάνατος και αόρατος... Αθάνατος να γίνω και ας είμαι και αέρας και ας μη φαίνομαι, ας μην το μάθει κανένας κερατάς. Ας

γίνουμε όλοι αόρατοι, να μη βλεπόμαστε μεταξύ μας καθόλου (και τώρα που βλεπόμαστε τι καταλαβαίνουμε δηλαδή;). Φτάνει μόνο να γίνουμε Αθάνατοι... Έπειτα έρχονται οι θεωρίες εκείνες που μιλάνε για ανθρώπους που κατάφεραν να γίνουν αθάνατοι με τεχνικές και ασκήσεις όπως λέει ο Καστανέντα όταν γνώρισε τον μάγο Δον Χουάν, (άμα δεν ξέρεις και ποιοι είναι αυτοί τότε είσαι παραιτημένος για τον Άδη). Αυτοί λένε ότι κατάφεραν σε τούτο τον κόσμο με εκείνες τις ασκήσεις (γιόγκα, διαλογισμοί και δε συμμαζεύεται) να μεταπηδήσουν σ' ένα παράλληλο σύμπαν που εκεί δεν υπάρχει θάνατος, παρά μόνο συνέχεια της Ύπαρξης... Τώρα τελευταία το υποστηρίζουν αυτό και πολλοί θεωρητικοί φυσικοί, πως έχουμε γεμίσει από παράλληλα σύμπαντα... Πως κάθε απόφασή μας είναι και ένα παράλληλο σύμπαν στο οποίο ζούμε με την απόφαση που δεν πήραμε σ' αυτόν τον κόσμο. Π.χ. αν εγώ εδώ αποφάσισα να παντρευτώ την Τζένη και όχι τη Μαρία, τότε ζω σ' ένα άλλο παράλληλο σύμπαν με γυναίκα μου τη Μαρία και όχι την Τζένη. Όμως όλα αυτά είναι καλά, αλλά μόνο θεωρητικά.. Κάνε με, με τις τωρινές αισθήσεις μου να καταλάβω και τα παράλληλα σύμπαντα, να νιώσω πως όταν πεθάνω εδώ στη Γη θα περάσω σ' έναν άλλο κόσμο και ας είμαι παντρεμένος και με τη Μαρία και με την Τζένη και με τον Κερατά τον Ζήση και ας έχω και 22 πεθερές και 45 παιδιά. Όμως να το ξέρω, να είναι κάτι χειροπιαστό και όχι θεωρίες και κουραφέξαλα... Θέλω ένα παράλληλο σύμπαν μετά τον θάνατό μου (που να το ξέρω από τώρα) και ας είμαι

μαζί με όλους τους παράλυτους που γνώρισα στη γήινη ζωή μου... Έστω και με όλους εκείνους τους μαλακοπίτουρες που μου πρήζουν τα συκώτια! Με όλα εκείνα τα άξεστα και ηλίθια ανθρωποειδή! Γι' αυτό πήρα μια βαλίτσα μια μέρα και εξαφανίστηκα από όλους! Όμως αν είναι να ζήσω μετά από τον θάνατό μου, ξαναζώ έστω και με αυτούς δεν πειράζει, θα τους αντέξω σ' ένα άλλο Παράλληλο Σύμπαν που δεν πειράζει, ας είναι και Παράλυτο! Μόνο αθάνατος να παραμείνω έστω και με παράλληλους, με παράλυτους, με άλυτους και δεμένους σε μια μεταθανάτια ζωή, παρα-Φυσική και Παρα-νοϊκή!

Έναν παρά δε δίνω αρκεί να ζω...

Το παράκανα, αλλά παρα-μένω λάτρης της Αθανασίας με κάθε Κόστος!

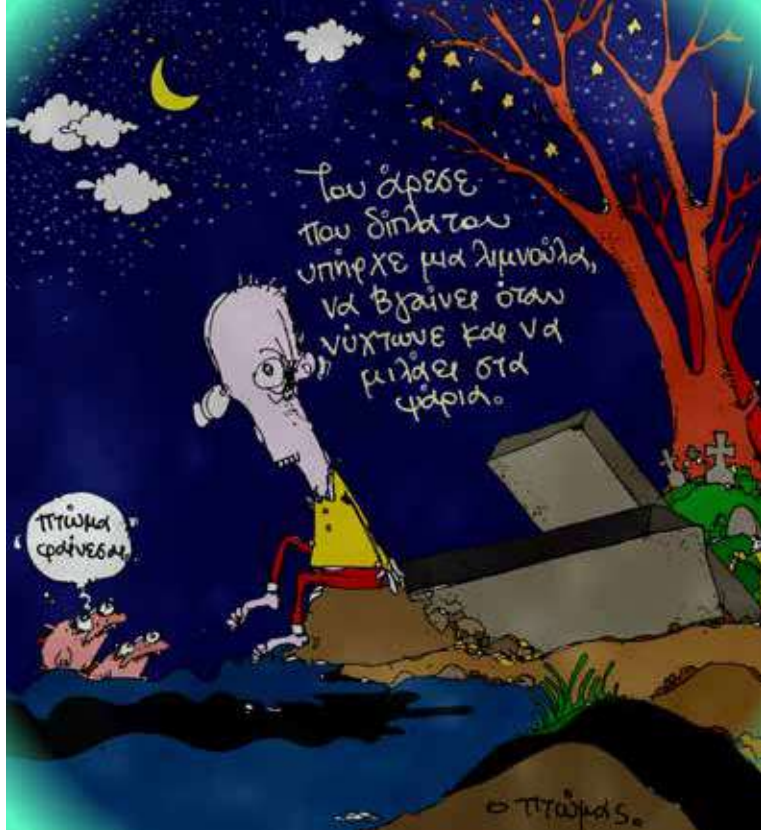
Τι θέλεις τώρα να μου πεις; Πια δεν έχω μόνο εγώ αυτές τις σκέψεις...

Είναι σκέψεις και της Έλενας της φίλης μου.

Δεν είμαι μόνος πια σε αυτό το σύμπαν!

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΣΥΜΠΑΝ

Ένα άλλο σύμπαν
είσως ήμouνα πυρηνικός επιστήμονας,
ένας ανόπτος σταρ ή υπουργός με ευφυΐα καρότου,
ένας σούπερμαν γιατί όχι, που θα έσωζε μόνο ζώα.
Μπορεί να ήμouνα ένας επιτυχημένος απατεώνας
σαν αυτούς που θαυμάζουν οι ηλίθιοι.
Δε θα ήμouνα μαζί σου, δε θα είχαμε παιδιά
και ευχαριστημένος με την ανέμελη ζωή μου
να είχα μόνο γάτες, δικέφαλους σκύλους
και αλιγάτορες για κατοικίδια.
Υπάρχουν άπειρες δυνατότητες να ήμouν κάποιος άλλος
και σε άλλους κόσμους να ζήσω.
Όμως στον κόσμο αυτόν, λογαριάζω τοις μετρητοίς το όνειρο,
και είμαι μόνο μαζί σου.
Ακόμα δεν καταλαβαίνω
πώς κόλλησα σε τούτο το θαύμα της συνήθειας
να μου αρέσει η ζωή τα πρωινά
και τ' απογεύματα να την συχτιρώ.
Πώς γίνεται να είμαι ακόμα αυτό που δεν έμαθα,
να είσαι εσύ η χρηστική μου επιλογή
και το εσφαλμένο μου όνειρο.
Πώς γίνεται να κόβω τα μεσημέρια
το ψωμί της προσκόλλησης στο οικογενειακό μας τραπέζι
και τα βράδια βαθιά στη φλέβα μου,
στη μαγική μου κρύπτη, να φτιάχνω βάρκες,
για να ταξιδέψω στο όνειρο μιας άλλης ζωής,
ενός άλλου σύμπαντος...

η Κουφάλα ΤΟ ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Αφού δεν μπορούσαν ούτε οι ψυχολογίες, ούτε οι θρησκείες, ούτε και οι φιλοσοφίες να μου δώσουν σίγουρες απαντήσεις για τον θάνατο... και αφού ούτε η επιστήμη δεν μπορεί τώρα άμεσα να με κάνει αθάνατο, κατέφυγα στην Παραψυχολογία. Σε παραφυσικές εμπειρίες και συναντήσεις με χαρτορίχτρες, μέντιουμ και μάγους μήπως εκείνοι μου εξηγήσουν το φαινόμενο του θανάτου και βρω τελικά σ' αυτούς τις απαντήσεις που αναζητούσα.

Πήγα, λοιπόν, κάποτε, σ' ένα μέντιουμ που μου είχαν πει πως ήταν ειδικός να καλεί τα πνεύματα των νεκρών. Άμα σιγουρευόμουνα λοιπόν ότι υπάρχουν πνεύματα γνωστών μου νεκρών και αν συνομιλούσα μαζί τους, αυτό σήμαινε πως δεν υπάρχει θάνατος.

Αφού βέβαια τον πλήρωσα καλά (δηλαδή μου τα χοντροπήρε στην ψύχρα ο τύπος) τι να 'κανα; Σε πιάνει ο άλλος στην ανάγκη σου και σε εκμεταλλεύεται... Του είπα ότι θέλω να επικοινωνήσω με το πνεύμα της γιαγιάς μου που μ' αγαπούσε και την αγαπούσα πολύ και λίγο πριν πεθάνει, της είχα πει πως αν υπάρχει άλλη ζωή να βρει τρόπο και να έρθει να μου το πει... Εκείνη τότε, θυμάμαι, ότι γέλασε αλλά τελικά συμφώνησε. Είχαν περάσει τόσα χρόνια και η γιαγιά ή δεν βρήκε τρόπο ή το ξέχασε ή το χειρότερο δεν υπάρχει άλλη ζωή.

Αυτό όμως το μέντιουμ που είχε μεταπτυχιακό στις τηλε-επικοινωνίες με τους πεθαμένους, επέμενε πως η γιαγιά θα ερχόταν και θα απαντούσε σε κάθε μας ερώτηση. Καθίσαμε γύρω από ένα τραπέζι, άναψε κάτι κεριά και κάτι λιβάνια, έκλεισε τα μάτια του, έπιασε τα χέρια μου και άρχισε να φωνάζει το όνομα της γιαγιάς μου Κυριακούλαααα... .Κυριακούλαααα!! και να καλεί το πνεύμα της από τον άλλο κόσμο. Πράγματι, στην αρχή άκουσα μια αντρική φωνή σαν βόγκος.

«Πιάσαμε επικοινωνία» μου λέει...

«Μα δε μοιάζει με τη φωνή της γιαγιάς μου, μήπως κάλεσες κανέναν άλλο πεθαμένο;» του λέω, εκτός και η γιαγιά μου έκανε αλλαγή φύλου στον άλλο κόσμο και η Κυριακούλα έγινε Κυριάκος!

«Τι θέλεις να ρωτήσω το πνεύμα της γιαγιάς; Το πνεύμα είναι μαζί μας» φώναζε αυτός.

«Ρώτα την αν υπάρχει άλλη ζωή, πώς είναι μετά τον θάνατο. Τι συμβαίνει στον άλλο κόσμο;». Άρχισε φωναχτά τις ερωτήσεις το μέντιουμ και πήρε ένα στυλό και άρχισε να γράφει σ' ένα χαρτί με μάτια κλειστά. Ξαφνικά ακούγεται ένας θόρυβος, αναβοσβήνουν τα φώτα, ξανακούγεται πάλι η χοντρή κραυγή της τραβε-στί γιαγιάς μου, αυτό ήτανε μου λέει το μέντιουμ και μου δείχνει τις απαντήσεις στο χαρτί που του είπε η γιαγιά. Παίρνω το χαρτί και διαβάζω.

«Παιδί μου, μη ρωτάς τέτοιες ερωτήσεις, είναι του διαβόλου. Να παντρευτείς, να νοικοκυρευτείς, να κάνεις και κωλονοσοκόπηση... Να μην τρως πολλά λουκάνικα, ζαμπόνια και παριζάκια, γιατί θ' αρρωστήσεις βαριά».

Είπα να τον αρπάξω τον πούστη το μέντιουμ... αυτά του λέω, τα έγραψε η πεθαμένη γιαγιά μου;

«Είναι σίγουρο» μου λέει αυτός.. «Έχω πέντε πτυχία παραψυχολογίας»..

Κατέρρευσα... Έφυγα από το σπίτι του απατεώνα μέντιουμ με τα πέντε πτυχία του και γύριζα πέντε μέρες στον δρόμο από τη στενοχώρια μου... πλήρως απογοητευμένος που για άλλη μια φορά δε βρήκα μια απάντηση για τον θάνατο.

Μέντιουμ και παπαριές...

Κουφάλες!!

ΕΝΑΣ Αθάνατος ΚΟΣΜΟΣ...επιτέλους

Ελικά ένας μόνο τρόπος υπάρχει να μη σκέφτομαι τον θάνατο: Να γίνω αθάνατος. Ονειρεύομαι έναν αθάνατο κόσμο που όλοι θα είναι ευτυχισμένοι αφού δε θα πεθαίνουν ούτε γριές και γέροι, ούτε νοσοκομεία, ούτε αρρώστιες, ούτε φόβοι, ούτε γιατροί, ούτε κράτη, ούτε γενοκτονίες, δολοφονίες, κλεψιές... όλοι θα είναι χαρούμενοι που δε θα πεθαίνουν... Μια απέραντη παγκόσμια ευτυχία. Μια επιτυχία Αθανασίας. Ωραία, ε; Ας πούμε ότι γίνομαι αθάνατος. Όλοι γίνομαστε αθάνατοι.

Θα τρώμε; Τι θα τρώμε;

Πες ότι τρώμε και πίνουμε... ωραία, για πόσο θα διαρκέσουν τα τρόφιμα αφού πια λίγοι θα δουλεύουνε.

Γιατί δουλεύουμε για να μην πεθάνουμε από την πείνα. Αφού δε θα πεθαίνουμε, δε θα δουλεύουμε, κορόιδα είμαστε; Θα καθόμαστε όλοι αραχτοί χωρίς καφέδες... Γιατί αφού κανένας δε θα τους φτιάχνει, ποιος θα μαζεύει τα καφεόδεντρα; Ποιος θα τρίβει τον καφέ; «Δε θα τρίβουν το πιπέρι ούτε πια οι καλόγεροι» Άεργοι όλοι...

Σταματάνε τα πάντα δηλαδή. Οι αθάνατοι δεν έχουν ανάγκη από δουλειά, τέλος η ανεργία. Οικονομικό θαύμα: Η αθανασία δίνει τέλος στην ανεργία. Ωραία πες ότι ανασταίνονται και όλοι όσοι έχουν πεθάνει... μέχρι τώρα... τρισεκατομμύρια δηλαδή... θα πήξει ο τόπος... Μιλιούνια οι αναστημένοι... πού θα χωρέσου-

νε όλοι; Δε φτάνει η γη. Ωχ... τι θα γίνει τώρα; Είναι ένα ζήτημα σοβαρό. Δε θα υπάρχει χώρος, θα γεμίσει όλος ο πλανήτης.... Στεριά, θάλασσα, βουνά, πόλεις, ταρατσες, πάνω στα δέντρα άνθρωποι... παντού πήχτρα από αναστημένους. Παστωμένοι θα είμαστε σαν σαρδέλες ο ένας πάνω στον άλλο.

Παρτούζες δηλαδή θα κάνουνε όλη την ημέρα αυτοί οι αναστημένοι; Και τι θα τρώνε όλη μέρα; Θα πέσει πείνα... ότι βρούνε τρισεκατομμύρια πεινασμένοι εδώ και αιώνες αναστημένοι, δε θα αφήσουν τίποτα: Ζώα, πουλιά, φίδια, σαύρες, σκουληκαντέρες, γαϊδουράγκαθα, δέντρα, δε θα μείνει ούτε φραγκοσουκιά. Δε θα χορταίνουν. Μετά θα τρώει ο ένας τον άλλο... κανίβαλοι δηλαδή θα γίνουμε... τρώμε ας πούμε τον φίλο μου τον Μένη με τα 130 κιλά... Ε, καλά τα κόκκαλα δε θα τα τρώμε... φίλος μου ήταν. Θάβω τα κόκκαλα... Όμως θα αναστηθεί πάλι ο Μένης αφού ο θάνατος θα έχει νικηθεί και καταργηθεί. Θα τρώμε δηλαδή ο ένας τον άλλο χωρίς να πεθαίνει κανείς τελικά.

Τι στο διάολο μπέρδεμα είναι αυτό ρε; Ας υποθέσουμε τώρα ότι δε θα τρώμε... Αφού δε θα πεθαίνουμε σταματάμε και να τρώμε.. άρα δε θα έχουμε ανάγκη τα υλικά αγαθά...

Μια στιγμή... Μια στιγμή... Με πιάνει πραγματική κρίση. Δηλαδή θα είμαστε όλοι αθάνατοι χωρίς υλικά αγαθά. Άρα ούτε πλούσιοι, ούτε φτωχοί, ούτε βιομηχανίες, ούτε σπίτια να κτίσουμε, ούτε νοσοκομεία αφού και ν' αρρωσταίνουμε δε θα πεθαίνουμε, ούτε πόλεμοι.

Μου ρίχνεις ολόκληρη ατομική βόμβα πάνω μου. Δεν πεθαίνω κύριε!!

Ούτε καλλιέργειες, ούτε αυτοκίνητα, ούτε σινεμά και τηλεοράσεις. Αφού δε θα υπάρχει θάνατος, δε θα υπάρχει φιλοσοφία, ποίηση. Ούτε νόμοι, ούτε πολιτισμός, ούτε τέχνες. Θα περιφερόμαστε σαν τα ζώα αιώνια και ότι τύχει; Έτσι δηλαδή. Η φυσική Αθανασία μας οδηγεί σ' έναν πρωτογονισμό; Σε μια ζούγκλα;

Ρωτάω πανάθεμά με, έτσι θα είναι; Αυτό θα είναι η Αθανασία μας; Μια απέραντη τεμπελιά, μια ιδιόρρυθμη αυτάρκεια αφού δε θα έχουμε ανάγκη κανέναν και κανένας δε θα μας έχει ανάγκη.

Ο έρωτας θα υπάρχει; Η αγάπη πώς θα είναι; Θα παντρεύονται οι άνθρωποι αφού παιδιά δε θα έρχονται στον αθάνατο κόσμο... Δε θα χωρούσαν.. Δεν υπάρχει θάνατος άρα δεν υπάρχουν και γεννήσεις. Θα είμαστε τότε ευτυχισμένοι ή θα ζούσαμε σε μια αιώνια βαρεμάρα;

Για άπειρες χιλιετίες οι ίδιοι άνθρωποι, τα ίδια δέντρα, τα ίδια ζώα, τα ίδια πράγματα, η ίδια απαράλλαχτη φύση. Πώς θα ήταν ο κόσμος αν δεν πεθαίναμε;

Σκεφτείτε το! Καμία μεταβολή, καμία αναπαραγωγή, καμία εξέλιξη σωματική, νοητική, πνευματική; Μόνο η ίδια μονότονη αυτάρκεια; Όλος ο κόσμος θα παρέμενε ένα στατικό μουσείο, μουμιοποιημένος στην κατάψυξη της εξέλιξης; Τα ίδια όντα δηλαδή, μέσα στην ίδια παγωμένη ευτυχία. Μέσα στην ίδια αμετάβλητη αθανασία; Δεν ξέρω... δεν ξέρω... έχω μπερδευτεί! Μου έρχεται να ουρλιάξω. Να ζει κανείς ή να μη ζει; Δε

θέλω να πεθάνω! Αυτό είναι σίγουρο! Πες τελικά ότι κάτι γίνεται και κερδίζω την Αθανασία.

Και αν τελικά ο θάνατος είναι ένας ωραίος πουχασμός και γω να μην μπορώ να πουχάσω γιατί θα είμαι αθάνατος; Να παραμένω αθάνατος και ανήσυχος χωρίς καμιά πouxία ή να παραμείνω πεθαμένος και ήσυχος χωρίς καμιά ανπouxία;

Δε θα πouxάσω... το βλέπω μέχρι να πεθάνω. Αλλά και να πεθάνω... θα πouxάσω; Που πάνε οι άνθρωποι όταν πεθαίνουν για να βρουν την πouxία τους; Πώς είμαι τόσο σίγουρος ότι πouxάζουν;

Την πouxάνα μου... πάλι...

ΠΟΥ ΠΑΝΕ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ;

Μυστήριο για μένα και για τους ανθρώπους
μόνο...

Τα μυρμήγκια και οι κάβουρες το έχουν λύσει,
αφού κατάκτησαν την αμνησία του χρόνου
και απολαμβάνουν το μεταφυσικό του αλτσχάιμερ.
Που πάνε οι άνθρωποι όταν πεθαίνουν;
Οι άνθρωποι όταν πεθαίνουν δεν πάνε πουθενά
γιατί ποτέ δεν πέθαναν ούτε ποτέ έζησαν
και αν η ζωή είναι (όπως λένε) όνειρο,
τότε ξυπνούν με τον θάνατό τους
και γελάνε που ονειρεύτηκαν ένα όνειρο που λεγότανε ζωή.
Ίσως να αποτελεί ακόμα μυστήριο και για τον άλλο κόσμο
ν' αναρωτιούνται και εκεί
«Που πάνε οι άνθρωποι όταν ζούνε;».
Εδώ και Εκεί στον Θάνατο και στη Ζωή
στο Τίποτα και στο Πάντα
οι άνθρωποι πάνε...
με την ειδική ταχύτητα των λαθών τους
με την κραυγή τους για ευτυχία.
Οι άνθρωποι πάνε... με την αγωνία για το νόημα των πρά-
ξεών τους,
με τον φόβο τους για το ανεπαρκές της αντίληψης
και με την Αγία τους Αθωότητα.
Οι άνθρωποι πάνε... συμμετέχοντας στην αρχική δημιουρ-
γία μιας αιώνιας φθοράς

ή μιας τωρινής αναγέννησης.
Οι άνθρωποι πάνε... ως τροφή του φανταστικού τους χρόνου
και ως αλληλεπίδραση της μιμητικής τέχνης του χάους.
Οι άνθρωποι πάνε...
με την πιθανότητα μιας σύνδεσης με μια πραγματική ζωή
ή μιας απάντησης που ποτέ δεν έμαθαν
και που μόνο τα καβούρια και τα μυρμήγκια ξέρουν...

Νιώθω μερικές φορές... ότι δεν πρόλαβα να ζήσω.
Κάποιες άλλες νομίζω ότι ζω αιώνες τώρα.

Προφητείες Μητακαλιάρων και το ΤΕΛΟΣ των ψυχολόγων

Πήγα πάλι στον φίλο μου τον φρίκουλα τον ψυχολόγο να του εξηγήσω πως αισθάνομαι, τι σκέφτομαι τώρα για τον θάνατο και να μου πει πως πάει η κατάστασή μου...

Όταν με είδε έκανε σαν τρελός. Άρχισε να μου εκφράζει παράπονα ότι χάθηκα και ότι μ' έψαχνε γιατί με έχει ανάγκη για να τον βοηθήσω

να βρει το θέμα για το νέο βιβλίο του. «Μίλα ευλογημένε» μου λέει... "Μίλα και πες μου, εγώ σε βλέπω σαν προφήτη".

Άρχισα εγώ ο ευλογημένος, ο μάντης να αραδιάζω τις προφητείες μου.

«Θα έρθουν καιροί δύσκολοι, φίλε μου», του είπα.

«Πάντα βέβαια ο καιρός του ανθρώπου είναι δύσκολος και έτσι θα παραμείνει. Κάποτε αντιμετώπιζαμε τα φαινόμενα της φύσης

και τις αρρώστιες, έπειτα τα αίσχη των τόσων πολέμων, φονικά,

βαναυσότητες και αθλιότητες. Ο θάνατος βέβαια ως την ώρα δεν αντιμετωπίζεται. Προχώρησε ο καιρός των ανθρώπων με όλα αυτά

τα πάθη και τα λάθη, δημιούργησε επιστήμες, τέχνες, πολιτισμό και ανώτερες τεχνολογίες. Γεύτηκε επαναστάσεις, ελπίδες, ιδεολογίες και θρησκευτικές φτιαγμένες στα μέτρα του. Ο θάνατος βέβαια είναι πάντα παρών.

Διατήρησε τη γεύση της αγάπης, του μίσους, του φόβου και της ελπίδας ως σήμερα. Με αγάπη, μίσος, φόβο και ελπίδα προχώρησε και έφτασε ως εδώ...Ως εδώ καλά ήταν... Έστω και με τον θάνατο παρέα.

Με τα εκατομμύρια λάθη... με τα εκατομμύρια αθώους νεκρούς από πολέμους...

Ο θάνατος έγινε και μπίζνα τώρα.

Ας πεθάνουν οι ασήμαντοι κερατάδες. Αρκεί εμείς να πουλάμε όπλα και να κονομάμε.

Όμως τα κατάφερε να μείνει άνθρωπος με όλα του τα ανθρώπινα του σκοτούς και του φωτός. Αλλά τώρα ο καιρός του ανθρώπου είναι πιο δύσκολος απ' όσο ποτέ:

Γιατί του μπήκε η ιδέα να μην είναι πια άνθρωπος.

Μόνο έτσι ίσως νικήσει τον θάνατο. Σκέφτηκε ότι επειδή ως τώρα ήταν άνθρωπος, γι' αυτό έχει αποτύχει. Άρχισε λοιπόν ν' αλλάζει πρόσωπο, δέρμα, όργανα και σώμα. Πρόσθεσε δύο δάκτυλα στο αριστερό του πόδι, έχει πια τρία χέρια, μπορεί και πέντε και ένα διπλό βιονικό πέος ή ένα αιδοίο στην πλάτη. Τώρα μπορεί να έχει και φτερά, ουρά και βράγχια, να είναι πουλί και ψάρι μαζί, εξωγήινη πεταλούδα και ένας σούπερ σταρ ήρωας με όποια μορφή επιλέξει... Βέβαια πολλοί δεν πισωγυρίζουν σε αυτόν τον «μεταμοντέρνο πρωτογονισμό», γίνονται μια εικόνα του μέλλοντός τους, δηλαδή μηχανές χωρίς αίμα και ψυχή, χωρίς αισθήσεις γίνες, ίσως και άυλες τεχνολογικές αόρατες θεότητες. Άρα αθάνατοι, καπούτ ο θάνατος... Τώρα μπορεί να νικηθεί».

Τα μάτια του φίλου μου του ψυχολόγου είχαν γουρ-

λώσει. Άρχισε να κάνει κάτι περίεργους μορφασμούς, ένιωθα στο πρόσωπό του το αίσθημα μιας συγκρατημένης χαράς και μιας αλλοπρόσαλλης διάθεσης.

“Είσαι καλά γιατρέ μου” τον ρωτάω....

“Έξοχα... Έξοχα, συνέχισε... συνέχισε” με παροτρύνει εκείνος...

Άρχισα πάλι να του παραθέτω τις απόψεις μου. Τώρα πια μπορούν οι άνθρωποι να ξεχνούν την ιστορία τους, να διαγράφουν τα παρελθόντα, να γνωρίζουν επακριβώς το μέλλον τους και το παρόν τους να είναι μόνο μια πολυδιάστατη χαρά.

Τώρα ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει χωρίς τις θλίψεις της ψυχής και να καταβροχθίσει όλες τις ηδονές του κόσμου και να ζει για πάντα με μια μανιασμένη χαρά. Τώρα μπορεί ν' αλλάξει εγκέφαλο και νύχια, να αποβάλει κάθε ανθρώπινο και να γίνει εκείνο το ευτυχισμένο, όμορφο, έξυπνο και αγέραστο πλάσμα που φανταζόταν. Στη φέραμε κύριε Θάνατε. Κατάλαβες τώρα γιατρέ; Αυτά τα σκέφτομαι καιρό, αλλά τώρα είναι πιο έντονα μέσα μου. Νομίζω ότι πλησιάζει η ώρα που δε θα είναι πια αυτό που είναι ο άνθρωπος και τίποτα δε θα θυμίζει τον άνθρωπο ούτε προς τη μορφή, ούτε προς την ψυχοσύνθεση και διάνοια. Δε θα είναι πια ανθρώπινος.

Όπως μια σαύρα και ένα αυτοκίνητο, τόσο μεγάλη θα είναι η απόσταση του σημερινού ανθρώπου από τον μελλοντικό άνθρωπο.

Το ον εκείνο στο μέλλον που κάποτε ήταν άνθρωπος θα είναι η τεχνολογική εξέλιξη του ανθρώπινου

όντος και όχι η φυσική του... ή ο συνδυασμός και των δύο... Οι ίδιοι οι άνθρωποι θα γίνουν κάτι πέρα από τα ανθρώπινα... Αυτό μπορεί να σημαίνει και επέκταση της γνώσης...

Επέκταση της ζωής. Το τέλος του Θανάτου.

Η εξέλιξη και η επέκταση του ανθρώπου σ' ένα τέλει ανώτερο, αθάνατο ον, μπορεί όμως και να σημαίνει το τέλος της γνώσης.

Το τέλος κάθε επέκτασης και της κάθε εξέλιξης αφού πια δε θα υπάρχει η αλυσίδα που ενώνει το παρελθόν με το μέλλον. Δε θα υπάρχει η μνήμη.

Δε θα υπάρχει τίποτε που να θυμίζει το ον εκείνο που κάποτε υπήρχε και λεγόταν άνθρωπος. Δε θα υπάρχει θάνατος, άρα ούτε ζωή.

Άρα θα παραμείνει ένα τίποτα σ' ένα διαρκές παρόν αφού παρελθόν και μέλλον θα έχουν εξαφανιστεί.

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ο άνθρωπος...

Κάτι τέτοια στριφογυρίζουν πάλι στο μυαλό μου τώρα τελευταία... "Είμαι καλά γιατρέ μου;"

"Έξοχα... Έξοχα, είσαι καλύτερα από ποτέ! Φώναξε ο ψυχολόγος μου, ο φρίκουλας γεμάτος χαρά... Με αυτά που σκέφτεσαι με έχεις τρελάνει... Μέντορά μου εσύ".

Όρμησε επάνω μου και με αγκάλιασε σαν μικρό παιδί.

«Μου βρήκες το θέμα για το νέο βιβλίο μου χωρίς εσένα θα ήμουν ένα τίποτα», φώναζε σχεδόν κλαίγοντας.

«Θεέ και κύριε.

Σώσε μας από τους ψυχολόγους»!

Ο ΖΗΣΗΣ τελικά, ξέρει ΝΑ ΖΕΙ ο κερατάς

«Πώς ξεχωρίζουν οι ζωντανοί από τους πεθαμένους;
Οι πεθαμένοι κοιμούνται βεβαίως καλύτερα αφού δεν ξυπνάνε.
Οι ζωντανοί όμως περνούν καλύτερα ξύπνιοι.
Αν ζεις, έλα αύριο μεσημέρι να φάμε.
Αγόρασα 13 κιλά παϊδάκια.
Αν έχεις πεθάνει, δεν ισχύει η πρόσκληση..

Ζήσης»

Αλλο ένα μήνυμα του πικρόχολου του φίλου μου του Ζήση.

«Θα τρελαθείς με τούτα που σκέφτεσαι μαλάκα!».

Έτσι μου είπε μετά από μια εβδομάδα, όταν του μίλαγα για όλα αυτά σε ένα εστιατόριο της παραλίας την ώρα που κατέβαζε την τρίτη μακαρονάδα.

«Είσαι ντεθ», φώναζε ο Ζήσης ρουφώντας τα μακαρόνια με την κόκκινη σάλτσα, ρουφώντας τη θνητή σάλτσα της ζωής. «Εγώ αγόρι μου είμαι επαναστάτης... Έγινα επαναστάτης γιατί εξεγέρθηκα απέναντι στα όρια της βιολογικής πείνας. Δεν τρώω για να ζήσω... Αυτό είναι φτώχεια και έλλειψη κουλτούρας! Ζω για να τρώω... Αυτός είναι ο Πλούτος! Η ευχαρίστηση. Αυτή είναι η δική μου Αθανασία... Να απολαμβάνω το φαγητό!.. Ξέρεις εγώ είμαι οπαδός της γκρελίνης;» «Τι είναι αυτό ρε γκραικίλε;» τον ρώτησα εγώ. «Αν και διαβάζεις είσαι και αδιάβαστος σ' αυτόν τον τομέα» έσκουξε ο Ζήσης. «Η γκρελίνη αγόρι μου είναι εκείνη η χημική ουσία

που εκκρίνουν οι υγιείς εγκέφαλοι, όπως ο δικός μου, ο εγκέφαλος του Ζήση για να μπορώ να έχει συνέχεια όρεξη. Όσο πιο πολλή γκρελίνη βγάζει ο εγκέφαλός μου τόσο μεγαλύτερη όρεξη έχω εγώ. Τι είναι αυτά ρε τα λάιτ που τρως και πίνεις; Βότκα χωρίς αλκοόλ, καφές χωρίς καφεΐνη, γαλακτομπούρεκο χωρίς ζάχαρη, κρέας από σόγια... γαμώ το σόι μου! Κατάντια... Είναι σαν να έχεις δίπλα σου μια εικοσάρα και εσύ να πηγαίνεις με μια σκελετωμένη γριά χωρίς ζουμί και ουσία... Και έπειτα όλο φιλοσοφείς ρε και όλο διαβάζεις! Ποιο βιβλίο ρε μυρίζεις αρνάκι ψητό ή μακαρονάδα με κόκκινη σάλτσα; Τρώγονται τα βιβλία ρε κακομοίρη μου. Αυτά σε οδηγήσανε στον φόβο του θανάτου!

Είσαι πια ένας πεθαμένος καριόλης που πια δεν απολαμβάνει τις μέρες του».

Αυτά είπε και έπειτα κατάπιε και δύο γαλακτομπούρικα μουγκρίζοντας ευχαριστημένος που ζει και τρώει και βασιλεύει... Εκείνος ο Ζήσης που γουστάρει μόνο να τρώει και να ζει χωρίς ερωτήσεις και απαντήσεις, με τα 130 κιλά που ευχαρίστως θα τον ετρώγαμε όλοι εμείς οι υπερασπιστές της Αθανασίας και αυτός ο κερατάς θα ανασταίνονταν πάλι! Γιατί δεν πεθαίνουν με τίποτα κάτι τύποι σαν τον Ζήση!

Το φαγητό τους κάνει αθάνατους. Και πώς να τον αντέξεις στην αιωνιότητα που όλο βρίζει και φωνάζει και με λέει χαμένο κορμί;

Να μετεμψυχώνεται ο αχόρταγος ο Ζήσης σε ελέφαντα και εγώ να είμαι μετεμψυχωμένο φίδι που προσπαθεί να κρυφτεί στη φωλιά της ζωής για να μην τσιμπη-

θεί από το ίδιο το δηλητήριο της ύπαρξής του και να με λιώνει κάθε μέρα ο κερατάς ο Ζήσης που τη μια είναι θνητός γαλακτομπουρεκάς και την άλλη είναι αθάνατος μακαρονάς, τη μια είναι χελώνα και την άλλη ο διάολος της Τασμανίας. Τι είναι καλύτερο;

Να πεθάνεις ή να μην πεθάνεις; Τι γίνεται ρε γαμώτο, τι συμβαίνει στον κόσμο; Κανείς να μην μπορεί να μου εξηγήσει επαρκώς γιατί ζούμε και γιατί πρέπει να πεθάνουμε;

«Περίμενε», φώναξε ξαφνικά ο Ζήσης. «Να φάω και μισό κιλό παγωτό να κάτσει η λαδίλα! Δίνω και την ψυχή μου στον Χάρο για παγωτό!». Αν ο σκοπός μου είναι το φαί... το παγωτό είναι το νόημα μου.

Ο κερατάς ο Ζήσης με τα νεύρα μου παίζει...

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ

Δέντρα, βουνά μου και πουλιά
για πέστε μου ποιο είναι
το νόημα και ο σκοπός
του κόσμου τούτου όλου.

Που ανθίζετε την Άνοιξη
καρπούς τα φθινοπώρια
και που κλωσάτε το αυγό
και τη ζωή γεννάτε.

Και εσύ βροχή μου που φιλάς
τη γη και τα λουλούδια
να πεις και στους αέρηδες
το νόημα να βρούνε.

Φως που δίνεις ήλιες μου
στη Γη και στα παιδιά της
ποιος τάχα είναι ο σκοπός
τον κόσμο να ζεσταίνεις;

Και τα στοιχειά στον ποταμό
ρώπησα μεσημέρι
που σιγομουρμούριζαν
μες στου νερού τον ήχο:

Χαρά να είναι ο σκοπός
η αγάπη νόημά σου
την ομορφιά να γεύεσαι
πριν εξαθείς για πάντα.

Και μια νεράιδα όμορφη
μου το' πε τραγουδώντας
καθώς εκτινιζότανε
στην όχθη ενός ονείρου:

Πάψε πια να απορείς
και απάντηση να θέλεις.
Εσύ φτιάχνεις το νόημα
εσύ είσαι ο σκοπός του.

ΝΑ ΜΕΙΝΕΙΣ Αθάνατος ή να ΠΕΘΑΝΕΙΣ;

Τι είναι καλύτερο για όλους μας; Να είμαστε τελικά αθάνατοι και να είχαμε κάποια καλά της θνητοσύνης, όπως τους γήινους έρωτες, τις λύπες, τις χαρές, τα πάθη μας, την πείνα και τις απολαύσεις ή τελικά να πεθαίναμε αλλά να μπορούσαμε να αυξήσουμε λίγο τα όρια της ζωής; Να ζούμε δηλαδή 300 χρόνια ή 600 ή 2.000. Ωραία...2.000 χρόνια ζωής... Θα μου πει τώρα κάποιος: «πόσες δουλειές θα αλλάξω, πόσες φορές θα παντρευτώ, πόσα παιδιά θα κάνω, πως θα περάσουν 2.000 χρόνια, θα βαρεθώ ο πούστης».

Θα μου πει έπειτα κάποιος άλλος:

«Και τι θα γίνει με τις συντάξεις;»

Τι θέλεις ρε φίλε; Θα παίρνεις 1.000 χρόνια σύνταξη;

Θα φαλιρίσει η ανθρωπότητα!

«Και τι θα τρώμε; Πόσο θα δουλεύουμε; Θα σταματήσουμε να γεννάμε για 500 χρόνια, αλλιώς που θα χωρέσουν όλοι;»

Σου λέει ο άλλος:

«Με την ίδια γυναίκα θα είμαι;» «Θα ζει και η πεθερά μου 500 χρόνια;».

Τώρα, τί να πεις στους μαλάκες;

Θα πετάγεται και ένας αχόρταγος και θα σου φωνάζει:

«Γιατί κύριε να ζούμε μόνο 2.000 χρόνια και όχι παραπάνω;». Και παραπάνω και παραπάνω; Πόσο παραπάνω θέλεις να ζήσεις; Και άμα ζήσεις παραπάνω,

θα είσαι ευτυχισμένος; Θα γίνεις καλύτερος άνθρωπος άμα ζήσεις 2.000 χρόνια ή θα είσαι πάλι στα ίδια σκατά, φοβισμένος, αχόρταγος, γκρινιάρης; Γιατί, αν μπορείς να ζήσεις στο τώρα ευτυχισμένος και χαρούμενος, τότε δίκαια να φωνάζεις για να ζήσεις και παραπάνω... αλλιώς τι να τα κάνεις ρε τα 2.000 χρόνια μέσα στη θλίψη, στο θυμό και στη μιζέρια; Θα σκυλοβαρεθείς σίγουρα... στο υπογράφων... θα σαπίσεις στον πάνω κόσμο... θα σιχαθείς να ζεις... Περνάνε 2.000 χρόνια μέσα στη δυστυχία κακομοίρη μου; Άρα σημασία έχει να ζούμε συνέχεια και όπως ζούμε, ή να ζούμε λιγότερο αλλά ουσιαστικά και χαρούμενα; Να παραμένουμε αθάνατοι και δυστυχισμένοι ή να είμαστε θνητοί και ευτυχισμένοι; Να παραμέναμε ίσως αθάνατοι με μια άλλη μορφή χωρίς σώματα; ε; Μήπως όμως αυτός είναι τελικά ο θάνατος... μια συνείδηση χωρίς σώμα; Καταλαβαίνεις τι λέω, άνθρωπε; Μόνο οι νεκροί είναι αθάνατοι και μόνο οι ζωντανοί είναι θνητοί. Αν ο θάνατος είναι μια εξελιγμένη μορφή της αιώνιας ζωής, αόρατη στις ανθρώπινες αισθήσεις, θα ήταν τότε καλύτερο να πεθάνω κερδίζοντας έτσι την Αθανασία. Αν όμως δεν υπάρχει τίποτα μετά τον θάνατο, τότε να προσπαθήσω να παραμείνω στη ζωή, αιώνια θνητός!

Τελικά είναι καλύτερο να πεθαίνει κανείς ή να ζει για πάντα;

Σ' έπιασα, δεν ξέρεις τι να πεις...

Τέτοιες ερωτήσεις είναι του... θανατά!

Do you know! Δεν υπάρχει λογική...

I am κρείζυ...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ

Δεν με θλίβει που πεθαίνεις.
Παιχνίδι πιθήκων η ζωή,
μπροστά στην Αιώνια Γνώση
και σύντομα τελειώνει.
Είναι που πίσω μένουν για να ζήσουν
άθλιες ματαιότητες και πόρνες δυστυχίες,
φασισμοί και ιδεολογίες της ερήμου,
κυβερνήσεις διεφθαρμένες και θρησκείες της συμ-
φοράς,
σκύλες, και χάρυβδες και τέρατα του Παραλόγου...
Όλα τούτα που αντιμάχονται
την ίδια την ύπαρξη, των ανθρώπων και της Φύσης.
Οι ανήθικοι και διεστραμμένοι θα είναι πάλι
τα εκλεκτά παιδιά της μοίρας.
Μοιάζει σαν να τους θέλει ο διάολος να κυβερνούν,
μοιάζει σαν να τους αγαπά ο θεός
και να τους δίνει απλόχερα αγαθά.
Το καλό και το κακό να το έχουν όλο δικό τους!
Θα μου πεις τώρα,
πως και η αγάπη θα μείνει στη Γη,
η αλληλεγγύη, ο έρωτας, οι ανθρωπιστικές αξίες,
η πίστη για το αύριο των σοφών
και ένα λιβάδι με κίτρινες μαργαρίτες.
Όλα αυτά όμως ζουν για λίγο, με το ζόρι
και με την ψυχή στο στόμα...
Το κοιμισμένο σκοτάδι είναι εκείνο,
που πάλι θα ζήσει άνετα και χωρίς κόπο.

Αυτό είναι περισσότερο που με θλίβει
και όχι ότι πεθαίνεις.
Είναι που πίσω ξεμένει και θα συνεχίσει να ζει,
η βλακεία και η αδικία.
Η κραυγή της ύαινας που καταβροχθίζει τον Λόγο.
Είναι που πρώτα πεθαίνει η Νέμεσις
και μετά η Ύβρις.

ΖΗΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟ... ΖΗΣΕ! (Νο 1)

Αφού γνωρίζουμε πως κάποτε όλα θα πεθάνουν, οι άνθρωποι που αγαπήσαμε, τα δέντρα, τα χωράφια και τα σπίτια. Η Γη ολάκερη, ο γαλαξίας και το σύμπαν. Ένα τεχνολογικό θαύμα είναι και το συμπαντικό στερέωμα, μια τεχνολογική μηχανή που κάποτε θα χαλάσει και θα καταστραφεί. Άρα δεν την γλιτώνεις τελικά, όσο και να ζήσεις, πάρτο απόφαση! Τίποτα δε θα μείνει που να δηλώνει κάποια Ύπαρξη. Όμως είμαι σχεδόν βέβαιος πως όλα θα ξαναγεννηθούν κάποτε. Και τούτο γιατί η λογική της αναδημιουργίας δεν είναι ανθρώπινο κατασκεύασμα του Νου μας αλλά μια Λογική του Χαοτικού Επέκεινα. Εκεί όπου τα πρωτόνια και τα ηλεκτρόνια των σωμάτων μας θα γίνουν εκρήξεις μιας ποιητικής Ανυπαρξίας, δηλαδή μιας Συνείδησης που δεν ορίζεται και που το ανθρώπινο μυαλό δεν μπορεί ακόμα να συλλάβει. Ακόμα! Αυτό το «ακόμα» θα διαρκέσει λίγο ή πολύ. Γιατί κάποτε το ανθρώπινο μυαλό θα συλλάβει το νόημα της Ύπαρξης και της Ανυπαρξίας και θα γίνει Δημιουργός ενός ασύλληπτου Θαυμαστού κόσμου.

Πρέπει να ελπίζουμε σ' αυτόν τον θαυμαστό Νέο Κόσμο. Αυτό επιτάσσει το ηθικό μας χρέος αλλά και το προσωπικό μας συμφέρον. Γιατί η εξέλιξη των γνώσεων των παιδιών μας, των εγγονιών μας, των ανθρώπων του μέλλοντος, μπορεί να φέρει μια τεχνολογική αθανασία! Μπορεί μετά από χιλιάδες χρόνια ο γήινος πολιτισμός

να φτάσει σ' εκείνο το ανώτερο επίπεδο πολιτισμού που έλεγε εκείνος ο Ρώσος επιστήμονας. Να γίνει αόρατος πολιτισμός. Αυτός που είναι πάνω από τον χώρο και τον χρόνο. Ο πολιτισμός – δημιουργός των διαστάσεων του σύμπαντος, της ίδιας της ζωής. Ο πολιτισμός – Θεός. Άρα ένας τέτοιος πολιτισμός θα είναι τότε ικανός να δημιουργεί μετεμψυχώσεις και μετενσαρκώσεις, να δημιουργεί αναστάσεις, ικανός να ξαναφέρει όλους όσους έζησαν και πέρασαν απ' αυτόν τον κόσμο, πίσω στη ζωή. Να με φέρει και μένα και να ξαναζήσω! Ποιος ξέρει; Βέβαια μέσα μου γελώ με όλα αυτά τα λεγόμενα - αμφιλεγόμενα, γελώ με την πιθανή εξέλιξη της ανθρωπίνης νοημοσύνης σε ένα ανώτατο- ευφυές- βιολογικό- τεχνολογικό- συμπαντικό σύστημα. Όμως έστω και αν τέτοιους είδους πιθανότητες είναι σχεδόν μηδαμινές, ποτέ μην είσαι σίγουρος για τίποτα. Όλα γίνονται... Μέχρι και του «σπανού τα γένια» έλεγε η γιαγιά μου... Άμα σου κάτσει μπορεί να σε αναστήσουν στο άψε-σβήσε και ούτε θα καταλάβεις πότε πέθανες και πότε ξαναζεις! Είναι προς το συμφέρον μου λοιπόν, να υποστηρίξω μία τέτοια σπάνια πιθανότητα εξέλιξης και αναδημιουργίας του κόσμου. Ωραία όλα αυτά... αλλά μέχρι τότε τι κάνω; Πρέπει ν' αποφασίσω!

Αποφάσισε άνθρωπε τι θέλεις να κάνεις... λέγε δεν προλαβαίνεις... ώσπου να σκεφτείς...πάει πέρασε η ζωή σου... ο χρόνος είναι σχετικός ξέρεις... πες μου τώρα... Άμα όμως δεν έχεις αποφασίσει... τότε σταμάτα να ρωτάς και να ψάχνεις σίγουρες απαντήσεις... και ζήσε. Ζήσε τώρα χωρίς ερωτήσεις και χωρίς απαντήσεις.. Ζήσε τώρα που μπορείς... άνθρωπε...

ΖΗΣΕ ΑΝΘΡΩΠΕ... ΖΗΣΕ! (Νο 2)

Άνθρωπε πρέπει να μάθω πια να μη φοβάμαι τον θάνατο.

Η αγάπη ίσως να μπορεί να το κάνει αυτό και η ώριμη συνειδητότητα.

Οι στόχοι, τα όνειρα, τα σχέδια, οι πράξεις που μας γεμίζουν χαρά, η αυτοεκτίμηση και η ευγνωμοσύνη για τα δώρα της ζωής, λένε ότι λιγοστεύουν τον φόβο του θανάτου.

Όσο περισσότερο ζεις μια ζωή γεμάτη, τόσο περισσότερο απελευθερώνεσαι από αυτόν τον φόβο.

Η πολλή σκέψη γύρω από το ζήτημα του θανάτου ίσως αναμοχλεύει τον φόβο.

Να σκέφτομαι περισσότερο τη ζωή λοιπόν και όχι τον θάνατο.

Να ζω όσο μπορώ καλύτερα εδώ στο παρόν της δημιουργίας και όχι στο

παρόν της απελπισίας. Ν' αρχίσω να παρατηρώ τον εαυτό μου, τον εαυτό εκείνον που φοβάται τον θάνατο και να γελάω μαζί του... Ναι, να γελάω, να γελάς...

Ζήσε άνθρωπε! Ζήσε! Έτσι νικάς τον φόβο σου.

Η συμπιλίωση με τη μια πλευρά της Ύπαρξης (τον θάνατο) δε σημαίνει

απελπισία για τη ζωή.

Ζήσε την κάθε σου μέρα γεμάτα. Ζήσε σαν να είναι

όλα εδώ για σένα και ταυτόχρονα να μην είναι τίποτα δικό σου.

Ζήσε άνθρωπε! Ζήσε!

«Αποδέξου τον θάνατό σου... Αλλιώς είσαι εγωιστής. Όμως όταν το αποδεχτείς ότι το "εγώ" σου θα πεθάνει, τότε το "εγώ" πεθαίνει και ο θάνατος δεν έχει τίποτα να σου κάνει που να φοβάσαι. Μόνο το "εγώ" πεθαίνει, τα άλλα θα παραμείνουν αιώνια».

Έτσι λένε οι ανατολίτες φιλόσοφοι... (πάλι στους φιλοσόφους καταλήγουμε...δεν ξέρω γιατί). Ζήσε με ποιότητα τα χρόνια σου Άνθρωπε, μην ντροπιάζεις τη ζωή και τη ζωή σου. Φτιάξε ένα ουσιαστικό νόημα. Έναν σκοπό και αγάπα.

«Αγάπησε τη Ζωή», έλεγε ο Μάρκες στα τελευταία του, βαριά άρρωστος.

«Πόσες μέρες μου φύγανε έτσι ανόητα χωρίς να πω στους ανθρώπους ότι τους αγαπώ, χωρίς να πω στη ζωή ότι την αγαπώ, χωρίς να είμαι ερωτευμένος με τον έρωτα».

Χειμώνας – καλοκαίρι, νύχτα – μέρα,

φως – σκοτάδι, θάνατος – ζωή.

Αυτό είναι η Ύπαρξη.

Αυτό είναι το θαύμα του γήινου κόσμου. Αυτός είναι ο χρόνος σου, αυτός είναι ο θρόνος σου.

ΧΡΟΝΟΣ - ΘΡΟΝΟΣ

Θα με αφανίσει ο ίδιος ο χρόνος που αγάπησα,
που μου έμαθε τόσα πολλά,
που με φιλοξένησε στον θρόνο του
και μου έδωσε την εξουσία να χαίρομαι και να υπάρχω.
Συνήθως σε αφανίζει εκείνο που αγαπάς
και εγώ αγάπησα τον χρόνο μου.
Δεν τον πίεσα να μου δώσει παραπάνω από ό,τι μου
έδωσε,
έστω και αν μέσα μου τα ήθελα όλα.
Τον σεβάστηκα τον χρόνο μου
και νομίζω πως και αυτός θα με σεβαστεί
και όταν θα έρθει η ώρα μου να φύγω από τον θρόνο
του,
θα φύγω έτσι όπως πρέπει,
έτσι όπως φεύγουν όλοι οι άνθρωποι από τον θρόνο της
ύπαρξης,
σαν πυγολαμπίδες που έζησαν μόνο μια νύχτα από το
Άπειρο,
τη νύχτα των ονείρων μου,
τη νύχτα που μεγάλωσε και έζησε ένα θαυμαστό ψέμα...
Ήσυχια θα με αφήσει να ξεχαστώ στο Κοσμικό του γέλιο,
όπως τόσοι άσημοι και διάσημοι ξεχάστηκαν
στο ίδιο κωνευτήριο του Ανερμήνευτου Χάους.

Ας έρχεται ο θάνατος
σαν τον πρώτο έρωτα
εκεί όπου το χτυποκάρδι
παγώνει τη ροή του κόσμου...
για να συναντήσει τις αιώνιες ελπίδες
και τις παντοτινές χαρές...

Ζήσε Άνθρωπε... ΖΗΣΕ! (No 3)

Ζώ, σημαίνει να υπερασπίζομαι τα ωραία πράγματα της ζωής... Να υπερασπίζομαι τη θνητοσύνη μου και να την χαίρομαι. Να χαίρομαι την κάθε στιγμή, χωρίς πολλές γκρίνιες, χωρίς κριτική, με καλό συναίσθημα, με ωραίες σχέσεις, με φίλους, με ελευθερία... Πρέπει να αποφασίσω να είμαι ευτυχισμένος... Τώρα... που προλαβαίνω. Ούτε μετά τον θάνατο ούτε πριν τον θάνατο. Τώρα, χωρίς «πριν» και «μετά»... Ζήσε άνθρωπε... Ζήσε!..

Θα σκεφτείς τώρα εσύ: «Μας ζάλισες τόσο καιρό με τις παρλαπίπες σου για να καταλήξεις σ' ένα κοινότυπο συμπέρασμα; Δεν μας παρατάς ρε ούφο! Αυτά τα ξέραμε, τίποτα άλλο έχεις να μας πεις;».

Δεν έχω τίποτα άλλο να πω δυστυχώς. Οι όποιες απαντήσεις δίνονται σε μια ερώτηση είναι όλες θνητές. Γρήγορα γερνάνε, ξεπερνιούνται και πεθαίνουν. Μόνο οι ερωτήσεις μένουν αθάνατες. Άρα έρχεται το παλιό δίλημμα. Τι είναι καλύτερο; Να μας δίνει κάποιος πεθαμένες απαντήσεις ή να μας βομβαρδίζει με αθάνατες ερωτήσεις; Ρωτώ λοιπόν ως θάνατος και περιμένω μια απάντηση θνητού. Το είδες που έρχεται πάλι μόνο του το ζήτημα; Εγώ φταίω τώρα; Τι τα βάζεις μαζί μου; Για αυτό σου λέω... Ζήσε άνθρωπε Ζήσε!...

Δεν ξέρω πως έφτασα σε αυτό το συμπέρασμα μετά από τόσα ψαξίματα, μετά από τόσα που πέρασα. Μετά από τόσα που έγραψα, μετά από τόσο καιρό αλλά καλύτερα έτσι, παρά να καταντήσεις σαν εμένα. Καλύτερα να το πάρεις απόφαση και μόνο να ζεις όσο μπορείς! Τίποτα άλλο. Έχω να σου ομολογήσω ότι μετά από όλα τούτα άρχισα να συμφιλιώνομαι τόσο με τη ζωή μου όσο και με τον θάνατό μου...

Οκ, έχω πια αποδεχτεί ότι θα πεθάνω. Ευτυχώς έχω κάτι σίγουρο σ'αυτή τη ζωή.

Το είπαμε και το ξαναλέμε: Τόσα δισεκατομμύρια άνθρωποι, φυτά, ζώα, σκατζοχέρια και γυμνοσάλιαγκες πέθαναν πριν από εμένα και εγώ να σκέφτομαι τον εαυτούλη μου;

Το είπαμε και το ξαναλέμε: Δε σκέφτομαι τον θάνα-

το μόνο τη ζωή... Αν δεν υπάρχει συνείδηση ούτε που θα το πάρω χαμπάρι ότι τα κακάρωσα. Άρα γιατί να υποφέρω;

Αν υπάρχει όμως συνείδηση τότε θα είμαι μια οντότητα ελεύθερη να σουλατσάρω στα κοσμικά σύμπαντα, στον κβαντικό χωροχρόνο πέρα από τον θάνατο και τη ζωή, δηλαδή πέρα από αυτούς τους δυο φτωχούς προορισμούς της Ύπαρξης. Έχω να πάω και αλλού. Το παν με περιμένει. Έχω να κάνω χιλιάδες ταξίδια. Τότε θα είμαι ο αιώνιος των κόσμων και ο αιώνιος και των στιγμών. Γιατί έτσι γουστάρω!

Εξάλλου πρέπει και να ηρεμήσω... να μη με τρώει άλλο η αγωνία... γιατί θα πεθάνω πριν την ώρα μου. Η γνώση που αποκόμισα από όλες αυτές τις έρευνες, μου έδωσε ένα πιο σταθερό νόημα για την τωρινή ζωή μου. Κατέληξα ότι ο θάνατος είναι μια αδυναμία της ανθρώπινης αντίληψης. Έτσι αποφάσισα να ασχοληθώ με το δυνατό σημείο της ανθρώπινης νόησης που είναι η Ζωή. Θέλω να ζήσω βαθιά, δυνατά, συνειδητά και ολοκληρωμένα.

Πρέπει να ζήσω τώρα που προλαβαίνω!

Ζήσε Άνθρωπε!

Ζήσε!

Υστερόγραφο ... ΚΙΝΕΖΙΚΟ

Πώς να το πω και να το ομολογήσω;
Ενώ πάει καιρός πια που έχω αποφασίσει να απολαμβάνω την καθημερινότητά μου και να ασχολούμαι όλο και λιγότερο με το ζήτημα του θανάτου, που έχω δώσει υπόσχεση στον εαυτό μου και το προσπαθώ! Που ενώ αισθάνομαι πραγματικά καλύτερα, που έχω σωθεί από τέτοιες σκέψεις και αγωνίες και απολαμβάνω περισσότερο τη ζωή, δεν με αφήνουν ήσυχοι κερατάδες!

Εδώ και 3 μήνες μου κλέβουν τα παπούτσια μου από την εξώπορτα που τ' αφήνω! Έχω χάσει πέντε ζευγάρια ως τώρα. Υποψιάζομαι ότι μου τα βουτάει εκείνος ο κινέζος που αναστήθηκε, που είχε το τσαγκαράδικο, θυμάσαι;

Ναι, εκείνος ο βρικολακισμένος βρίσκεται στην Ελλάδα και κλέβει παπούτσια! Μάλιστα μια νύχτα είδα από το παράθυρο μια αντρική φιγούρα την ώρα που μου έπαιρνε το πέμπτο ζευγάρι...

Είμαι σίγουρος ότι ήταν ο αναστημένος... Κινέζος!

Που στο διάολο με βρήκε ο πούστης δεν ξέρω!

Πως είναι δυνατόν να ήρθε από την Κίνα και να κλέβει τα δικά μου παπούτσια;

Γιατί διάλεξε εμένα;

Να τρέχω πάλι σε ψυχολόγους;

Και ποιος να με πιστέψει, πως ένας κερατάς Κινέζος

που αναστήθηκε, έρχεται και μου κλέβει τα παπούτσια μου για το τσαγκαράδικό του;

Παπάρια καλαβρέζικα..κατάλαβες;

Φιλιά στον Άγιο Φούφουτο..και τα ραδίκια ανάποδα...

Με κάτι τέτοια μου ξανάρχεται πάλι εκείνο το παλιό και αιώνιο ερώτημα.

«Τι είναι καλύτερο Άνθρωπε; Να μείνεις Αθάνατος ή Να πεθάνεις;».

τελος

Το βιβλίο
Πώς Ξεπέρασα
το Φόβο του ΘΑΝάτου.
τι θα Συμβεί άμα ΔΕΝ...
πεΘάνουμε..Ποτέ
του **Βασιλείου Ρ. Φλώρου**
Η στοιχειοθεσία έγινε
*από τις **Εκδόσεις ΟΤΑΝ.***
Η εκτύπωση και η βιβλιοδεσία έγινε
*από την **Angelakis Digital***
τον Μάρτιο του 2022
σε χαρτί
για λογαριασμό των Εκδόσεων ΟΤΑΝ.

